

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, lov om værdipapirhandel m.v., og forskellige andre love¹

(Kompetencekrav til finansielle rådgivere, aflønningspolitik i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder mv., offentliggørelse, administrative bøder, clearing og afvikling af betalinger samt ny oplysningsforpligtigelse for udstedere af værdipapirer til at offentliggøre intern viden)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 467 af 29. april 2010, som senest ændret ved § 16 i lov nr. 724 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

[EU-noten ændres - affattes når CRD III er vedtaget, og når sammenskrevet med del I

0. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/11/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97)« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/11/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer og [CRD III].«]

1. I § 1, *stk. 4, 1. pkt.*, ændres »373 og 374« til: »373-374«.

2. I § 1, *stk. 9*, ændres »373 og 374« til: »373-374«.

3. I § 1, *stk. 15*, ændres », 373 og 374« til: »og 373-374«.

4. I § 1, *stk. 16, 1. pkt.*, ændres »§ 373« til: »§§ 373-374«.

5. I § 43 indsættes som *stk. 4*:

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009 om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer (EU-Tidende 2009 nr. L 146, s. 37) samt [CRD III].

»Stk. 4. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kompetencekrav til finansielle rådgivere.«

6. I § 71, stk. 1, nr. 8, udgår: »og« og i stedet indsættes: »,«.

7. I § 71, stk. 1, nr. 9, ændres ».« til: », og«.

8. I § 71, stk. 1, indsættes som nr. 10:

»10) en lønpolitik og -praksis, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.«

9. I § 71 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1, nr. 10, finder tilsvarende anvendelse på finansielle holdingvirksomheder.«

10. I § 71, stk. 3, ændres »10« til: »9«.

11. §§ 77 a og b affattes således:

»§ 77 a. Ved aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal

- 1) variable løndelev til bestyrelsen og direktionen højst udgøre 50 pct. af henholdsvis honoraret og den faste grundløn inklusive pension,
- 2) virksomheden fastsætte et passende loft for variable løndelev til andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil,
- 3) mindst 50 pct. af en variabel løndel på tidspunktet for beregningen heraf bestå af aktier, aktiebaserede instrumenter i virksomheden eller instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed, herunder hybrid kernekapital eller ansvarlig lånekapital i virksomheden, jf. dog stk. 2,
- 4) virksomhedens udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel, ved større beløb mindst 60 pct., udskydes over en periode på mindst tre år, for bestyrelsen og direktionen mindst fire år, med en ligelig fordeling over årene, eller med en voksende andel i slutningen af perioden,
- 5) virksomheden sikre sig, at det fremgår af aftalen med de i 1. pkt. nævnte personer, at virksomheden kan undlade at udbetale en variabel løndel helt eller delvist, såfremt virksomheden på tidspunktet for udbetaling af den variable løn ikke overholder kapitalkravet i § 127 eller solvenskravet i § 170, eller hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko herfor, og
- 6) virksomheden sikre sig, at det fremgår af aftalen med bestyrelsen og direktionen, at virksomheden ikke udbetaler variabel løn til bestyrelsen og direktionen, såfremt virksomheden i den periode, som aftalen om den variable løn vedrører, får en frist fra Finanstilsynet om opfyldelse af solvenskravet, jf. § 225, stk. 1 og stk. 3, eller Finanstilsynet kræver, at virksomheden udarbejder en plan for genoprettelse af virksomhedens økonomiske stilling i medfør af § 248, stk. 1.

Stk. 2. For bestyrelsen og direktionen i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder må aktieoptioner eller lignende instrumenter højst udgøre 25 pct. af en variabel løndel på tidspunktet for beregningen heraf.

Stk. 3. Finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders lønpolitik, jf. § 71, stk. 1, nr. 10, skal i et passende omfang omfatte de ansatte, hvis samlede løn inklusive pension svarer til de i

stk. 1 nævnte personers samlede løn inklusive pension, samt omfatte ansatte i kontrolfunktioner. Såfremt de i 1. pkt. nævnte personers variable løn ikke udgør mere end 10 pct. af den faste grundløn inklusive pension, kan virksomheden undtage disse fra kravene i stk. 1, nr. 3 og 4.

Stk. 4. Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed skal sikre sig, at det fremgår af aftalen med de i stk. 1 nævnte personer, at aktier og instrumenter mv., der er en del af den variable løn i medfør af stk. 1, nr. 3, og som overdrages til den pågældende, ikke må afhændes i en passende periode, samt at disse personer ikke må foretage en afdækning af den risiko, der knytter sig til disse aktier og instrumenter mv.

Stk. 5. Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed skal sikre sig, at det fremgår af aftalen med de i stk. 1 nævnte personer, at udbetaling af den udskudte variable løndel efter stk. 1, nr. 4, er betinget af, at de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løndel, fortsat er opfyldt samt betinget af, at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel.

Stk. 6. Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed skal sikre sig, at det fremgår af aftalen med de i stk. 1 nævnte personer, der modtager variabel løn, at disse skal tilbagebetale den variable løn helt eller delvist, hvis den variable løn er udbetalt på grundlag af oplysninger om resultater, som kan dokumenteres at være fejlagtige.

Stk. 7. Den finansielle virksomheds eller finansielle holdingvirksomheds eventuelle diskretionære pensionsbidrag til de i stk. 1 nævnte personer, skal, i det omfang disse pensionsbidrag kan sidestilles med variabel løn, jf. stk. 8, først indbetales på den pågældendes pensionskonto fem år efter, at denne har optjent pensionsbidraget. Såfremt den ansatte går på pension inden fem år efter tildelingen af det diskretionære pensionsbidrag, skal beløbet udbetales til denne i form af de i stk. 1, nr. 3, nævnte instrumenter uden mulighed for afhændelse i en periode på fem år. Stk. 5 og 6 finder tilsvarende anvendelse på diskretionære pensionsbidrag.

Stk. 8. Ved variable løndele forstås aflønningsordninger hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd, herunder f.eks. bonusordninger, resultatkontrakter og andre lignende ordninger.

Stk. 9. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1-8 nævnte forhold.

Stk. 10. Stk. 1-8 finder alene anvendelse på ansættelsesforhold, der ikke er omfattet af kollektive overenskomster. Stk. 1-8 finder dog anvendelse på bonusordninger og andre aftaler om variabel løn for overenskomstansatte, i det omfang sådanne ordninger ikke er fastsat i overenskomsten.

§ 77 b. I finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, der modtager statsstøtte, herunder statsligt kapitalindskud, jf. lov om statsligt kapitalindskud, eller individuel statsgaranti, jf. kapitel 4 a i lov om finansiell stabilitet, eller datterselskaber af Finansiell Stabilitet A/S, må variable løndele til bestyrelsen og direktionen højst udgøre 20 pct. af henholdsvis honoraret og den faste grundløn inklusive pension.

Stk. 2. Der må ikke igangsættes nye aktieoptionsprogrammer eller lignende ordninger for bestyrelsen og direktionen i de i stk. 1 nævnte virksomheder.

Stk. 3. De i stk. 1 nævnte virksomheder skal i deres lønpolitik fastsætte en nærmere angivet grænse, set i forhold til virksomhedens indtjening, for den samlede tildeling af variabel løn til de i § 77 a, stk. 1, nævnte personer.«

12. I § 77 a, stk. 3, ændres »nr. 10« til: »nr. 9«.

13. Efter § 77 b indsættes:

»§ 77 c. I finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked eller, som i de to seneste regnskabsår på

balancetidspunktet i gennemsnit har haft 125 eller flere fuldtidsansatte, skal der nedsættes et aflønningsudvalg.

Stk. 2. Formanden samt medlemmerne af aflønningsudvalget skal være medlem af bestyrelsen i den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed. Aflønningsudvalget skal sammensættes således, at medlemmerne er i stand til at foretage en kvalificeret og uafhængig vurdering af, om virksomhedens aflønning, herunder lønpolitik og tilhørende forretningsgange er i overensstemmelse med § 71, stk. 1, nr. 10, og §§ 77 a og 77 b.

Stk. 3. Aflønningsudvalget skal forestå det forberedende arbejde i forhold til bestyrelsens beslutninger vedrørende aflønning, herunder lønpolitik og andre beslutninger herom, som kan have indflydelse på virksomhedens risikostyring. Udvalget kan varetage andre forberedende opgaver vedrørende aflønning. Udvalget skal i det forberedende arbejde varetage virksomhedens langsigtede interesser, herunder også i forhold til aktionærer og andre investorer.

§ 77 d. I finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal virksomhedens øverste organ træffe afgørelse om godkendelse af virksomhedens lønpolitik, jf. § 71, stk. 1, nr. 10, herunder retningslinjer for tildeling af variabel løn samt retningslinjer for fratrædelsesgodtgørelser.

Stk. 2. I finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal formanden for bestyrelsen i sin beretning for virksomhedens øverste organ redegøre for aflønningen af virksomhedens bestyrelse og direktion. Redegørelsen skal indeholde oplysninger om aflønningen i det foregående regnskabsår og om den forventede aflønning i indeværende og kommende regnskabsår.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheders oplysningsforpligtelser vedrørende aflønning.«

14. I § 77 c, *stk. 2*, ændres »10« til: »9«.

15. I § 77 d, *stk. 1*, ændres »10« til: »9«.

16. I § 114, *stk. 1*, udgår »§ 104, stk. 2,«.

17. § 128 a affattes således:

»§ 128 a. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie-, garanti- eller andelskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.«

18. § 213, *stk. 2 og 3*, ophæves og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Finanstilsynet fastsætter de nærmere regler for den rente, der finder anvendelse efter stk. 1.«

19. I § 221, 2. *pkt.*, ændres »af skatteministeren fastsatte mindsterente« til: »referencerente Finanstilsynet fastsætter i medfør af § 213, stk. 2,«.

20. I § 343 g ændres »§ 43, stk. 1 og 2« til: »§ 43, stk. 1, 2 og 4«.

21. § 347 a affattes således:

»§ 347 a. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de finansielle virksomheders pligt til og Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af den finansielle virksomhed.«

22. § 360, stk. 1, affattes således:

»§ 360. Finanstilsynets indtægter i Finansloven og udgifter til Kammeradvokaten fratrukket salg af varer og tjenesteydelser opkræves som afgift fra de virksomheder, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, jf. §§ 361-370«.

23. I § 361, stk. 1, nr. 26, ændres »15.000« til: »10.000«.

24. I § 361, stk. 1, indsættes som nr. 29:

»29) Udstedere som er optaget til handel på et reguleret marked, jf. lov om værdipapirhandel, betaler årligt 2.000 kr.«

25. § 373, stk. 1 og 2, affattes således:

»§ 373. Overtrædelse af § 7, stk. 1 og 3-6, § 8, stk. 1 og 3-6, § 9, stk. 1-3 og 5-7, § 10, stk. 1-4, § 11, stk. 1 og 3-4, § 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, § 24, stk. 1, 2. pkt., § 25, 2. pkt., §§ 27 og 28, § 31, stk. 7, 8 og 10, § 33, stk. 1, § 36, § 38, stk. 1 og 6, og stk. 7, 1. pkt., § 39, stk. 1, 3, 4 og 6, §§ 40 og 44-46, § 49, stk. 1 og 2, § 52, § 53, stk. 1-2, § 61, stk. 1, §§ 61 b og 61 c, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 1 og 2, § 65, stk. 1, § 66, § 67, stk. 1, § 74, stk. 1 og 3, §§ 75, 76 og 78, § 92, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, §§ 103-106 og 117, § 118, stk. 5, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1-4, 7 og 8, § 125, stk. 1-3, 5 og 7, § 125 a, § 126, stk. 1, 2 og 8, § 145, stk. 1-3, stk. 4, 1. pkt., stk. 5 og stk. 6, 1. pkt., § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1 og 3, §§ 150 og 151, § 152, stk. 1-3, § 153, stk. 1, §§ 154 og 170-175, § 182, stk. 1 og 2, § 194, § 195, stk. 1-3, §§ 200 og 201, § 202, stk. 1 og 3-4, § 203, stk. 1, § 204, stk. 1, § 217, § 218, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 226, stk. 1 og 2, og stk. 5, 1. pkt., § 227, § 334, § 343 a, stk. 1, § 343 f, stk. 3, § 343 j, § 404, stk. 1, 2, 4 og 5, samt artikel 14 og artikel 24, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Overtrædelse af § 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3, § 54, stk. 2, § 57, stk. 1, § 57 a, stk. 1, § 70, stk. 1-4, § 71, stk. 1, § 72, stk. 1 og 2, og stk. 3, 3. pkt., § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 77, stk. 1-6, og stk. 10, § 77 a, stk. 1-7, og stk. 9, §§ 77 b og 77 c, § 77 d, stk. 1, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 108, stk. 1-6, § 121, stk. 1, §§ 122 og 123, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 c, stk. 2, § 152 d, stk. 1 og 2, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., og stk. 2 og 4, 1. pkt., §§ 158, 159 og 167, § 183, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189 og 190, § 191, stk. 1-3, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1, § 199, stk. 2 og 5, § 247 a, stk. 9 og 10, § 347 b, stk. 3, artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer, dog ikke artikel 14 og artikel 24, stk. 1, litra b, straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelesespligten i § 152 a, stk. 2, 1. pkt.«

26. I § 373, stk. 2, ændres »§§ 77, 77 a og 77 b« til: »§ 77, stk. 1-6, og stk. 10, § 77 a, stk. 1-7, og stk. 9, §§ 77 b og 77 c, § 77 d, stk. 1«.

27. I § 373 indsættes som *stk. 9*:

»*Stk. 9.* Ved strafudmålingen efter stk. 1-3, skal der lægges vægt på grovheden af overtrædelsen, og hvor længe overtrædelsen har fundet sted.«

28. Efter § 373 indsættes:

»§ 373 a. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af lov om finansiel virksomhed, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelser, erklærer sig skyldig i overtrædelser og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde, som angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.«

29. Efter § 438 indsættes:

»§ 439. For Færøerne kan der ved kongelig anordning senere foretages de ændringer i loven, som de særlige færøske forhold tilsiger.«

§ 2

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 806 af 6. august 2009, som ændret ved § 9 i lov nr. 579 af 1. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. I § 37, *stk. 1*, indsættes efter »§ 6,«: »stk. 1, 1. og 2. pkt., og«.

§ 3

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 959 af 11. august 2010, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister, (EU-Tidende 2006 nr. L 114, s. 60) (udsættelsesdirektivet)« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister, (EU-Tidende 2006 nr. L 114, s. 60) (udsættelsesdirektivet), og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009 om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer (EU-Tidende 2009 nr. L 146, s. 37)«.

2. I § 27, *stk. 2*, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:

»Hvis udstederen, på anden vis end som nævnt i 1. og 2. pkt., får viden om eller må anses at have fået viden om, at den interne viden ikke længere er fortrolig, skal udstederen offentliggøre denne interne viden hurtigst muligt.«

3. pkt. bliver herefter 4. pkt.

3. I § 50, *stk. 1*, indsættes efter »ydelser«: », hvad enten dette sker i forbindelse med netting, jf. stk. 3, eller for hver transaktion for sig«.

4. I § 50 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»Stk. 4. Ved interoperable systemer forstås i denne lov to eller flere systemer, der har indgået en indbyrdes aftale om, at transaktioner cleares, cleares og afvikles eller afvikles på tværs af systemerne. Hvor dette er relevant, omfatter dette også systemoperatøren af et interoperabelt system, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved systemoperatør forstås den enhed eller de enheder, som har det retlige ansvar for driften af et system.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 6-8.

5. § 50, stk. 6, der bliver stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Ved indirekte deltager forstås en indirekte deltager som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF.«

6. § 57, stk. 1, affattes således:

»§ 57. En aftale, der er indgået mellem systemdeltagere og en clearingcentral, et registreret betalingssystem, interoperable systemer eller Danmarks Nationalbank om netting af samtlige overførselsordrer, kan med virkning over for boet og kreditorerne tillige indeholde en bestemmelse om, at de pågældende overførselsordrer skal nettes, cleares og afvikles eller føres tilbage, hvis en af parterne, herunder en deltager i et interoperabelt system, erklæres konkurs eller tages under rekonstruktionsbehandling og under forudsætning af, at overførselsordrerne er indgået i systemet inden konkursdekretets afsigelse eller rekonstruktionsbehandlingens indledning.«

7. I § 57 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse i tilfælde, hvor nettingen omfatter overførselsordrer, der først er indgået i clearingcentralen, Danmarks Nationalbank, det registrerede betalingssystem eller et interoperabelt system efter konkursdekretets afsigelse eller rekonstruktionsbehandlingens indledning men på den forretningsdag, hvor konkursdekret blev afsagt eller rekonstruktionsbehandling blev indledt, hvis systemoperatøren, det interoperable system, clearingcentralen, det registrerede betalingssystem eller Danmarks Nationalbank på det tidspunkt, hvor fordringen blev uigenkaldelig, jf. § 57 c, hverken var eller burde være vidende om konkursen eller rekonstruktionsbehandlingens indledning. I tilfælde, hvor en overførselsordre er indgået i systemet på den forretningsdag, hvor konkursdekret er afsagt eller rekonstruktionsbehandling er indledt men efter udløbet af det døgn, hvor konkursen er offentliggjort i Statstidende, påhviler det dog systemet at godtgøre, at systemet hverken var eller burde være vidende om konkursen.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

8. I § 57, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »anmeldte, men endnu ikke opfyldte fordringer« til: »indgåede, men ikke afviklede overførselsordrer«.

9. I § 57, stk. 5, nr. 2, der bliver stk. 6, nr. 2, udgår: »i deres helhed«.

10. I § 57 a, stk. 2, indsættes efter nr. 4 som nyt nummer:

»5) om clearing sker ved netting, jf. § 50, stk. 4, for hver transaktion for sig eller en kombination heraf,«

Nr. 5-7 bliver herefter nr. 6-8.

11. I § 57 b, stk. 1, indsættes efter »et registreret betalingssystem«: », interoperable systemer«.

12. I § 57 c indsættes som *stk. 2* og *3*:

»*Stk. 2.* Indgår en clearingcentral, et registreret betalingssystem eller Danmarks Nationalbank aftale om interoperabilitet indbyrdes eller med interoperable systemer eller operatører af disse, skal parterne i videst muligt omfang sikre, at de interoperable systemers regler samordnes med hensyn til de i *stk. 1* omhandlede forhold. Medmindre det udtrykkeligt er fastsat i hvert af de interoperable systemers regler, berøres hvert enkelt systems regler om de i *stk. 1*, nr. 1 og 2, omhandlede tidspunkter ikke af reglerne i de øvrige interoperable systemers regler.

Stk. 3. Aftaler omfattet af *stk. 2* anses for aftaler af vidtrækkende betydning, jf. § 12, *stk. 3*.«

13. § 57 e affattes således:

»§ 57 e. Hvis en deltager i en clearingcentral, et registreret betalingssystem eller tilsvarende virksomhed udøvet af Danmarks Nationalbank går konkurs, tages under rekonstruktionsbehandling eller anden form for insolvensbehandling, som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF artikel 2, litra j, skal de rettigheder og forpligtelser, der følger af eller har forbindelse med den pågældendes deltagelse i systemet, fastlægges efter den lovgivning som systemet er underlagt.

Stk. 2. Hvis en dansk deltager i en udenlandsk clearingcentral eller et udenlandsk betalingssystem, der er anmeldt til Kommissionen i medfør af artikel 10, *stk. 1*, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF går konkurs, tages under rekonstruktionsbehandling eller anden form for insolvensbehandling, som defineret i Europaparlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF, artikel 2, litra j, skal de rettigheder og forpligtelser, der følger af eller har forbindelse med den pågældendes deltagelse i systemet, fastlægges efter den lovgivning som systemet er underlagt, jf. også § 57, *stk. 3*, og § 57 b, *stk. 4*.

Stk. 3. Hvis en dansk deltager i en udenlandsk clearingcentral eller et udenlandsk betalingssystem, der er hjemmehørende i et land uden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med, går konkurs, tages under rekonstruktionsbehandling eller anden form for insolvensbehandling, kan de rettigheder og forpligtelser, der følger af eller har forbindelse med den pågældendes deltagelse i systemet, og som ikke er omfattet af en godkendelse i henhold til § 57, *stk. 4*, eller § 57 b, *stk. 4*, fastlægges efter den lovgivning som systemet er underlagt, hvis Finanstilsynet har godkendt tilslutningsaftalen mellem deltageren og systemet.«

14. I § 58 a, *stk. 2*, indsættes som *2.* og *3. pkt.*:

»Når sikkerhedsstillelse sker i form af gældsfordringer, jf. § 58 f, *stk. 1* og *2*, er en liste, som sikkerhedshaver modtager fra sikkerhedsstiller tilstrækkelig dokumentation for, hvilke gældsfordringer der er omfattet af sikkerhedsstillelsen såvel mellem parterne som i forhold til tredjemand. Listen skal sendes i skriftlig form eller på en måde, der retligt kan sidestilles hermed.«

15. I § 58 a indsættes som *stk. 3* og *4*:

»*Stk. 3.* I forbindelse med anvendelse af gældsfordringer som finansiel sikkerhed, kan debitor i henhold til fordringen skriftligt eller på en måde, der retligt kan sidestilles hermed, frafalde sit krav på fortrolighed i henhold til § 117, *stk. 1*, i lov om finansiel virksomhed, i det omfang, dette er nødvendigt for at gøre sikkerhedsstillelsen effektiv.

Stk. 4. Hvis debitor i henhold til en gældsfordring, der anvendes som finansiel sikkerhedsstillelse, giver afkald på sin adgang til modregning med de forpligtelser, der er omfattet af aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse eller som af anden årsag kan anvendes til modregning, skal dette ske skriftligt eller på en måde, der retligt kan sidestilles hermed.«

16. I § 58 f, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Hvis begge parter i en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse er omfattet af § 58 b, nr. 1-5, kan den finansielle sikkerhed endvidere bestå af gældsfordringer.«

17. I § 58 f indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Ved gældsfordringer forstås i denne lov pengekrav på grundlag af en aftale hvor et kreditinstitut som defineret i artikel 4, nr. 1, i direktiv 2006/48/EF, herunder institutterne på listen i direktivets artikel 2, yder kredit i form af lån. Lån ydet til forbrugere, som defineret i artikel 3, litra a, i direktiv 2008/48/EF eller en mikrovirksomhed eller lille virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 2 og 3, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF er alene omfattet af 1. pkt., hvis enten sikkerhedsstiller eller sikkerhedshaver er omfattet af § 58 b, nr. 2.«
Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

18. I § 58 g indsættes som *stk. 5*:

»Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 1-4 finder ikke anvendelse på gældsfordringer.«

19. I § 83 indsættes efter stk. 11 som nyt stykke:

»Stk. 12. En clearingcentral skal meddele Finanstilsynet, hvem der deltager direkte eller indirekte i clearingcentralen samt eventuelle ændringer heri.«
Stk. 12 bliver herefter stk. 13.

20. I § 93, *stk. 1*, ændres »§ 27, stk. 1, stk. 2, 1. og 2. pkt.« til: »§ 27, stk. 1, stk. 2, 1.-3. pkt.«

21. I § 93 indsættes som *stk. 8*:

»Stk. 8. Ved strafudmålingen efter stk. 1 skal der lægges vægt på grovheden af overtrædelsen, og hvor længe overtrædelsen har fundet sted.«

22. Efter § 93 indsættes:

»§ 93 a. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af lov om værdipapirhandel m.v., der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde, som angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.«

23. Efter § 130 indsættes:

»§ 131. For Færøerne kan der ved kongelig anordning senere foretages de ændringer i loven, som de særlige færøske forhold tilsiger.«

§ 4

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 942 af 2. oktober 2009, som senest ændret ved § 16 i lov nr. 718 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. I § 23 b, *stk. 1, nr. 7*, udgår: »og« og i stedet indsættes »,«.

2. I § 23 b, *stk. 1, nr. 8*, ændres ».« til: », og«.

3. I § 23 b, stk. 1, indsættes som nr. 9:

»9) en lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.«

4. Efter § 24 e indsættes:

»§ 24 f. Økonomi- og erhvervsministeren kan, efter forhandling med beskæftigelsesministeren, fastsætte nærmere regler om indholdet af den i § 23 b, stk. 1, nr. 9, nævnte aflønningspolitik, herunder om Arbejdsmarkedets Tillægspensions oplysningsforpligtelser vedrørende aflønning og Finanstilsynets tilsyn.«

5. I § 32 a, stk. 1, ændres »§ 23 b, stk. 1, nr. 1-8« til: »§ 23 b, stk. 1, nr. 1-9«.

§ 5

I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1156 af 3. oktober 2007, som senest ændret ved § 17 i lov nr. 718 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. I § 4 c, stk. 1, nr. 7, udgår: »og« og i stedet indsættes »,«.

2. I § 4 c, stk. 1, nr. 8, ændres »,« til: », og«.

3. I § 4 c, stk. 1, indsættes som nr. 9:

»9) en lønpolitik og –praksis, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.«

4. Efter § 5 d indsættes:

»§ 5 e. Økonomi- og erhvervsministeren kan, efter forhandling med beskæftigelsesministeren, fastsætte nærmere regler for indholdet af den i § 4 c, stk. 1, nr. 9, nævnte aflønningspolitik, herunder om Lønmodtagernes Dyrtidsfonds oplysningsforpligtelser vedrørende aflønning og Finanstilsynets tilsyn.«

§ 6

I lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 794 af 20. august 2009, som senest ændret ved § 3 i lov nr. 721 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. § 16 affattes således:

»§ 16. Fonden skal være i stand til at foretage udbetalinger samt overføre indskud og midler til konti i andre institutter snarest muligt og senest 20 hverdage efter betalingsstandsningens eller konkursens indtræden. Det er en betingelse for udbetalingen, at kravet er behørigt efterprøvet. Ved betalingsstandsning indtræder Fondens forpligtelser, først fem hverdage efter at anmeldelse af betalingsstandsning har fundet sted.

Stk. 2. Udbetaling efter § 15 a sker til datterselskabet til Finansiell Stabilitet A/S, jf. § 16 h, stk. 3, i lov om finansiell stabilitet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan efter anmodning fra Fonden forlænge den i stk. 1, 1. pkt., nævnte frist, dog højst med 10 hverdage.

Stk. 4. Fonden kan i ganske særlige tilfælde udbetale acontobeløb af indskud og kontante midler, senest tre dage efter at Fonden har modtaget anmodning herom fra en indskyder eller investor.

Stk. 5. Fonden kan ikke under henvisning til den i stk. 1 og 3 nævnte frist afslå at udbetale dækning til en indskyder eller investor, som ikke har været i stand til i tide at påberåbe sig sin ret til at få beløbet udbetalt.

Stk. 6. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om Fondens forpligtelse til at give oplysning om et instituts betalingsstandsning eller konkurs samt om indskyderes og investorers anmeldelse af krav til Fonden.«

§ 7

I lov nr. 579 af 1. juni 2010 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., lov om Danmarks Nationalbank og forskellige andre love foretages følgende ændring:

1. § 1, nr. 15, affattes således:

»§ 71. En finansiel virksomhed skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som virksomheden er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer,
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området, og
- 9) en lønpolitik og –praksis, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, en finansiel virksomhed skal træffe for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1, nr. 9, finder tilsvarende anvendelse på finansielle holdingvirksomheder.«

2. § 10, nr. 4, affattes således:

»§ 23 b. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som Arbejdsmarkedets Tillægspension er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter efter denne lov, og en hensigtsmæssig anvendelse af disse,

- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer,
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området, og
- 9) en lønpolitik og –praksis, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om de foranstaltninger, Arbejdsmarkedets Tillægspension skal træffe for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1.«

3. § 11, nr. 3, affattes således:

»§ 4 c. Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som fonden er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af fondens aktiviteter, og en hensigtsmæssig anvendelse af disse,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer,
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området, og
- 9) en lønpolitik og –praksis, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om de foranstaltninger, Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal træffe for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1.«

4. I § 21, stk. 6, ændres »§ 3« til: »§ 4«.

§ 8

I lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiel stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter (Forhøjelse af indskydergarantien og Afviklingsselskabets overtagelse af institutter uden for Det Private Beredskab m.v.) foretages følgende ændringer:

1. § 1, nr. 8-10, ophæves.

2. § 4, stk. 3, ophæves.

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 3 og 4.

§ 9

I lov nr. 718 af 25. juni 2010 om ændring af konkursloven og forskellige andre love (Rekonstruktion m.v.) foretages følgende ændringer:

1. Indledningen til § 30 affattes således:

»I lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 794 af 20. august 2009, som ændret ved § 1 i lov nr. 338 af 1. maj 2009, § 8 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, § 15 i lov nr. 579 af 1. juni 2010 og § 3 i lov nr. 721 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:«

2. I § 30, nr. 1, ændres »§ 1, stk. 2, og § 16, stk. 5« til: »§ 1, stk. 2 og 4, og § 16, stk. 6«.

§ 10

I lov nr. 67 af 3. februar 2009 om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter foretages følgende ændringer:

1. I § 15 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 3. Lovens § 16, nr. 15 og 16, og § 18, nr. 1, kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.«

§ 11

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 7-9 træder i kraft den 31. december 2010.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 6-9, 11, 13 og 26, § 4, nr. 1-4, og § 5, nr. 1-4, har virkning fra lovforslagets fremsættelse.

§ 12

Stk. 1. I de regler, der fastsættes i medfør af denne lovs § 3, nr. 7, anses en overførselsordre, der indgår i et system inden lovens ikrafttræden, men som afvikles efter dette tidspunkt, som en overførselsordre omfattet af denne lovs beskyttelse.

Stk. 2. Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder må ikke forlænge eller forny eksisterende aktieoptionsprogrammer eller lignende ordninger med bestyrelsen og direktionen, der overstiger den i forslaget til § 77 a, stk. 2 nævnte grænse på 25 pct. af den variable løndel. Tilsvarende gælder, at de i forslaget til § 77 b, stk. 1 nævnte virksomheder, ikke må forlænge eller forny eksisterende aktieoptionsprogrammer eller lignende ordninger med bestyrelsen.

§ 13

Stk. 1. §§ 1-6, § 7, nr. 1-3, § 8, nr. 1, og § 9 gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1-3 og 6, § 7, nr. 1, § 8, nr. 1, og § 9 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1-3 og 6, § 7, nr. 1, § 8, nr. 1, og § 9 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse:

1. Indledning
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Kompetencekrav til finansielle rådgivere
 - 2.2. Aflønning i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder mv.
 - 2.3. Bemyndigelse til at fastsætte regler om udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering
 - 2.4. Udvidelse af bemyndigelse til offentliggørelse af oplysninger om Finanstilsynets vurdering af finansielle virksomheder
 - 2.5. Indførelse af administrative bødeforelæg og fastsættelse af sanktionsniveau
 - 2.6. Ændring af regler om clearing og afvikling samt anvendelse af gældsfordringer som sikkerhed i forbindelse med aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse
 - 2.7. Offentliggørelse af intern viden
3. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser
4. Hørte myndigheder og organisationer mv.

1. Indledning

Det overordnede formål med lovforslaget er at gennemføre en række initiativer som opfølgning på den finansielle krise. Initiativerne vedrører bl.a. aflønning, øget gennemsigtighed og rådgivning, samt styrket tilsyn og skærpede sanktionsmuligheder. Lovforslaget indeholder endvidere en række mindre ændringer, herunder ændringer af teknisk karakter.

Med forslaget om kompetencekrav til finansielle rådgivere skal der indføres krav om kompetence for medarbejdere, der yder rådgivning om finansielle produkter, såvel simple som komplekse. Forslaget skal sikre, at rådgivere, der yder rådgivning om finansielle ydelser, har de fornødne kompetencer til at yde denne rådgivning. Forslaget vil sikre, at disse krav kan stilles til både danske pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, filialer af sådanne institutter fra udlandet og investeringsrådgivere.

Endelig indeholder lovforslaget en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie-, garanti- eller andelskapital. Dette vil bl.a. omfatte den selskabsretlige behandling af udstedelsen af eksempelvis hybrid kernekapital, herunder f.eks. generalforsamlingens beslutning om at foretage

den nødvendige kapitalforhøjelse eller bemyndigelsen til bestyrelsen herom. Reglerne vil tage udgangspunkt i selskabslovens kapitel 10 med de justeringer, der er nødvendige for at tilpasse reglerne de finansielle virksomheders særlige forhold. Reglerne, der udarbejdes i medfør af bemyndigelsen, forventes indsat i den kommende bekendtgørelse om opgørelse af basiskapital.

Med lovforslaget foreslås det tillige at etablere hjemmel til, at Finanstilsynet, i nærmere angivne sager om overtrædelse af lov om finansiell virksomhed og lov om værdipapirhandel m.v., kan udstede administrative bødeforelæg efter principperne i retsplejelovens § 832 om politiets bødeforelæg. Formålet med forslaget er at give Finanstilsynet mulighed for at reagere hurtigt på visse overtrædelser. Finanstilsynet vil som tilsynsmyndighed kunne reagere umiddelbart ved at udstede et bødeforelæg, når Finanstilsynet konstaterer en overtrædelse.

Lovforslaget indeholder desuden et forslag til ændring af lov om værdipapirhandel m.v. Med ændringen indføres en ny oplysningsforpligtigelse for udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Ændringen vil medføre en forpligtelse til at offentliggøre intern viden, der ikke længere er fortrolig, også selvom denne viden vedrører et eller flere forhold eller begivenheder, der endnu ikke er realiseret.

Den gældende offentliggørelsesbekendtgørelse, som har hjemmel i lov om finansiell virksomhed § 347 a, og som omhandler penge- og realkreditinstitutters pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af instituttet, medvirker til at sikre, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til penge- og realkreditinstitutters ledelse og ikke til aktionærer og kunder. De hensyn, som ligger bag ved den betragtning om, at offentligheden skal have øget indsigt i den finansielle sektor, gør sig også gældende for så vidt angår øvrige finansielle virksomheder, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Derfor foreslås bemyndigelsen udvidet til at omfatte alle finansielle virksomheder. Det foreslås tillige, at Finanstilsynet får mulighed for at offentliggøre oplysningerne, hvorfor bemyndigelsen tillige udvides, så der kan fastsættes regler om, at Finanstilsynet kan offentliggøre oplysningerne i de situationer, hvor det synes hensigtsmæssigt, f.eks. i tilfælde hvor den finansielle virksomhed ikke kan offentliggøre meddelelsen på sin hjemmeside, eller hvis virksomheden helt ubegrundet undlader at offentliggøre redegørelsen.

Lovforslaget har med reglerne om aflønning til formål at medvirke til, at finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheders aflønning af ledelsen og af ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, ikke fører til overdreven risikovillig adfærd. Der foreslås derfor indsat en bestemmelse i lov om finansiell virksomhed om, at lønpolitik og -praksis i finansielle virksomheder skal være i overensstemmelse med og fremme en sund og effektiv risikostyring. Reglen følger EU-Kommissionens henstilling af 30. april 2009 om

aflønningspolitik i finanssektoren (2009/384/EF) samt ændringerne til kapitalkravsdirektivet [CRD III] om aflønning. Endvidere foreslås det, at indsætte yderligere regler, der gennemfører kapitalkravsdirektivets bestemmelser om aflønning i kreditinstitutter og fondsmæglerselskaber. Direktivet stiller blandt andet krav om en passende balance mellem fast og variabel løn, udbetaling af en del af den variable løn i aktier mv., udskydelse af en del af den variabel løn, samt mulighed for at undlade at udbetale variabel løn eller i visse tilfælde kræve variabel løn tilbagebetalt. Endelig stiller direktivet krav om, at der i større virksomheder nedsættes et aflønningsudvalg under bestyrelsen og, at virksomhederne offentliggør nærmere opregnede oplysninger om lønpolitik og aflønning af ansatte, der har en væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil. Som følge af direktivets mulighed for at begrænse brugen af visse instrumenter, herunder aktieoptioner, som en del af den variable løn, foreslås det endvidere, at bestyrelsen og direktionen i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder maksimalt kan blive tildelt aktieoptioner eller lignende instrumenter svarende til 25 pct. af den variable løn. Lovforslaget om aflønning er rettet mod alle finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, selvom de kommende ændringer i kapitalkravsdirektivet om aflønning alene vedrører kreditinstitutter (pengeinstitutter og realkreditinstitutter samt fondsmæglere). For at opretholde ensartede regler for større aktører på det finansielle marked foreslås det at foretage tilsvarende ændringer i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, selvom Arbejdsmarkedets Tillægspension eller Lønmodtagernes Dyrtidsfond heller ikke er omfattet af kapitalkravsdirektivet. For at undgå, at der i perioden fra lovforslagets fremsættelse til vedtagelsen indgås aftaler mellem virksomhederne og dens ledelse eller øvrige væsentlige risikotagere, foreslås det, at forslaget om aflønning træder i kraft fra fremsættelsen.

Det foreslås endvidere, at der indføres regler om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirhandelssystemer (finality-direktivet) og om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse (collateral-direktivet). Der er tale om ændring af de regler, der regulerer clearing og afvikling af betalinger mellem forskellige betalingssystemer. Behovet for præciseringer skyldes hovedsageligt den øgede internationalisering på området for betalinger og værdipapirer, der nødvendiggør, at visse bestemmelser om clearing og afvikling søges samordnet. Det sikres herved, at en transaktion, der er indgået til afvikling i ét system, kan afvikles i et andet system, der interagerer med det første system. Herudover har der i tilfælde af et pengeinstituts insolvens vist sig et behov for at udstrække direktivets beskyttelse af transaktioner til at gælde hele den forretningsdag, hvor insolvensbehandlingen indtræder. Med forslaget implementeres et ændringsdirektiv til de eksisterende finality- og collateral-direktiver.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Kompetencekrav til finansielle rådgivere

2.1.1. Gældende ret

Der er i den nuværende finansielle lovgivning ikke hjemmel til at fastsætte regler om kompetencekrav til finansielle rådgivere.

2.1.2. Baggrunden for forslaget

Forslaget har til formål at gennemføre regeringens forbrugerpolitiske handlingsplan fra januar 2010, hvorefter der skal indføres en certificeringsordning for medarbejdere, der yder rådgivning om komplicerede produkter. Forslaget skal sikre, at rådgivere, der yder rådgivning om finansielle ydelser, har de fornødne kompetencer til at yde rådgivning. Forslaget skal endvidere sikre, at disse krav kan stilles til både danske pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, filialer af sådanne institutter fra udlandet og investeringsrådgivere.

2.1.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at der i lov om finansiel virksomhed § 43 indsættes et nyt stykke, der bemyndiger økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om kompetencekrav til finansielle rådgivere.

For at sikre, at bemyndigelsen også finder anvendelse på investeringsrådgivere jf. lov om finansiel virksomhed § 343 a-n, foreslås det, at der indsættes en henvisning til § 43, stk. 4, i § 343 g, der opregner hvilke dele af § 43, der finder anvendelse for investeringsrådgivere.

Bemyndigelsen vil blive anvendt til at stille krav om, at de omfattede virksomheder skal sikre, at deres medarbejdere har kompetence til at yde forsvarlig rådgivning om finansielle ydelser. Der vil endvidere blive stillet krav om, at virksomhederne skal fastsætte forretningsgange for rådgivning om visse finansielle ydelser, der sikrer, at alle rådgivere har gennemgået et uddannelsesforløb, inden de begynder at yde rådgivning om finansielle ydelser. For mere komplicerede finansielle ydelser vil det blive fastsat, at rådgivning kun kan ydes efter, at rådgiverne har bestået en nærmere fastlagt prøve.

2.2. Aflønning i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder mv.

2.2.1. Gældende ret

I forbindelse med Kreditpakken (lov nr. 67 af 3. februar 2009 om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter) blev der indsat en bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, hvorefter variable løndelev for direktionensmedlemmer i finansielle virksomheder højst må udgøre 50 pct. af den faste grundløn inklusive pension. I den periode hvor et penge- eller realkreditinstitut modtager statsligt indskudt hybrid kernekapital i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, er begrænsningen yderligere skærpet, idet de variable løndelev til direktionen i disse institutter højst må udgøre 20 pct. af den samlede grundløn inkl. pension. Det følger endvidere af lov om statsligt kapitalindskud og af kapitel 4 a om individuel statsgaranti i lov om finansiel stabilitet, at virksomheder, der har modtaget henholdsvis statsligt kapitalindskud eller individuel statsgaranti,

ikke må iværksætte nye aktieoptionsprogrammer eller andre lignende ordninger til direktionen eller forlænge eller forny eksisterende programmer.

I sammenhæng med begrænsningen af brugen af variabel løn, blev der i øvrigt indført et krav i lov om finansiel virksomhed, hvorefter formanden for bestyrelsen i en finansiel virksomhed over for virksomhedens øverste organ skal redegøre for aflønningen af virksomhedens direktion i det foregående, indeværende og kommende regnskabsår.

2.2.2. Baggrunden for forslaget

EU-Kommissionen vurderer, at det var en medvirkende faktor til finanskrisen, at der bl.a. var en uhensigtsmæssig aflønningspraksis, der indbød til overdreven risikovillig adfærd, i en række finansielle virksomheder. I store dele af finanssektoren havde den gældende aflønningspraksis en tendens til at belønne kortsigtede gevinster og tilskynde medarbejderne til risikofyldte aktiviteter, som gav mulighed for høj indtjening på kort sigt, og som samtidig gjorde virksomhederne sårbare for store tab på længere sigt. EU-Kommissionen opstillede på den baggrund en række generelle principper for lønpolitik i sin henstilling af 30. april 2009 om aflønningspolitik i finanssektoren (2009/384/EF). Henstillingen supplerer Kommissionens henstilling af 30. april 2009 om ordningen for aflønning af medlemmer af ledelsen i børsnoterede selskaber (2009/385/EC).

Økonomi- og Erhvervsministeriet nedsatte herefter en arbejdsgruppe med deltagelse af repræsentanter fra Beskæftigelsesministeriet, Finansministeriet, Finanstilsynet, Danmarks Nationalbank, Finansrådet, Forsikring & Pension, Realkreditforeningen, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Akademikernes Centralorganisation og Finansforbundet samt med en repræsentant for Økonomi- og Erhvervsministeriet på formandsposten (herefter benævnt "Arbejdsgruppen"). Arbejdsgruppen fik til opgave at stille forslag om, hvordan EU-Kommissionens henstilling kunne implementeres i dansk ret. Arbejdsgruppen afleverede sin rapport til Økonomi- og Erhvervsministeren den 1. december 2009 og anbefalede en tredelt implementering bestående af anbefalinger fra Komitéen for god Selskabsledelse om lønpolitik i børsnoterede selskaber, kodeks om lønpolitik fra brancheorganisationerne til den finansielle sektor samt ændring af § 71 i lov om finansiel virksomhed, der vedrører krav til virksomhedens risikostyring.

I juni 2009 fremsatte EU-Kommissionen endvidere et forslag til revision af kapitalkravsdirektivet. [Direktivforslaget, der forventes endeligt vedtaget i oktober 2010,] indeholder bestemmelser om aflønning for ledelsen i kreditinstitutter og fondsmæglerselskaber samt andre ansatte i disse virksomheder, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, herunder ansatte, hvis samlede løn svarer til de væsentlige risikotageres løn. Derudover omfatter direktivet også ansatte i kontrolfunktioner. Direktivets bestemmelser om aflønning følger EU-Kommissionens henstilling, men er dog mere konkrete og stiller i visse tilfælde yderligere krav.

Som følge af Kommissionens henstilling om aflønningspolitik i finanssektoren samt de nye regler om aflønning i kapitalkravsdirektivet foreslås det, at indføre en bestemmelse i lovens § 71, stk. 1, nr. 9, om at finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal have en aflønningspolitik og –praksis, som er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring. Endvidere foreslås det på baggrund heraf, at indsætte regler i lovens §§ 77 a – 77 d, der navnlig regulerer brugen af variabel løn for ledelsen og andre væsentlige risikotagere m.v. i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, krav om nedsættelse af et aflønningsudvalg i større finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder samt virksomhedernes oplysningsforpligtelser vedrørende aflønning. På baggrund af arbejdsgruppens rapport foreslås det, at aflønningsreglerne skal gælde for alle finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder samt ATP og LD.

Forslagene har til formål at medvirke til, at finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders aflønning af ledende medarbejdere og medarbejdere, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, herunder ansatte i kontrolfunktioner mv. ikke medvirker til overdreven risikoadfærd.

Finanstilsynet vil, som led i det almindelige tilsyn med de finansielle virksomheder, også føre tilsyn med at de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder overholder reglerne om aflønning. Det fremgår af [forslaget til ændringen af kapitalkravsdirektivet], at Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS) skal udarbejde retningslinjer for en forsvarlig aflønningspolitik, som er i overensstemmelse med direktivet. Disse retningslinjer er på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse endnu ikke udarbejdet. Finanstilsynet vil i forbindelse med sit tilsyn anvende Det Europæiske Bankudvalgs retningslinjer. Det vil i den sammenhæng blive vurderet, om disse retningslinjer vil nødvendiggøre lovændringer.

2.2.3. Forslagets indhold

2.2.3.1. Lønpolitik

Der foreslås indsat en bestemmelse i lov om finansiell virksomhed § 71, stk. 1, nr. 9, og stk. 3 om, at lønpolitikken i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal være i overensstemmelse med og fremme en sund og effektiv risikostyring. Den foreslåede bestemmelse giver mulighed for at fastsætte nærmere regler herom i bekendtgørelsesform, jf. § 71, stk. 2.

Da bestemmelsen i § 71 alene gælder for finansielle virksomheder foreslås det, i overensstemmelse med Kommissionens henstilling, at der indsættes en bestemmelse om, at kravene i § 71, stk. 1, nr. 9, og den tilhørende bekendtgørelse tillige gælder for finansielle holdingvirksomheder.

Der indsættes tilsvarende bestemmelser i § 23 b, stk. 1, nr. 7 og 8, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, og i § 4 c, stk. 1, nr. 7 og 8, i lov om Lønmodtagernes Dyrstidsfond.

2.2.3.2. Begrænsninger i brugen af variabel løn

Det foreslås at udvide bestemmelsen i § 77 a om et loft for direktionens variable løn, til at omfatte bestyrelsen, direktionen og andre ansatte i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil. Det gældende loft på 50 pct. af den faste grundløn inkl. pension fastholdes for direktionen i finansielle virksomheder og udstrækkes til også at omfatte direktionen i finansielle holdingvirksomheder. Der fastsættes et tilsvarende loft på 50 pct. af honoraret for medlemmer af bestyrelsen i både finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder. For andre ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, foreslås det, at virksomheden skal fastsætte et sådant loft, som godt kan variere afhængig af den pågældende medarbejders aktiviteter mv. Virksomheden vil endvidere være forpligtet til at sikre, at ansatte, hvis samlede løn svarer til de ovenfor nævnte personer samt ansatte i kontrolfunktioner skal være omfattet af lønpolitikken i et passende omfang.

Særligt for så vidt angår virksomheder, der modtager statsstøtte, herunder statsligt kapitalindskud eller individuel garanti fra staten, fastholdes loftet for den variable aflønning på 20 pct. af den faste grundløn inkl. pension i forhold til direktionen. Endvidere foreslås det, at der indsættes et loft for den variable aflønning for bestyrelsen i disse virksomheder på 20 pct. af bestyrelshonoraret. Tilsvarende foreslås det, at udvide det allerede gældende krav for direktionen i virksomheder, der modtager statsligt kapitalindskud eller individuel statsgaranti om, at der ikke må igangsættes nye aktieoptionsprogrammer eller lignende, ligesom eksisterende programmer ikke må forlænges eller fornyes, til også at omfatte bestyrelsen i virksomheder, der modtager statsstøtte, hvis de har en anseelig størrelse og karakter af ekstraordinære tiltag overfor den finansielle sektor – i lighed med de allerede gennemførte ordninger med generel statsgaranti, statslige kapitalindskud og individuelle statsgarantier. Forslaget suppleres med, at der i disse virksomheder stilles krav om, at lønpolitikken indeholder en grænse for den samlede tildeling af variabel løn til bestyrelsen, direktionen og andre væsentlige risikotagere mv. set i forhold til virksomhedens indtjening. De særlige begrænsninger foreslås endelig udvidet til at omfatte alle finansielle virksomheder eller holdingvirksomheder, der er ejet af Finansiell Stabilitet A/S.

Det foreslås, at der indsættes yderligere restriktioner for brugen af variable løndelev til den samme personkreds som nævnt ovenfor. For det første skal mindst 50 pct. af en eventuel variabel løndel bestå af aktier eller aktiebaserede instrumenter i virksomheden, eller i andre typer af instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed. Sidstnævnte kan eksempelvis være hybrid kernekapital eller ansvarlig lånekapital i den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed. Kravet suppleres med, at virksomheden skal sikre sig i aftalen med modtageren af disse aktier mv., at modtageren forpligter sig til ikke at afhænde disse i en periode på mindst tre

år samt forpligter sig til i samme periode ikke at foretage en afdækning af den risiko, der knytter sig til disse aktier mv. Som følge af direktivets mulighed for at begrænse brugen af visse instrumenter, herunder aktieoptioner, som en del af den variable løn, foreslås det dog, at bestyrelsen og direktionen i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder maksimalt kan modtage aktieoptioner eller lignende instrumenter svarende til 25 pct. af den variable løn. Der indføres samtidig et krav om at aktieoptionsordninger og lignende ordninger til disse personer, som overstiger denne grænse, ikke kan forlænges eller fornyes. Derudover foreslås det, at udbetaling af mindst 40 pct. af en eventuel variabel løndel til de omfattede personer, udskydes over en periode på mindst tre år, for bestyrelsen og direktionen mindst 4 år, med en lige fordeling over årene. Ved større variable løndelev foreslås det, at mindst 60 pct. af den variable løn udskydes på samme måde.

Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed skal sikre sig i aftalen med de omfattede personer, at virksomheden kan undlade at udbetale den variable del af lønnen helt eller delvist, såfremt virksomheden på tidspunktet for udbetaling af den variable løn ikke overholder kapitalkravet eller solvenskravet, eller hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko herfor. På tilsvarende måde, skal virksomhedens sikre sig i aftalen med bestyrelsen og direktionen, at virksomheden ikke udbetaler variabel løn til bestyrelsen og direktionen, såfremt virksomheden har fået en frist fra Finanstilsynet til opfyldelse af solvenskravet, eller for forsikringsselskaber, at Finanstilsynet har stillet krav om, at selskabet udarbejder en plan for genoprettelse af selskabets økonomiske stilling. Derudover skal virksomheden sikre sig i aftalen med de af loven omfattede personer, at udbetalingen af den udskudte variable løndel er betinget af, at de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løndel, fortsat er opfyldt, samt at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel. Endelig fremgår det af forslaget, at virksomheden skal sikre sig i aftalen med den ansatte, at virksomheden kan kræve den variable løn helt eller delvist tilbagebetalt, hvis denne løn er udbetalt på grundlag af oplysninger om resultater, som kan dokumenteres at være fejlagtige.

Der indsættes en ny § 24 f i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, og en ny § 5 e i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, hvorefter økonomi- og erhvervsministeren får hjemmel til, efter forhandling med beskæftigelsesministeren, at fastsætte nærmere regler for den i § 23 b, stk. 1, nr. 9 nævnte aflønningspolitik, herunder for Finanstilsynets tilsyn hermed.

2.2.3.3. Aflønningsudvalg

Begrænsningerne i forhold til brug af variabel aflønning suppleres med et krav om, at der i større finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked i Danmark eller, som i de to seneste regnskabsår på balancetidspunktet i gennemsnit har haft 125 eller flere fuldtidsansatte, skal nedsættes et aflønningsudvalg. Udvalget skal forberede bestyrelsens beslutninger vedrørende aflønning –

eksempelvis gennemgang af lønpolitikken. Kravet om aflønningsudvalg i større virksomheder følger af [direktivforslaget].

2.2.3.4. Godkendelse af lønpolitikken på generalforsamlingen – ”say on pay”

For at styrke kapitalejernes indflydelse på virksomhedens lønpolitik foreslås det at der indsættes regler om ”say on pay” i den betydning, at lønpolitikken, herunder retningslinjer for tildeling af variabel løn samt retningslinjer for fratrædelsesgodtgørelser, skal forelægges til godkendelse for virksomhedens øverste organ (oftest generalforsamlingen).

Der indsættes tilsvarende bestemmelser i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

2.2.3.5. Virksomhedernes oplysningsforpligtelser om aflønning

Det foreslås, at der indføres en hjemmel til, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for de finansielle virksomheder og de finansielle holdingvirksomheders oplysningsforpligtelser vedrørende aflønning. De nærmere regler, som Finanstilsynet vil udstede i medfør heraf, vil blandt andet følge af kapitalkravsdirektivets krav om oplysningsforpligtelser på aflønningsområdet. Der vil dels være tale om, at virksomhederne skal være forpligtede til at offentliggøre forhold vedrørende deres lønpolitik og –praksis, samt dels være forpligtede til at offentliggøre samlede beløbsstørrelser vedrørende aflønning fordelt på henholdsvis bestyrelse, direktion og andre væsentlige risikotagere. Sidstnævnte oplysninger omfatter bl.a. den samlede løn i regnskabsåret for disse persongrupper fordelt på fast og variabel løn samt antallet af modtagere.

For så vidt angår Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond foreslås der indsat en hjemmel til at udstede lignende regler efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

2.3. Bemyndigelse til at fastsætte regler om udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering

2.3.1. Gældende ret

Selskabsloven indeholder i kapital 10 en række regler om kapitalforhøjelser i kapitalselskaber, herunder om udstedelse af konvertible gældsbreve. I den finansielle lovgivning anvendes imidlertid gældsbreve og kapitalelementer, herunder bl.a. hybrid kernekapital, som ikke direkte omfattes af definitionen af konvertible gældsbreve. Finansielle virksomheders hybride kernekapital adskiller sig grundlæggende fra konvertible gældsbreve ved, at den hybride kernekapital er et efterstillet kapitalindskud, som instituttet under nogle nærmere omstændigheder er forpligtet til at konvertere til eksempelvis aktiekapital. I modsætning hertil er konvertible gældsbreve et lån, der giver långiver, når betingelserne herfor er til stede, en ret, men ikke en pligt, til at blive kapitalejer i selskabet.

2.3.2. Baggrunden for forslaget

Det er på grund af de grundlæggende forskelle mellem konvertible gældsbreve og hybrid kernekapital ikke entydigt, i hvilket omfang de gældende regler i selskabsloven om udstedelse af konvertible gældsbreve finder anvendelse på finansielle virksomheders udstedelse af hybrid kernekapital. I bekendtgørelsen, der kan udstedes i medfør af lovforslagets bemyndigelsesbestemmelse, kan der tages konkret stilling til, i hvilket omfang selskabslovens regler i kapitel 10 finder anvendelse på finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve. Herved sikres klarhed om, hvilke regler der finder anvendelse på finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve, herunder hybrid kernekapital, der eksempelvis kan indeholde vilkår om pligtmæssig konvertering til aktiekapital, til gavn for både investorer, ejere af kapitalandele og virksomheden selv.

Det foreslås, at ikke kun hybrid kernekapital, men alle gældsbreve, der indeholder vilkår om konvertering, og som udstedes af finansielle virksomheder, er omfattet af bestemmelsen, således at reglerne på det finansielle område søges ensartet.

2.3.3. Forslagets indhold

Med forslaget foreslås det at bemyndige Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering af hovedstol samt ubetalte renter, der er påløbet siden sidste rentebetaling, til aktie-, garanti- eller andelskapital. Dette vil bl.a. omfatte den selskabsretlige behandling af udstedelsen af eksempelvis hybrid kernekapital, herunder f.eks. generalforsamlingens beslutning om at foretage den nødvendige kapitalforhøjelse eller bemyndigelsen til bestyrelsen herom. Reglerne vil tage udgangspunkt i selskabslovens kapitel 10 med de justeringer, der er nødvendige for at tilpasse reglerne de finansielle virksomheders særlige forhold.

2.4. Udvidelse af bemyndigelse til offentliggørelse af oplysninger om Finanstilsynets vurdering af finansielle virksomheder

2.4.1. Gældende ret

Lov om finansiell virksomhed § 347 a blev indsat i forbindelse med gennemførelsen af Kreditpakken og bemyndiger økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om penge- og realkreditinstitutters pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af instituttet. Bemyndigelsesbestemmelsen blev udnyttet ved bekendtgørelse nr. 309 af 26. marts 2010 om penge- og realkreditinstitutters pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af instituttet (offentliggørelsesbekendtgørelsen), som trådte i kraft den 1. april 2010.

Det fremgår af offentliggørelsesbekendtgørelsens, at Finanstilsynet efter hver inspektion i et penge- eller realkreditinstitut udarbejder en redegørelse, som instituttet – og efterfølgende Finanstilsynet – skal offentliggøre. Redegørelsen beskriver Finanstilsynets vurdering af instituttet, herunder de centrale påbud, påtaler og risikoplysninger, som instituttet har modtaget fra Finanstilsynet. Penge-

og realkreditinstitutterne tillige – uden for de tilfælde hvor der har været foretaget en inspektion – offentliggøre en redegørelse udarbejdet af Finanstilsynet, som indeholder de påbud, påtaler og risikoplysninger, der efter Finanstilsynets vurdering er af betydning for instituttets kunder, indskydere, øvrige kreditorer eller de finansielle markeder, hvorpå aktierne i instituttet handles. Finanstilsynet skal efterfølgende tillige offentliggøre redegørelsen, som efter instituttets offentliggørelse er almindelig kendte oplysninger.

Der vil dog være situationer, hvor oplysninger ikke skal offentliggøres. Det fremgår således af offentliggørelsesbekendtgørelsens, at der ikke skal ske offentliggørelse i ovenstående situation, hvis det efter Finanstilsynets vurdering vil medføre uforholdsmæssig stor skade for instituttet, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod.

Efter offentliggørelsesbekendtgørelsens straffes fysiske og juridiske personer, der undlader at efterkomme kravet om offentliggørelse med bøde.

2.4.2. Baggrunden for forslaget

Formålet med bemyndigelsen og offentliggørelsesbekendtgørelsen er at medvirke til at sikre, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til instituttets ledelse og ikke til aktionærer og kunder. De hensyn, som ligger bag ved denne betragtning, findes at gøre sig gældende også for så vidt angår samtlige øvrige finansielle virksomheder, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og ikke kun penge- og realkreditinstitutter.

Der kan forekomme situationer, hvor det vil være hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet ligeledes har mulighed for at offentliggøre oplysningerne, inden den finansielle virksomhed selv har offentliggjort oplysningerne, hvorfor bemyndigelsen udvides til, at der også kan fastsættes regler om, at Finanstilsynet kan offentliggøre oplysningerne. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor den finansielle virksomhed ikke kan offentliggøre meddelelsen på sin hjemmeside, f.eks. grundet praktiske problemer, eller hvis virksomheden helt ubegrundet undlader at offentliggøre redegørelsen.

2.4.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget udvides den gældende bemyndigelse i lov om finansiel virksomhed § 347 a således, at den gældende offentliggørelsesbekendtgørelse, som indeholder en pligt for penge- og realkreditinstitutter til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af instituttet, finder anvendelse på alle finansielle virksomheder, og dermed også fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber. Herefter kan der udstedes regler om de finansielle virksomheders pligt til og Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af oplysninger om Finanstilsynets vurdering af alle finansielle virksomheder, som defineret i lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, litra a-e.

Med bemyndigelsen får Finanstilsynet i særlige tilfælde mulighed for at offentliggøre oplysningerne om Finanstilsynets vurdering af de finansielle virksomheder før de finansielle virksomheder selv offentliggør oplysningerne. Denne mulighed kan bl.a. tænkes benyttet i de situationer, hvor de finansielle virksomheder ikke selv kan offentliggøre oplysningerne, eller hvis en virksomhed helt ubegrundet undlader at offentliggøre redegørelsen.

2.5. Indførelse af administrative bødeforelæg og fastsættelse af sanktionsniveau

2.5.1. Gældende ret

I modsætning til hvad der gælder i en række EU-lande, er det i Danmark kun domstolene, som har kompetencen til at pålægge bødestraf på det finansielle område. Finanstilsynet har således i dag – i modsætning til visse andre offentlige myndigheder i Danmark – ikke mulighed for at udstede administrative bødeforelæg. Såfremt en tilsynsbelagt virksomhed overtræder en bødesanktioneret bestemmelse, er Finanstilsynet nødsaget til at anmelde forholdet til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, som herefter efterforsker sagen og vurderer, om der skal rejses en straffesag ved domstolene. Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet har endvidere mulighed for at afslutte sager med udenretlige bødeforelæg, jf. retsplejelovens § 832, og det sker også løbende på det finansielle område.

2.5.1.1. Strafudmåling og sanktionsniveau

Der er i dag ikke fastsat bestemte kriterier for udmåling af straf efter § 373, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed og § 93, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. Med forslaget foreslås det således indført, at der ved strafudmålingen efter § 373, stk. 1-3, og § 93, stk. 1, skal lægges vægt på grovheden af overtrædelserne, og hvor længe en overtrædelse har fundet sted. Der kan være stor forskel på grovheden af en bestemt overtrædelse, og der søges med dette forslag at skabe en større sammenhæng mellem strafudmålingen og grovheden af overtrædelserne. Desuden indføres der på baggrund af en matematisk formel en nedre grænse for sanktionsniveauet, som en virksomhed kan blive pålagt.

2.5.2. Baggrunden for forslaget

Baggrunden for forslaget er, at det er vigtigt for den tilsynsmæssige effektivitet, at Finanstilsynet hurtigt og effektivt kan håndhæve lovovertrædelser, der er ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål. Forslaget er desuden i overensstemmelse med udviklingen i EU-lovgivningen, hvor der igennem længere tid og i stigende omfang lægges op til, at tilsynsmyndighederne i de respektive medlemsstater kan udstede administrative bødeforelæg på det finansielle område. I dag anvendes administrative bødeforelæg på det finansielle område i medlemslande, som Danmark normalt plejer at sammenligne sig med, og da de finansielle virksomheder i stigende omfang opererer på tværs af landegrænser, er det vigtigt, at tilsynsmyndighederne i de enkelte medlemslande har de samme håndhævelsesværktøjer. Administrative bødeforelæg er således indført

på det finansielle område i blandt andet Sverige, Finland, Frankrig, Storbritannien, Tyskland, Belgien, Irland og Holland. Endvidere anbefales det af IMF (International Monetary Fund), at de nationale tilsynsmyndigheder på det finansielle område får mulighed for at udstede administrative bødeforelæg.

EU-Kommissionen har fremsat et forslag til ændring af kreditinstitutdirektivet (2006/48), som i den foreslåede bestemmelse fastsætter, at de nationale tilsynsmyndigheder skal kunne pålægge finansielle sanktioner eller foranstaltninger for overtrædelse af regler, som implementerer bestemmelser i kapitalkravdirektivet. Dette lovforslag vil opfylde kravet i den foreslåede bestemmelse.

Anvendelse af administrative bødeforelæg, som udstedes af den pågældende særmyndighed, kan indebære væsentlige fordele, idet udstedelsen af administrative bødeforelæg er hurtigere og smidigere. En person, der modtager et administrativt bødeforelæg, får hurtigere en indikation af sin retsstilling samtidig med, at anklagemyndigheden og domstolene – hvis den pågældende vælger at vedtage bødeforelægget – ikke bliver belastet af en ellers ukompliceret sag. Har en sag ikke den fornødne ukomplicerede karakter til at blive afgjort med et administrativt bødeforelæg, skal Finanstilsynet i stedet foretage politianmeldelse.

En hjemmel til at kunne udstede administrative bødeforelæg vil give Finanstilsynet en mulighed for hurtigt at kunne give en sanktion i visse sager om overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Ved fastsættelsen af strafudmålingen i lov om finansiel virksomhed og lov om værdipapirhandel m.v. skal der fastsættes nogle kriterier for udmålingen. I relation til virksomheder, er det vigtigt, at sanktionsniveauet som udgangspunkt er mærkbart. Som følge heraf foreslås der indført en nedre grænse for sanktionsniveauet, der tager udgangspunkt i en matematisk formel.

Straffen for en overtrædelse skærpes, hvis der er tale om gentagen overtrædelse, jf. straffelovens § 81, nr. 1.

Der er et behov for, at Finanstilsynet hurtigt og effektivt kan håndhæve lovovertrædelser, der er ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål.

I § 373 i lov om finansiel virksomhed og § 93 i lov om værdipapirhandel m.v. foreslås der indsat henholdsvis et nyt stykke 9 og et nyt stykke 8, som fastsætter, at der ved strafudmålingen efter § 373, stk. 1-3, og § 93, stk. 1, skal lægges vægt på grovheden af overtrædelsen, og hvor længe overtrædelsen har fundet sted. I bemærkningerne til de pågældende bestemmelser er der fastsat retningslinjer for sanktionsniveauet for de typer af overtrædelser, hvor det påtænkes at give Finanstilsynet hjemmel til at udstede administrative bødeforelæg.

2.5.3. Forslagets indhold

Med forslaget bemyndiges økonomi- og erhvervsministeren i lov om finansiel virksomhed og lov om værdipapirhandel m.v. til at give Finanstilsynet hjemmel til i en række nærmere opregnede sager, om overtrædelse af lov om finansiel virksomhed og lov om værdipapirhandel at udstede administrative bødeforelæg efter principperne i retsplejelovens § 832 om politiets bødeforelæg. De nærmere regler vil blive fastsat efter forhandling med Justitsministeriet.

Formålet med forslaget er at give Finanstilsynet mulighed for at reagere hurtigt på visse overtrædelser, hvor der ikke er bevistvivl, og hvor der er tale om ukomplicerede sager. Finanstilsynet vil som tilsynsmyndighed, kunne reagere umiddelbart ved at udstede et bødeforelæg, når Finanstilsynet konstaterer en overtrædelse.

Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af nærmere angivne bestemmelser, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse af de pågældende bestemmelser alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et administrativt bødeforelæg.

En betingelse for, at sagen kan afsluttes med et administrativt bødeforelæg vil efter de foreslåede lovbestemmelser være, at den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig indforstået med, at sagen afgøres administrativt med betaling af bøden. Det vil endvidere være en forudsætning, at den pågældende overtrædelse ikke kan forventes at medføre højere straf end bøde. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse. Såfremt den pågældende ikke er indforstået med at lade sagen afgøre administrativt, det vil sige ikke vedtager bødeforelægget, skal sagen oversendes til politiet og anklagemyndigheden med henblik på videre foranstaltning.

I det omfang Danmark bliver EU-retligt forpligtet til at give Finanstilsynet mulighed for at pålægge finansielle sanktioner eller foranstaltninger for overtrædelser i videre omfang, end hvad de ovenfor anførte betingelser giver mulighed for, forudsættes det dog, at den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i § 373 a i lov om finansiel virksomhed tillige vil kunne anvendes til at

opfylde sådanne forpligtelser. Hvis det ovennævnte forslag til ændring af kreditinstitutdirektivet vedtages, vil økonomi- og erhvervsministeren således kunne anvende den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse til at opfylde den kommende artikel 54, 2, i direktivet ved at give Finanstilsynet hjemmel til at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelser af regler, som implementerer bestemmelser i kapitalkravdirektivet.

Det skal bemærkes, at forslaget ikke vil ændre anklagemyndighedens kompetence til at rejse tiltale i sager om overtrædelse af den finansielle lovgivning. Politiet og anklagemyndigheden kan således fortsat i alle sager egenhændigt beslutte, at man vil rejse tiltale med henblik på en straffesag. Det vil ligeledes fortsat være muligt for Finanstilsynet at anmelde overtrædelser af lov om finansiel virksomhed og lov om værdipapirhandel til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet.

2.5.3.1. Strafudmåling og sanktionsniveau

I § 373 i lov om finansiel virksomhed og § 93 i lov om værdipapirhandel m.v. indsættes der henholdsvis et nyt stykke 9 og et nyt stykke 8, som fastsætter, at der ved strafudmålingen efter § 373, stk. 1-3, og § 93, stk. 1, skal lægges vægt på grovheden af overtrædelsen, og hvor længe en overtrædelse har fundet sted.

Der skal være et fast sanktionsniveau, inden Finanstilsynet kan udstede administrative bødeforelæg. Med henblik på at få fastlagt et sanktionsniveau, angives der nogle faste retningslinjer for sanktionsniveauet for de bestemmelser, som Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, umiddelbart har vurderet som egnede til administrative bødeforelæg

For de øvrige strafbelagte bestemmelser i lov om finansiel virksomhed og lov om værdipapirhandel mv. indføres der på baggrund af en matematisk formel en nedre grænse for sanktionsniveauet, som en virksomhed kan blive pålagt. Finanstilsynet vil kun kunne udstede administrative bøder for så vidt angår disse bestemmelser efter forhandling med Justitsministeriet. Baggrunden for den nedre grænse er, at bøderne som udgangspunkt skal være mærkbare for virksomhederne.

Domstolene kan fravige det angivne sanktionsniveau i op- og nedadgående retning.

2.6. Ændring af regler om clearing og afvikling samt anvendelse af gældsfordringer som sikkerhed i forbindelse med aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse

2.6.1. Gældende ret

Værdipapirhandelsloven indeholder i kapitel 18 en række bestemmelser, der har til formål at sikre afviklingen af penge og værdipapirer bedst muligt. Dette sker ved beskyttelse af afvikling på nettobasis (netting), hvor hver deltager i et betalings- eller værdipapirafviklingssystem kun betaler eller modtager ét beløb og én beholdning i hver fondskode, som den pågældende har købt og solgt. Bestemmelserne i lovens kapitel 18 beskytter endvidere sikkerhedsstillelse over for systemet, og

endelig beskyttes de handler, der er indgået i et system forud for en deltagers konkurs i et vist omfang mod tilbageførsel. Bestemmelserne tager i den nuværende form ikke stilling til, hvordan der skal forholdes i forhold til systemer, der arbejder sammen eventuelt på tværs af landegrænser.

Ifølge værdipapirhandelslovens § 57, stk. 1, kan deltagerne i et betalings- eller værdipapirafviklingssystem aftale, at indgåede overførselsordrer, dvs. handler eller pengeoverførsler, der skal afvikles, kan nettes eller tilbageføres, også selv om en af parterne erklæres konkurs. Bestemmelsen omfatter alene overførselsordrer, der er indgået senest ved udgangen af det døgn, hvor deltagerens insolvens er indtrådt, forudsat systemet er i god tro om insolvensen.

Ifølge værdipapirhandelslovens § 57, stk. 5, kan handler, der ikke kan afvikles, enten fordi der mangler papirer eller penge, fravælges på grundlag af objektive kriterier og tilbageføres i deres helhed. Udtrykket ”i deres helhed” har givet anledning til en del fortolkningstvivl, dels i relation til om ordene vedrører en deltager selv (dvs. samtlige deltagerens handler eller hele enkelthandler) eller alene de handler, der ikke kan afvikles, og dels i forhold til om dele af enkelthandler, der dækker over et antal underliggende handler, kan gennemføres.

For at gøre værdipapirhandelslovens § 57 operativ indeholder lovens § 57 c krav om, at betalings- og værdipapirafviklingssystemers regelsæt skal tage stilling til, hvornår en overførselsordre anses for indgået i systemet, og om hvornår den ikke længere kan tilbagekaldes.

Værdipapirhandelslovens § 57 e indeholder bestemmelse om, hvilken medlemsstats regler der finder anvendelse ved en deltagers insolvens i tilfælde, hvor et betalingssystem eller en clearingcentral, som det kan være tilfældet ifølge finality-direktivet, er underlagt en anden medlemsstats lovgivning for så vidt angår selve afviklingen af systemet. Bestemmelsen regulerer endvidere lovvalget, hvis insolvente danske virksomheder deltager i systemer i en anden medlemsstat. Systemer beliggende i EØS-lande er også omfattet. Bestemmelsen regulerer ikke dansk deltagelse i systemer i tredjelande.

Værdipapirhandelslovens § 58 a, stk. 2, indeholder et krav om, at aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse skal foreligge i skriftlig form eller på en måde, der retligt kan sidestilles dermed, mens § 58 f, stk. 1, afgrænser hvilke aktivtyper, der kan anvendes som sikkerhed i henhold til en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse.

2.6.2. Baggrunden for lovforslaget

I løbet af de sidste 10-20 år er antallet af betalinger, værdipapirhandler samt anvendelsen af afledte finansielle instrumenter steget eksplosivt. Når penge og værdipapirer skal flyttes fra en konto et sted til en konto et andet sted, sker det ved brug af betalings- eller værdipapirafviklingssystemer. Da der

ofte er disponeret på forhånd over de penge eller værdipapirer, som f.eks. et pengeinstitut skal modtage, kan forstyrrelse i afviklingen få store afledte konsekvenser for alle deltagere på det finansielle marked og i værste fald betydelige samfundsøkonomiske konsekvenser, der kan påvirke den finansielle stabilitet.

Med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (finality-direktivet) skabte Europa-Parlamentet og Rådet et juridisk grundlag for sikring af afviklingen i betalings- og værdipapirafviklingssystemer. Direktivet blev vedtaget på et tidspunkt, hvor omsætning og afvikling af betalinger og værdipapirer var i voldsom udvikling, både hvad angik volumen, teknik og antallet af grænseoverskridende transaktioner. Direktivets fokus var at sikre, at afviklingen i de systemer, der tager sig af clearing og afvikling af betalinger og værdipapirer, beskyttes. Direktivets vigtigste redskaber til denne beskyttelse var at kræve, at medlemsstaternes lovgivning beskytter sikkerhedsstillelse overfor systemerne i tilfælde af en deltagers konkurs, og at et konkursbo anerkender netting (opgørelse af samtlige en deltagers rettigheder og forpligtelser til ét nettobeløb og/eller én enkelt leveringsforpligtelse pr. fondskode). Direktivet blev implementeret ved ændringer af værdipapirhandelsloven ved lov nr. 283 af 26. april 2000 og lov nr. 1171 af 19. december 2003.

Det øgede antal grænseoverskridende betalinger, værdipapirer og øvrige finansielle transaktioner på tværs af landegrænser førte også til et øget behov for fælles regler om sikkerhedsstillelse i forbindelse dermed. Regler herom kom med vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse (collateral-direktivet). Dette direktiv supplerer og minder på nogle områder om finality-direktivet, men havde først og fremmest til formål at fremme sikkerhedsstillelse mellem to finansielle virksomheder indbyrdes eller mellem disse og deres kunder. Endelig var det collateral-direktivets formål at skabe ensartede regler i hele Unionen for visse typer af sikkerhedsstillelse. Dette gjaldt særligt for anvendelse af såkaldte tilbagekøbs- eller tilbagesalgforretninger (repo-/reverse-forretninger), hvor den stillede sikkerhed bliver sikkerhedshavers ejendom, og som blev behandlet meget forskelligt i medlemsstaternes nationale retssystemer med deraf følgende retlig usikkerhed.

Kommissionen foretog i 2007 en undersøgelse af, om de to direktiver har virket tilfredsstillende. Denne undersøgelse viste en række svagheder og behov for ændringer, tilføjelser og præciseringer, hvoraf nogle dog skyldtes udviklingen på de finansielle markeder i den mellemliggende periode. Direktiverne blev ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009 om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer (ændringsdirektivet).

Lovforslaget har først og fremmest til formål at gennemføre ændringsdirektivet, men indeholder også en række præciseringer af de eksisterende regler i værdipapirhandelslovens kapitel 18, dvs. til de bestemmelser, der oprindeligt implementerede finality-direktivet. Behovet for præciseringer skyldes fortrinsvis den øgede internationalisering på området for betalinger og værdipapirhandler, der betyder, at markedsdeltagere og advokater uden for Danmark med stigende hyppighed har behov for at forholde sig til de danske regler på området.

2.6.3. Forslagets indhold

Formålet med lovforslaget er at gennemføre ændringsdirektivet i dansk ret. De væsentligste ændringer af finality-direktivet skyldes et behov for, at visse regler om clearing og afvikling i såkaldt interoperable systemers regler samordnes i videst muligt omfang. Interoperable systemer er systemer, der afvikler betalinger og værdipapirhandler på tværs af flere systemer og i mange tilfælde også på tværs af landegrænser. Ved krav om samordning af bestemmelser om, hvornår en ordre om overførsel af penge eller om gennemførelse af en værdipapirhandel anses for indgået i et system, og for hvornår den ikke længere kan tilbagekaldes, er det formålet i videst muligt omfang at sikre, at en transaktion, der er indgået til afvikling i et system, også ender med at kunne afvikles i et system, der er interoperabelt med det første system.

Herudover har der i tilfælde af en deltagers insolvens vist sig et behov for at udstrække direktivets beskyttelse af transaktioner til at gælde hele den forretningsdag, hvor insolvensen indtræder. Dette er aktuelt i tilfælde, hvor forretningsdagen er forskudt i forhold til kalenderdøgnet, som det for eksempel er tilfældet i VP Securities A/S (VP), hvor stort set alle handler med danske værdipapirer afvikles. VPs afviklingsdøgn starter kl. 18, hvor afviklingen af handler, der skal være afviklet dagen efter, påbegyndes. Der kan således efter direktivændringen tænkes tilfælde, hvor et konkursbo må acceptere, at en transaktion gennemføres, selv om den først afvikles i systemet dagen efter en deltagers konkurs.

De foreslåede ændringer i collateral-direktivet vedrører muligheden for at anvende pengeinstitutters udlån (gældsfordringer) som sikkerhed i forbindelse med aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse samt nogle konsekvensrettelser som følge deraf. Ifølge ændringsdirektivet defineres gældsfordringer som alle fordringer, som kreditinstitutter får ved kreditgivning i form af lån. Anvendelsen af gældsfordringer som finansiell sikkerhed nødvendiggør, at debitor gyldigt kan fraskrive sig krav på fortrolighed om personlige oplysninger, ligesom direktivet stiller et krav om, at afkald på modregningsret skal ske skriftligt eller på en måde, der retligt kan sidestilles dermed.

2.7. Offentliggørelse af intern viden

2.7.1. Gældende ret

Det fremgår af værdipapirhandelslovens § 27, stk. 1, at en udsteder af værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i

et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område for værdipapirer, hurtigst muligt skal offentliggøre intern viden. Udstederen er forpligtet til at offentliggøre sådan viden umiddelbart efter, at de pågældende forhold foreligger eller den pågældende begivenhed er indtrådt, selvom forholdet eller begivenheden endnu ikke er formaliseret. Efter stk. 2 skal intern viden, som en udsteder, eller en person der handler på dennes vegne/regning, videregiver til tredjemand som et normalt led i udøvelsen af vedkommendes beskæftigelse, erhverv eller funktion, af udstederen offentliggøres i sin helhed samtidig med videregivelsen til tredjemand. Hvis udstederen ikke på tidspunktet for videregivelsen er bevidst om, at der er sket videregivelse, skal offentliggørelse ske straks efter, at udstederen får viden eller burde have fået viden om, at videregivelse af intern viden er sket.

I 2007 gav Københavns Fondsbørs A/S (i dag NASDAQ OMX København A/S) en påtale til en udsteder for ikke rettidigt at have offentliggjort intern viden til markedet om en igangværende salgsproces af et datterselskab. Københavns Fondsbørs A/S' påtale blev givet i medfør af den daværende delegerede kompetence fra Finanstilsynet om at påse overholdelsen af udsteders pligt til at offentliggøre intern viden i henhold til lov om værdipapirhandel m.v. Påtalen fra Københavns Fondsbørs A/S blev påklaget til Erhvervsankenævnet, der i september 2008 afsagde kendelse i sagen (j.nr. 2007-0012239). Efter Erhvervsankenævnets kendelse har en udsteder ikke pligt til at offentliggøre oplysninger om eksempelvis en salgsproces, når denne endnu ikke er endeligt afsluttet (er en realitet).

Realitetsgrundsætningen finder støtte i § 27, stk. 1, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. Bestemmelsen udgør en implementering af artikel 2, stk. 2, i Kommissionens direktiv 2003/124/EF af 22. december 2003 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF med hensyn til definition og offentliggørelse af intern viden og definition af kursmanipulation (gennemførelsesdirektivet). Artikel 2, stk. 2, er en udmøntning af artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF af 28. januar 2003 om insiderhandel og kursmanipulation (markedsmisbrugsdirektivet).

2.7.2. Baggrunden for forslaget

Formålet med den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 27 i lov om værdipapirhandel m.v., er at medvirke til et mere gennemsigtigt og effektivt værdipapirmarked. Med lovforslaget indføres en ny pligt for udstederen til at offentliggøre den interne viden, der direkte vedrører udstederens virksomhed, hvis udstederen får viden om eller må anses for at have fået viden om, at denne interne viden ikke længere er fortrolig. Forslaget understøtter, at markedet skal have lige adgang til kursrelevante oplysninger (intern viden), og dermed modvirkes risikoen for informationsasymmetri og insiderhandel.

2.7.3. Lovforslagets indhold

Med forslaget indføres en ny forpligtigelse for udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, til at offentliggøre den interne viden, der direkte vedrører udstederens virksomhed, hvis udstederen får viden om eller må anses for at have fået viden om, at denne interne viden ikke længere er fortrolig.

Den foreslåede ændring af § 27, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. vil i forhold til gældende ret få den betydning, at udstederen i visse tilfælde bliver forpligtet til at offentliggøre intern viden, også selvom den interne viden endnu ikke er en realitet i henhold til lovens § 27, stk. 1. Oplysningsforpligtelsen vedrører alene den interne viden, som ikke længere er fortrolig.

Lovforslaget indebærer ikke en ændring af § 36 i lov om værdipapirhandel m.v., der indeholder et forbud mod uberettiget videregivelse af intern viden. I forlængelse heraf har udstedere og rådgivere m.v., der regelmæssigt er i besiddelse af intern viden, efter § 37, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v., en pligt til at udarbejde interne regler med det formål at hindre, at intern viden er tilgængelig for andre end dem, der har behov herfor.

Lovforslaget vil også medføre en ændring af § 84 d, stk. 2, nr. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. idet også overtrædelse af den med lovforslaget foreslåede ændring af § 27, stk. 2, vil være omfattet af muligheden for at offentliggøre sager. Det foreslås endvidere, at der, i tråd med hvad der gælder for de øvrige dele af § 27, stk. 2, indsættes en hjemmel i lovens § 93, stk. 1, hvorefter overtrædelser sanktioneres med bødestraf.

3. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser

3.1. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Der er ingen økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Som følge af reglerne om aflønning forventes det, at der samlet set er behov for mindst tre årsværk til brug for Finanstilsynets tilsyn med virksomhedernes aflønningspolitik og -praksis. Omkostningerne i forbindelse hermed foreslås dækket af de tilsynsbelagte virksomheder ved en forhøjelse af afgiften.

Lovforslaget indebærer, at Finanstilsynet ved udstedelsen af et administrativt bødeforelæg skal opfylde kravene til indholdet af et anklageskrift. Der vil således være flere arbejdstimer i hver sag, hvor Finanstilsynet skal udstede et administrativt bødeforelæg. Dette medfører et øget ressourcetræk på ca. 1.500 timer på årsbasis, svarende til et årsværk til arbejdet forbundet med administrative bøder. Omkostningerne i forbindelse hermed foreslås dækket af de tilsynsbelagte virksomheder ved en forhøjelse af afgiften.

3.2. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget vedrørende aflønning vurderes at have administrative konsekvenser for de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, idet virksomhederne skal udarbejde en lønpolitik samt indrette deres aflønning af de pågældende medarbejdere og administration heraf i overensstemmelse med lovforslaget. Derudover skal en del af virksomhederne nedsætte et aflønningsudvalg, ligesom alle virksomhederne får øgede oplysningsforpligtelser vedrørende aflønning. Endelig vil kravene om oplysningsforpligtelse, der med hjemme i lovforslaget vil blive udstedt i en bekendtgørelse også betyde et øget informationsarbejde for virksomhederne. Som anført ovenfor er der samlet set behov for mindst tre årsværk til brug for Finanstilsynets tilsyn med virksomhedernes aflønningspolitik og -praksis. Omkostningerne i forbindelse hermed foreslås dækket af de tilsynsbelagte virksomheder ved en forhøjelse af afgiften.

Lovforslaget vedrørende ændring af reglerne om offentliggørelse af intern viden indeholder begrænsede økonomiske og administrative byrder for erhvervslivet.

Indførelsen af administrative bøder medfører et øget ressourcetræk for Finanstilsynet til udarbejdelse af de administrative bødeforelæg, som foreslås dækket af de tilsynsbelagte virksomheder ved en forhøjelse af afgiften.

3.3. De administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

3.4. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

3.5. Forholdet til EU-retten

Med ændringen i lov om finansiel virksomheds § 71 foreslås indsat hjemmel til at fastsætte nærmere regler om aflønningspolitik i finansielle virksomheder. Disse regler vil følge EU-Kommissionens henstilling af 30. april 2009 om aflønningspolitik i finanssektoren (2009/384/EF) samt ændringer til kapitalkravsdirektivet ([CRD III]). Med ændringen af lov om finansiel virksomhed §§ 77 a-77 d gennemføres endvidere krav til aflønning, der følger af ændringerne til kapitalkravsdirektivet.

Lovforslaget gennemfører ændringen i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut. Der indsættes i artikel 54, 2, et krav om, at Finanstilsynet skal kunne pålægge finansielle sanktioner eller foranstaltninger for overtrædelse af regler, som implementerer bestemmelser i kreditinstitutdirektivet i forhold til kreditinstitutter. Direktivet skal være implementeret den 31. december 2011.

Lovforslaget gennemfører endvidere Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer. Det ventes, at direktivet vil blive implementeret uden at fastsætte skrapere danske regler.

3.6. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner		<p>Der er ingen økonomiske konsekvenser/udgifter for det offentlige.</p> <p>Som følge af reglerne om aflønning forventes det, at der samlet set er behov for mindst tre årsværk til brug for Finanstilsynets tilsyn med virksomhedernes aflønningspolitik og -praksis. Omkostningerne i forbindelse hermed foreslås dækket af de tilsynsbelagte virksomheder ved en forhøjelse af afgiften.</p> <p>Lovforslaget vedrørende udstedelse af administrative bødeforelæg vil medføre et øget ressourcetræk på ca. 1.500 timer på årsbasis, svarende til et årsværk til arbejdet forbundet med administrative bøder, som foreslås dækket af de tilsynsbelagte virksomheder ved en forhøjelse af afgiften.</p>
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet		Forslaget vedrørende aflønning vurderes at have

		<p>administrative konsekvenser for de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, idet virksomhederne skal udarbejde en lønpolitik samt indrette deres aflønning af de pågældende medarbejdere og administration heraf i overensstemmelse med lovforslaget. Derudover skal en del af virksomhederne nedsætte et aflønningsudvalg, ligesom alle virksomhederne får øgede oplysningsforpligtelser vedrørende aflønning. Endelig vil kravene om oplysningsforpligtelse, der med hjemme i lovforslaget vil blive udstedt i en bekendtgørelse også betyde et øget informationsarbejde for virksomhederne.</p> <p>Omkostningerne i forbindelse med Finanstilsynets tilsyn med reglerne foreslås dækket af de tilsynsbelagte virksomheder ved en forhøjelse af afgiften.</p> <p>Indførelsen af administrative bøder medfører et øget ressourcetræk for Finanstilsynet til udarbejdelse af de administrative bødeforelæg, som foreslås dækket at de tilsynsbelagte virksomheder ved en</p>
--	--	---

		forhøjelse af afgiften. Lovforslaget vedrørende ændring af værdipapirhandelslovens § 27 indeholder begrænsede økonomiske og administrative byrder for erhvervslivet.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer, EU-Kommissionens henstilling af 30. april 2009 om aflønningspolitik i finanssektoren (2009/384/EF), ændringer til kapitalkravsdirektivet ([CRD III]), samt ændringen i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.	

4. Hørte myndigheders og organisationer mv.

Lovforslaget har forud for fremsættelsen været i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Beskæftigelsesministeriet, Børsmæglerforeningen, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Danmarks Statistik, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Autoriseret Markedsplads A/S, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Danske Advokater, Sammenslutningen Danske Andelskasser, Danske Forsikrings- og Pensionsmæglere, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Disciplinærnævnet for Statsautoriserede Revisorer, Erhvervs- og Byggestyrelsen, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, FDIH –

Foreningen for Distance- og Internethandel, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finansministeriet, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forbrugerstyrelsen, Foreningen af Firmapensionskasser, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J.A.K. Pengeinstitutter, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer, FOREX, Forsikring & Pension, Forsvarsministeriet, Frivilligrådet, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, Grønlands Hjemmestyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Håndværksrådet, Indenrigs- og Socialministeriet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), InvesteringsForeningsRådet, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, Justitsministeriet, Kirkeministeriet, Klima- og Energiministeriet, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Konkurrencestyrelsen, Kulturministeriet, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtdidsfond (LD), Miljøministeriet, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Ministeriet for videnskab, teknologi og udvikling, OMX Den Nordiske Børs København A/S, Parcelhusejernes Landsforening, Patent- og Varemærkestyrelsen, PBS (Payment Business Services), Pensionsstyrelsen, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revifora, Revisorkommissionen, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Sammenslutningen Danske Andelskasser, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statens Byggeforskningsinstitut, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Transportministeriet, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, VP Securities A/S, Western Union, Økonomi- og Erhvervsministeriet og Økonomistyrelsen.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 0 (fodnote til lov om finansiel virksomheds titel)

[Uddybes ved sammenskrivning med del I.]

Til nr. 1 (lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 4, 1. pkt.)

De foreslåede ændringer i § 1, stk. 4, 1. pkt., stk. 9, stk. 14 og stk. 15, 1. pkt., er konsekvenser af den foreslåede nye § 373 a.

Der henvises til punkt 2.5.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 9)

De foreslåede ændringer i § 1, stk. 4, 1. pkt., stk. 9, stk. 14 og stk. 15, 1. pkt., er konsekvenser af den foreslåede nye § 373 a.

Der henvises til punkt 2.5.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 15)

De foreslåede ændringer i § 1, stk. 4, 1. pkt., stk. 9, stk. 14 og stk. 15, 1. pkt., er konsekvenser af den foreslåede nye § 373 a.

Der henvises til punkt 2.5.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 16, 1. pkt.)

De foreslåede ændringer i § 1, stk. 4, 1. pkt., stk. 9, stk. 14 og stk. 15, 1. pkt., er konsekvenser af den foreslåede nye § 373 a.

Der henvises til punkt 2.5.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (lov om finansiel virksomhed § 43, stk. 4)

Det foreslås, at der i lov om finansiel virksomhed § 43 indsættes et nyt stykke, der bemyndiger økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om kompetencekrav til finansielle rådgivere. Reglerne finder også anvendelse på investeringsrådgivere, jf. § 343 g.

Indsættelsen af den foreslåede § 43, stk. 4, har til formål at sikre, at der kan udstedes en bekendtgørelse om certificering af rådgivere, der yder rådgivning om finansielle ydelser. Ordningen vil også omfatte filialer af udenlandske pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, idet § 1, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed bestemmer, at § 43 finder anvendelse på filialer af udenlandske finansielle virksomheder, der har tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Den foreslåede § 43, stk. 4, vil derfor også gøre det muligt at fastsætte regler om kompetencekrav for medarbejdere i filialer af udenlandske pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, der yder rådgivning om finansielle ydelser.

Bemyndigelsen vil blive anvendt til at stille krav om, at de omfattede virksomheder er forpligtede til at sikre, at deres medarbejdere har kompetence til at yde forsvarlig rådgivning om finansielle ydelser.

Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastsætte krav om, at virksomhederne for visse finansielle ydelser skal fastsætte forretningsgange, der sikrer, at alle rådgivere har gennemgået et uddannelsesforløb, inden de begynder at yde rådgivning om finansielle ydelser. Det foreslås, at disse finansielle ydelser skal omfatte investeringsprodukter, der i forslaget til den kommende bekendtgørelse om risikomærkning af investeringsprodukter, vil blive klassificeret som grønne eller gule produkter, fordi risikoen for at tabe indskuddet på produktet kun kan anses for at være teoretisk, og produkttypen ikke er vanskelig at gennemskue, eller hvis der er risiko for, at indskuddet på produktet kan tabes helt eller delvist og produkttypen ikke er vanskelig at gennemskue.

For mere komplicerede finansielle ydelser vil det blive fastsat i bekendtgørelsen, at rådgiverne kun må yde rådgivning, hvis de har bestået en nærmere fastlagt prøve. Disse finansielle ydelser skal omfatte investeringsprodukter, hvor der er risiko for at tabe mere end indskuddet på produkter, eller som er vanskelig at gennemskue. Produkter der i henhold til risikomærkningsbekendtgørelsen klassificeres som røde produkter. Der vil i bekendtgørelsen endvidere blive fastlagt nærmere regler om og procedurer for godkendelse af de prøver, der skal bestås, før rådgiverne kan rådgive om de enkelte produkter.

Kontrol med efterlevelsen af bekendtgørelsen vil indgå i Finanstilsynets inspektioner, ligesom tilsynet vil foretage filialinspektioner, for ved stikprøver at undersøge om vidensniveauet er i overensstemmelse med det påkrævede i henhold til ordningen og om medarbejderne opfylder kravene til kompetence.

Der vil blive fastsat overgangsbestemmelser i forbindelse med udstedelsen af bekendtgørelsen for at gøre det praktisk muligt for virksomhederne at indrette deres virksomhed efter de nye regler.

Der henvises til punkt 2.1.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 1, nr. 8)

Ændringen af § 71, stk. 1, nr. 7, er en konsekvens af den foreslåede § 71, stk. 1, nr. 9. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring.

Til nr. 7 (lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 1, nr. 9)

Ændringen af § 71, stk. 1, nr. 8, er en konsekvens af den foreslåede § 71, stk. 1, nr. 9. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring.

Til nr. 8 (lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 1, nr. 10)

Som følge af Kommissionens henstilling om aflønningspolitik i finanssektoren samt de kommende regler om aflønning i kapitalkravsdirektivet foreslås det at indføre en bestemmelse i lovens § 71, stk. 1, nr. 9, om at finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal have en

aflønningspolitik og –praksis, som er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring. Bestemmelsen vil blive suppleret med mere detaljerede regler, som fastsættes i bekendtgørelsesform, jf. § 71, stk. 2.

Det er alene ansættelsesforhold, der ikke er omfattet af kollektive overenskomster, der vil være omfattet af bekendtgørelsens regulering, dog således at bonusordninger mv. for overenskomstansatte er omfattet i det omfang, ordningerne ikke er fastsat i overenskomsten.

Der henvises til punkt 2.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 3)

Bestemmelsen i lov om finansiel virksomhed § 71 gælder i dag alene for finansielle virksomheder. Som følge af EU-Kommissionens henstilling pkt. 1.4, [kapitalkravsdirektivets annex V, litra ie] samt anbefalingerne fra Arbejdsgruppen foreslås det, at den foreslåede bestemmelse i § 71, stk. 1, nr. 9, og den tilhørende bekendtgørelse, også skal gælde for finansielle holdingvirksomheder.

Der henvises til punkt 2.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 3)

Med lovforslaget foreslås nr. 10 ændret til nr. 9. Baggrunden herfor er, at der med § 1, nr. 15, i lov nr. 579 af 1. juni 2010 blev vedtaget en nyaffattelse af § 71, som træder i kraft den 1. januar 2011. Da de med dette lovforslag foreslåede ændringer i § 71 skal træde i kraft ved fremsættelsen, er det nødvendigt at nyaffatte § 71 og ændre henvisningerne hertil i § 71, stk. 3, som skal træde i kraft den 1. januar 2011. Der er med ændringen ikke tilsigtet en materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 11 (lov om finansiel virksomhed §§ 77 a og b)

§ 77 a

Som følge af EU-Kommissionens henstilling pkt. 1.4 samt anbefalingerne fra Arbejdsgruppen foreslås det, at den gældende bestemmelse i § 77 a udvides til også at gælde for finansielle holdingvirksomheder. Et tilsvarende krav følger også af [kapitalkravsdirektivet] for så vidt angår kreditinstitutter (pengeinstitutter og realkreditinstitutter) og fondsmæglere.

Forslaget til § 77 a skal ud over bestyrelsen og direktionen også omfatte de personer, som virksomhedens bestyrelse vurderer, har en væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil ("væsentlige risikotagere"). Bestyrelsen skal foretage en tilsvarende vurdering i forhold til den personkreds, der er omfattet af virksomhedens lønpolitik, der skal udarbejdes i overensstemmelse med forslagets § 71, stk. 1, nr. 9. Ifølge Arbejdsgruppens rapport vil virksomhedens bestyrelse og direktion altid være omfattet af reguleringen. Derudover nævner rapporten, at der oftest også vil være tale om følgende personer: ledelsen af den del af organisationen, som foretager handel med

eller godkendelse af finansielle instrumenter (ofte benævnt markets), ledelsen af den del af organisationen, som investerer virksomhedens egne midler (ofte benævnt treasury), medarbejdere inden for markets og treasury, som via finansielle instrumenter kan tage en væsentlig risiko på virksomhedens vegne for virksomhedens midler, samt ledere af aktuarfunktion og reassurance, som kan tage en væsentlig risiko på virksomhedens vegne for virksomhedens midler.

Blandt andet på baggrund af [kapitalkravsdirektivets] regler om aflønning vil det imidlertid blive præciseret i den kommende bekendtgørelse vedrørende forslaget § 71, stk. 1, nr. 9, som udstedes i medfør af § 71, stk. 2, at følgende personer som udgangspunkt er omfattet af begrebet ”væsentlige risikotagere”, medmindre bestyrelsen tager konkret stilling til andet: 1) ledelsen af den del af organisationen, som foretager handel med eller godkendelse af finansielle instrumenter, 2) ledelsen af den del af organisationen, som investerer virksomhedens egne midler, 3) medarbejdere, inden for de i nr. 1 og 2 nævnte dele af organisationen, som via finansielle instrumenter kan tage en væsentlig risiko på virksomhedens vegne, 4) ledere af forsikringstegningsfunktionen, 5) ledelsen af den del af organisationen, som forestår kontrol af overholdelse af grænser for risikotagning og 6) medarbejdere, som kan påføre virksomheden væsentlige kreditrisici. Det er den tilsvarende personkreds, der vil være omfattet af bestemmelserne i forslaget § 77 a. Derudover skal ansatte, hvis samlede aflønning svarer til de ovennævnte risikotageres samt ansatte i kontrolfunktioner også være omfattet af lønpolitikken i et passende omfang, jf. bemærkningerne til § 77 a, stk. 3.

Det foreslås, at bestemmelsen i stk. 1, nr. 1, udvides i forhold til den gældende bestemmelse om loft for direktionens variable løn, således at bestemmelsen omfatter både bestyrelsen og direktionen i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder. Det gældende loft på 50 pct. af den faste grundløn inkl. pension fastholdes for direktionen. Der fastsættes et tilsvarende loft på 50 pct. af honoraret for medlemmer af bestyrelsen. Særligt vedrørende loftet for den variable løn til bestyrelse og direktion i virksomheder, som modtager statsstøtte henvises til bemærkningerne til forslaget § 77 b. Virksomheden kan vælge, at den variable løndel skal variere i forhold til bestyrelsen og direktionen. Den variable løndel kan dog ikke overstige den i forslaget fastsatte procentsats.

For andre ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, foreslås det i stk. 1, nr. 2, at virksomheden selv skal fastsætte et sådant loft. Loftet kan variere afhængig af den pågældende medarbejders aktiviteter mv. Det antages dog, at et loft på 100 pct. af den faste grundløn inkl. pension anses for at være et højt loft.

Forslaget til stk. 1, nr. 1 og 2 er i overensstemmelse med EU-Kommissionens henstilling pkt. 4.1, om at der skal være et loft for den variable løndel samt henstillingens pkt. 4.2 og [kapitalkravsdirektivets annex V, litra f], hvorefter der skal være en passende balance mellem variable og faste løndele, således at den faste løndel er så tilstrækkelig høj, at det er muligt at føre

en fleksibel bonuspolitik, og for at sikre, at medarbejdernes privatøkonomi ikke skal være afhængig af, at de opnår deres bonus. Loftet skal overholdes indenfor det skattemæssige indtægtsår (kalenderåret).

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 3 gennemfører [kapitalkravsdirektivets annex V, litra ha]. Ifølge direktivbestemmelsen skal mindst 50 pct. af en eventuel variabel løn til ledelsen eller andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, bestå af aktier eller aktiebaserede instrumenter i virksomheden, eller af instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed. Der kan eksempelvis være tale om hybrid kernekapital eller ansvarlig lånekapital i virksomheden. Det fremgår af [kapitalkravsdirektivet annex V, litra haa], at Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS) vil udarbejde retningslinjer for, hvilke instrumenter, der kan anses for at afspejle virksomhedens kreditværdighed. For så vidt angår aktiebaserede instrumenter fremgår det ikke nærmere af direktivet, hvad der skal forstås herved. Det må antages, at begrebet eksempelvis omfatter aktieoptioner. Aflønning med aktieoptioner eller lignende instrumenter er dog for bestyrelsens og direktionens vedkommende begrænset til at udgøre maksimalt 25 pct. af den variable løn på tidspunktet for beregningen af den variable løn, jf. bemærkningerne til forslagets § 77 a, stk. 2.

Kravet om, at mindst 50 pct. af den variable løn skal bestå af aktier eller instrumenter mv., skal ses i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel (beregningstidspunktet), jf. bemærkningerne til stk. 1, nr. 4, hvor der angives et eksempel på samspillet mellem reglerne i stk. 1, nr. 3 og nr. 4. Ved ”beregningstidspunktet” forstås det tidspunkt, hvor opgørelsen af den variable løn, der sker i henhold til de kriterier, der ligger til grund for beregningen af den variable løns størrelse i henhold til aftalen mellem virksomheden og den pågældende modtager (direktør, væsentlig risikotager mv.), foretages.

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 3, skal ses i sammenhæng med forslagets stk. 4, hvorefter virksomheden skal sikre sig, at det fremgår af aftalen med modtageren, at denne ikke må afhænde de aktier mv., der er overdraget til modtageren i medfør af stk. 1, nr. 3, i en passende periode samt ikke i samme periode må foretage afdækning af den risiko, der knytter sig til disse aktier mv. Forslaget er direktivbestemt [kapitalkravsdirektivet annex V, litra ic] og udtryk for, at man vil sikre, at bestyrelsen og direktionen samt de ansatte, som anses for ”væsentlige risikotagere, jf. bemærkningerne til § 77 a, stk. 1, har en væsentlig indflydelse på den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomheds risikoprofil, har samme økonomiske incitament, som en langsigtet investor. Såfremt direktøren i en finansiell virksomhed modtager en variabel løn, hvoraf halvdelen består af eksempelvis aktier, må det antages, at direktørens interesse i, at aktiekursen i virksomheden stiger, øges. Tilsvarende må det antages, at interessen heri udstrækkes over en længere periode, hvis det ikke er muligt for direktøren at afhænde aktierne i en af virksomheden fastsat passende periode. I det tilfælde, hvor aflønningen sker i aktier, har direktøren ligeledes i samme periode en interesse i, at aktien ikke falder.

Såfremt der er tale om virksomheder, hvis aktier eller kapitalandele, ikke er optaget til handel på et reguleret marked – eksempelvis unoterede bank- eller sparekasseaktieselskaber – eller såfremt der er tale om andre selskabstyper, f.eks. andelskasser, sparekasser, tværgående pensionskasser og gensidige forsikringsselskaber, vil det være forbundet med en vis usikkerhed at opgøre den reelle (handels)værdi af aktien eller kapitalandelen. Virksomheden har i disse tilfælde mulighed for at lade halvdelen af den variable løn bestå af instrumenter, der er indrettet således, at de afspejler virksomhedens kreditværdighed. Finansielle virksomheder som tværgående pensionskasser og gensidige forsikringsselskaber, der ikke kan udstede aktier og heller ikke normalt optager ansvarlig lånekapital kan i stedet for udstede gældsbreve til deres ansatte.

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 4, gennemfører Kommissionens henstilling pkt. 4.3 samt [kapitalkravsdirektivets annex V, litra i]. Det foreslås, at udbetaling af mindst 40 pct. af den variable løn skal udskydes over en periode på mindst tre år, for bestyrelsen og direktionen mindst 4 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af udskydelsesperioden. Ved større variable løndele foreslås det, at mindst 60 pct. af den beregnede variable løn skal udskydes på samme måde. Hvorvidt der er tale om et større beløb skal ses i sammenhæng med den pågældendes løn i øvrigt. Som udgangspunkt vil en variabel løndel, der udgør mere end 20 pct. af den faste grundløn inkl. pension være et større beløb i lovens forstand. Eksempelvis vil der ved en fast løn inkl. pension på 500 t.kr. skulle være tale om en variabel løn, der er på 100 t.kr. eller derover, for at der skal udskydes 60 pct. af den variable løn.

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 4 skal forstås således, at udbetalingen af den udskudte del af den variable løn først kan påbegyndes et år efter, at den variable løn er beregnet. Det betyder, at den del af den beregnede variable løn, der ikke udskydes, kan udbetales i umiddelbar forlængelse af beregningen. Endvidere forudsættes det i bestemmelsen, at den udskudte del af den variable løn udbetales i intervaller med et års mellemrum, da der skal være et passende tidsrum imellem udbetalingerne til at vurdere om forudsætningerne har ændret sig, således at den udskudte del af den variable løn ikke skal udbetales helt eller delvist.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at en variabel løn, der baserer sig på kortsigtede resultater, eksempelvis resultater opnået på baggrund af en investering i indtjeningsåret, bliver justeret for de risici, der viser sig ved den pågældende investering i årene efter. Da tidshorisonten for virksomhedens realisering af fortjenester og tab som følge af forskellige type af aktiviteter varierer, skal der være en tilsvarende mulighed for udskydelse af udbetalingen af en del af den relaterede variable løn til den pågældende medarbejder, der har været involveret i aktiviteterne. Ved at udskyde udbetalingen af som minimum mellem 40 og 60 pct. af den beregnede variable løndel, sikres det, at virksomheden får mulighed for at justere for de langsigtede virkninger som en given investering medfører.

Da det er tanken bag bestemmelsen, at begrænse muligheden for at opnå en variabel løn på baggrund af en kortsigtet indsats eller investering, der på længere sigt viser sig at være tabsgivende for virksomheden, skal bestemmelsen endvidere ses i sammenhæng med forslaget til stk. 5. Det foreslås i stk. 5, at virksomheden skal sikre sig, at det fremgår af aftalen med bestyrelsesmedlemmet, direktøren eller den væsentlige risikotager, at udbetaling af den udskudte del af den variable løn, er betinget af, at de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løn, fortsat er opfyldt, herunder at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel. Den periode, der ligger til grund for beregningen, må gerne strække sig over mere end et år.

Med forslaget fastslås det endvidere, at den del af den variable løn, der skal udskydes, skal udskydes med en ligelig fordeling, eller med en voksende andel i slutningen af perioden, over mindst tre år – for bestyrelsen og direktionen mindst 4 år. Det er muligt for virksomheden at aftale en længere periode med den pågældende modtager, hvis virksomheden eksempelvis vurderer, at de risici, der er knyttet til denne modtagerens aktiviteter, har en længere tidshorizont end tre år. Det er dog ikke muligt at aftale en kortere periode end tre år (4 år for bestyrelsen og direktionen). Endvidere skal bestemmelsen forstås således, at det er muligt for virksomheden at aftale med modtageren, at der udskydes mere end en tredjedel om året, således at der eksempelvis i det sidste år i stedet udbetales to tredjedele. Der er således alene tale om et mindstekrav, fordelingen skal være ligelig over årene.

Bestemmelsen om udskydelse gælder også for den del af den variable løn, der består af aktier, aktie- eller tegningsoptionsprogrammer eller andre instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed, jf. forslaget til stk. 1, nr. 3. I det følgende gennemgås et eksempel på samspillet mellem forslaget til stk. 1, nr. 3 og nr. 4. Eksemplet tager udgangspunkt i, at der i forlængelse af år 0, dvs. beregningsåret, udbetales en direktør i en finansiel virksomhed en fast grundløn inkl. pension på 2 mio. kr. Endvidere beregnes direktørens variable løndel på baggrund af en forudgående aftale med virksomheden, til at udgøre 500 t.kr. dette år.

Som følge af forslaget til § 77 a, stk. 1, nr. 1, må den variable løndel maksimalt udgøre 1 mio. kr. Den beregnede variable løn på 500 t.kr. overholder derfor grænsen.

Ifølge forslaget til § 77 a, stk. 1, nr. 3, skal mindst 50 pct. af den variable løndel – dvs. 250 t.kr. – bestå af eksempelvis aktier. Det følger endvidere af § 77 a, stk. 4, at når disse aktier er overdraget til direktøren, må direktøren ikke afhænde disse i en af virksomheden fastsat passende periode.

Da der er tale om en større variabel løndel til et medlem af direktionen, der udgør mere end 20 pct. af den faste grundløn inkl. pension – i eksemplet 25 pct. – skal 60 pct. af den variable løndel udskydes over en periode på mindst fire år med en ligelig fordeling over årene, jf. forslaget til § 77

a, stk. 1, nr. 4. Der skal således udskydes mindst 300 t.kr af de beregnede 500 t.kr., som fordeles ligeligt over en periode på mindst fire år – dvs. 75 t.kr. pr år. Det vil sige, at den del af den beregnede variable løn, der ikke skal udskydes i medfør af stk. 1, nr. 4, kan udbetales i forlængelse af beregningen.

Det følger af Kapitalkravsdirektivets bestemmelser [Annex V, pkt. 11, nr. 23, litra o], at kravet om at mindst halvdelen af den variable løn skal bestå af aktier mv. eller andre instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed, både skal finde anvendelse i forhold til den del af den beregnede variable løn, der udskydes og den del, der udbetales i forlængelse af beregningen. Det vil sige, at virksomheden ikke kan nøjes med alene at udskyde den kontante del af den variable løn. Det forventes at de kommende retningslinier fra Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS) vil være i overensstemmelse hermed.

De ovenstående krav i lovforslaget kan opfyldes ved udbetaling af den variable løn, der relaterer sig til følgende år:

Skema 1

Løndel, der udbetales	År 0 (beregningsåret)	År 1	År 2	År 3	År 4	I alt
Kontant	100 t.kr.	37,5 t.kr.	37,5 t.kr.	37,5 t.kr.	37,5 t.kr.	250. t.kr.
Aktier	100 t.kr.	37,5 t.kr.	37,5 t.kr.	37,5 t.kr.	37, 5 t.kr.	250 t.kr.
I alt	200 t.kr.	75 t.kr.	75 t.kr.	75 t.kr.	75 t.kr.	500 t.kr.

Skema 1 viser, at der i forlængelse det år, hvor den variable løn beregnes (beregningsåret), udbetales 100 t.kr kontant og overdrages aktier til en værdi af 100 t.kr. til direktøren, svarende til 40 pct. af den samlede variable løn på 500 t.kr.

I forhold til antallet af aktier, der skal udskydes, skal der tages udgangspunkt i værdien af aktierne på beregningstidspunktet (i eksemplet ved beregningen for år 0). Der skal på dette tidspunkt foretages en beregning af, hvor mange aktier i virksomheden direktøren ville få overdraget for et beløb svarende til 250 t.kr i dette år. Der overdrages dog alene aktier til en værdi af 100 t. kr. For så vidt angår de aktier, der modsvarer de resterende 150 t.kr, og hvis overdragelse skal ske over de fire følgende år, bærer direktøren således risikoen for, at disse aktiers værdi ændres hen over udskydelsesperioden.

Det må forventes, at de kommende retningslinjer fra Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS) fortolker Kapitalkravsdirektivet således, at både den del af aktierne, som overdrages til direktøren i forlængelse af beregningen for år 0 og den del af aktierne, der først overdrages til direktøren i år 1-4 også skal underlægges en passende periode, hvor disse ikke kan afhændes af direktøren, jf. den i forslaget til § 77 a, stk. 4, nævnte tilbageholdelsesperiode. Det vil sige, at den udskudte del af aktierne, der først overdrages til direktøren i forlængelse af år 1, herefter skal underlægges en af virksomheden fastsat passende periode, hvor direktøren ikke kan afhænde disse. Tilsvarende gælder for den udskudte del af aktierne, som først overdrages til direktøren i forlængelse af år 2, 3 og 4. Det er virksomheden, der vurderer, hvad der skal forstås ved en passende periode i § 77 a, stk. 4s forstand. Det antages dog, at tilbageholdelsesperioden for de aktier, der overdrages til direktøren i forlængelse af år 1, som udgangspunkt ikke skal udløbe før ved udgangen af udskydelsesperioden – dvs. fire år efter beregningen af den variable løn. Direktøren kan således ikke afhænde aktierne før tidligst ved udgangen af år 4. Endvidere antages det, for så vidt angår den sidste del af de udskudte aktier, der overdrages til direktøren i forlængelse af år 4, at en passende periode anses for mindst at udgøre et år efter overdragelsen af aktierne til direktøren.

Da der i eksemplet er tale om en direktør, vil, som følge af forslaget til § 77 a, stk. 2, alene 25 pct. af den variable løn kunne bestå af aktieoptioner eller tilsvarende instrumenter. Det betyder, at aktieoptioner alene kan udgøre, hvad der svarer til halvdelen af værdien af de i skema 1 ovenfor beregnede aktier - i alt 125 t.kr. Som ved aktier skal der ved aktieoptioner, der skal udskydes, tages udgangspunkt i værdien på beregningstidspunktet (efter opgørelsen af beregningen i år 0). Der skal på dette tidspunkt foretages en beregning af, hvor mange aktieoptioner i virksomheden direktøren ville få overdraget for et beløb svarende til 125 t.kr. Der overdrages dog alene aktieoptioner svarende til en værdi af 50 t.kr. i forlængelse af beregningsåret. For så vidt angår de aktieoptioner, der modsvarer de resterende 75 t.kr., og hvis overdragelse skal ske over de fire følgende år, bærer direktøren således risikoen for, at disse aktieoptioners værdi ændres hen over udskydelsesperioden.

De ovenstående krav kan opfyldes ved udbetaling af den variable løn, der relaterer sig til følgende år:

Skema 2

Løndel	År 0 (beregningsåret)	År 1	År 2	År 3	År 4	I alt
Kontant	100 t.kr.	37,5 t.kr.	37,5 t.kr.	37,5 t.kr.	37,5 t.kr.	250. t.kr.
Aktier mv.	50 t.kr.	18,8 t.kr.	18,8 t.kr.	18,8 t.kr.	18,8 t.kr.	125 t.kr.
Aktieoptioner	50 t.kr.	18,8 t.kr.	18,8 t.kr.	18,8 t.kr.	18,8 t.kr.	125 t.kr.

I alt	200 t.kr.	75 t.kr.	75 t.kr.	75 t.kr.	75 t.kr.	500 t.kr.
--------------	-----------	----------	----------	----------	----------	-----------

I forhold til den efterfølgende tilbageholdelsesperiode gælder den tilsvarende bestemmelse i forslaget til § 77 a, stk. 4, hvorefter virksomheden skal fastsætte en passende periode, hvori direktøren ikke kan udnytte eller afhænde de aktieoptioner, der er overdraget til direktøren. Eksempelvis vil de aktieoptioner, direktøren modtager efter udløbet af år 1 ikke kunne udnyttes eller afhændes før den af virksomheden fastsatte tilbageholdelsesperiode er udløbet. Som ved aktier er det udgangspunktet, at tilbageholdelsesperioden for de aktieoptioner, der overdrages til direktøren i forlængelse af år 1 ikke skal udløbe før ved udgangen af udskydelsesperioden – dvs. fire år efter beregningen af den variable løn – disse aktieoptioner kan således ikke udnyttes eller afhændes før tidligst ved udgangen af år 4. På samme måde som ved aktier gælder det ligeledes for så vidt angår den sidste del af de udskudte aktieoptioner, der overdrages til direktøren i forlængelse af år 4, at en passende periode anses for mindst at udgøre et år efter overdragelsen af aktieoptionerne til direktøren.

Kravet om udskydelse af en del af den variable løn i stk. 1, nr. 4 betyder, at den faktiske variable løn, som direktøren får rådighed over et givent indkomstår, både består af den i året udbetalte del af den beregnede variable løn samt den del af den udskudte variable løn fra tidligere indkomstår, som udbetales i det pågældende år. Det vil sige, at den samlede udbetalte variable løn i et givent indkomstår kan overstige 50 pct. af den fast løn inkl. pension i dette år, uden at dette vil være i strid med 50 pct.s grænsen i § 77 a, stk. 1, nr. 1.

Kravet om udskydelse i stk. 1, nr. 4, rejser nogle spørgsmål i forhold til, hvornår modtageren skal beskattes. Det skatteretlige udgangspunkt er, at en indtægt beskattes, når modtageren har erhvervet ret til indtægten (retserhvervelsestidspunktet). Forslaget om udskydelse af en del af den variable løn, skal ses i sammenhæng med kravet i stk. 5 om, at virksomheden skal sikre sig i aftalen med modtageren, at udbetalingen af den udskudte del af den variable løn, er betinget af, at de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løn fortsat er opfyldt ved udbetalingen af den udskudte del samt betinget af, at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel.

Det er således et krav ifølge stk. 5, at virksomheden knytter betingelser til aftalen om den udskudte variable løn, der har en sådan karakter, at der hersker reel usikkerhed om, hvorvidt aftalen bliver gennemført – eksempelvis opfyldelsen af økonomiske mål. En aftale med modtageren, der indeholder en sådan reel usikkerhed omkring aftalens gennemførelse og hvor betingelserne for udbetalingen af den udskudte del ikke er betingelser, som modtageren selv har kontrol over, vil udskyde den skattemæssige retserhvervelse indtil betingelserne er opfyldt. Modtageren vil i sådanne tilfælde ikke skulle beskattes af den udskudte del af den variable løn, før den er endeligt

retserhvervet. Det beror på en konkret vurdering i forhold til den enkelte lønaftale, om betingelserne er af en sådan karakter, at der foreligger en reel usikkerhed om, hvorvidt disse opfyldes.

I forhold til beregning af feriegodtgørelse af den udskudte variable løndel, fremgår det af ferieloven, at dette alene sker i forhold til indkomstskattepligtige beløb.

Det foreslås i stk. 1, nr. 5, at finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal sikre sig i aftalen med de i 1. pkt. nævnte personer, at virksomheden kan undlade at udbetale en variabel løndel helt eller delvist, såfremt virksomheden på tidspunktet for udbetalingen af den variable løn, ikke overholder kapitalkravet i lovens § 127 eller solvenskravet i lovens § 170, eller hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko herfor.

Forslaget gennemfører [kapitalkravsdirektivets ændring af artikel 136, jf. artikel 1, pkt. 9, samt betragtning 5 c], hvorefter det skal være muligt for Finanstilsynet at påbyde en virksomhed at reducere sin udbetaling af variabel løn til en nærmere angivet procentdel af virksomhedens indtjening, hvis det ellers ikke er muligt at overholde kapitalkravene.

Det følger af forslaget sammenholdt med Finanstilsynets generelle hjemmel i lovens § 344 til at udstede påbud mv. ved overtrædelser af loven, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at benytte sig af stk. 1, nr. 5, hvis kapitalkravet eller solvenskravet ikke er opfyldt, eller hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko herfor. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis en virksomhed, med en lav solvens, står overfor at skulle udbetale større summer i variabel løn. Finanstilsynet vil i disse tilfælde kunne påbyde virksomheden at reducere sin udbetaling af den variable løn, eksempelvis til en nærmere angivet procentdel af virksomhedens indtjening. Bestemmelsen er, i modsætning til forslaget til stk. 1, nr. 6, ikke til hinder for, at de ansatte, der på baggrund af bestemmelsen har fået reduceret deres variable løn helt eller delvist, får udbetalt den resterende del af den variable løn på et senere tidspunkt, såfremt der ikke længere er nærliggende risiko for, at virksomheden ikke overholder solvenskravet eller kapitalkravet herved.

Det foreslås i stk. 1, nr. 6, at virksomhedens skal sikre sig, at det fremgår af aftalen med bestyrelsen og direktionen, at virksomheden ikke udbetaler variabel løn til disse, såfremt virksomheden, i den periode, som aftalen om den variable løn vedrører, får en frist fra Finanstilsynet til at overholde solvenskravet efter lovens § 225, stk. 1 eller 3. Tilsvarende gælder for forsikringsselskaber, såfremt Finanstilsynet stiller krav om, at forsikringsselskabet skal udarbejde en plan for genoprettelse af virksomhedens økonomiske stilling i medfør af § 248, stk. 1. Forslaget betyder, at virksomheden skal aftale med bestyrelsen og direktionen, at disses ret til variabel løn bortfalder, såfremt Finanstilsynet, i den periode, hvor aftalen løber, stiller krav efter lovens § 225, stk. 1 og 3 eller § 248, stk. 1. Retten til den variable løn vil således ikke genopstå, såfremt virksomheden opfylder solvensbehovet indenfor den af Finanstilsynet fastsatte frist.

Kapitalkravsdirektivet giver mulighed for, at det enkelte land kan forbyde eller begrænse, at virksomhederne anvender visse typer af instrumenter helt eller delvist som variabel løn. Denne mulighed er med forslaget til stk. 2 anvendt i forhold til bestyrelsen og direktionen. Det foreslås, at der i stk. 2 indsættes en bestemmelse om, at aktieoptioner eller lignende instrumenter højst må udgøre 25 pct. af den variable løndel til bestyrelsen og direktionen i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder. Grænsen på 25 pct. skal ses i forhold til aktieoptionernes værdi på tidspunktet beregningen af den variable løn (beregningstidspunktet). Den faktiske værdi af aktieoptionerne på udnyttelsestidspunktet vil typisk være væsentligt større eller væsentligt mindre.

Ved aktieoptioner og lignende instrumenter skal der i forslaget forstås andre optionslignende instrumenter.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget til § 12, stk. 2, hvorefter den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed ikke kan forlænge eller forny eksisterende aktieoptionsprogrammer eller lignende ordninger med bestyrelsen og direktionen, der overstiger grænsen på 25 pct. af den variable løn til disse personer.

Det foreslås, at der i stk. 3 indsættes et krav om, at de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal sikre, at ansatte, hvis samlede løn inklusive pension svarer til de i stk. 1 nævnte personers samt ansatte i kontrolfunktioner skal være omfattet af lønpolitikken i et passende omfang. Med ansatte i kontrolfunktioner menes eksempelvis intern revision og compliance-funktioner mv.

Ved samlet løn inklusiv pension forstås grundløn og variabel løn inklusiv pension. Bestemmelsen gennemfører [kapitalkravsdirektivets annex V, pkt. 23. sammenholdt med betragtning 3]. Direktivet arbejder med en formodning om, at personer, der modtager en samlet fast og variabel løn, herunder diskretionære pensionsbidrag, jf. stk. 7, tillige har en væsentlig indflydelse på virksomhedens risici. Forslaget betyder at de nævnte personer, skal være omfattet af lønpolitikken, som udarbejdes i medfør af lovens § 71, stk. 1, nr. 9. Dermed menes også, at de pågældende personer i et passende omfang skal være omfattet af bestemmelserne i forslaget til § 77 a, der forventes at indgå i virksomhedens lønpolitik. Afhængig af den pågældende ansattes arbejdsopgaver og faktiske indflydelse på virksomhedens risikoprofil, kan virksomheden vurdere i hvilket omfang, det findes hensigtsmæssigt, at den ansatte omfattes af kravene i lønpolitikken.

Det foreslås i den sammenhæng at indsætte en bestemmelse i stk. 3, 2. pkt., hvorefter den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed kan vælge at undtage de i 1. pkt. nævnte personer fra kravene i stk. 1, nr. 3 og 4, såfremt deres eventuelle variable løn ikke udgør mere end 10 pct. af den faste grundløn inklusive pension. Forslaget skal ses ud fra direktivets betragtninger om proportionalitet og betyder, at virksomheden kan undtage eksempelvis en ansat i en

kontrollfunktion, der ikke modtager mere end 10 pct. af den faste grundløn inklusive pension i variabel løn, fra at skulle have tildelt 50 pct. af den variable løn i aktier eller lignende instrumenter. Virksomheden kan derudover også vælge at undtage denne fra kravet om, at 40 pct. af dennes variabel løndel skal udskydes over tre år.

Bestemmelsen i stk. 4 gennemfører [kapitalkravsdirektivets annex V, litra ic og dele af litra ha, samt betragtning 5]. Det foreslås, at virksomheden skal sikre sig, at det fremgår af aftalen med modtageren, at denne ikke må afhænde de efter stk. 1, nr. 3, tildelte aktier mv. i en passende periode samt ikke må foretage en afdækning af den risiko, der knytter sig til disse aktier mv. Forslaget til stk. 4 understøtter forslaget i stk. 1, nr. 3, om, at mindst halvdelen af den variable løn skal udbetales i aktier, med det formål at sikre, at de medarbejdere, som har en væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, har samme økonomiske incitament, som en langsigtet investor.

Forpligtelsen til ikke at afhænde aktierne i en af virksomheden nærmere fastsat periode samt til i samme periode ikke at foretage risikoafdækning heraf skal reguleres i lønaftalen mellem medarbejderen og virksomheden. Det er, ifølge forslaget, virksomhedens ansvar, at dette forhold fremgår af aftalen med medarbejderen.

Virksomheden skal i forhold til den enkelte ansatte eller grupper af ansatte vurdere, hvad der må anses for en passende periode. Det hensyn, der skal varetages ved en sådan passende tilbageholdelsesperiode er, at virksomhedens mere langsigtede interesser på denne måde tilgodeses, jf. bemærkningerne til forslagens stk. 1, nr. 3. Se endvidere bemærkningerne til stk. 1, nr. 4, hvor der gennemgås et eksempel på samspillet mellem kravene i stk. 1, nr. 3 og nr. 4, herunder nærmere om, hvad der skal forstås ved en passende periode i stk. 4.

Bestemmelsen i stk. 4 gennemfører [kapitalkravsdirektivets annex V, litra ic og dele af litra ha, samt betragtning 5]. Det foreslås, at virksomheden skal sikre sig, at det fremgår af aftalen med modtageren, at denne ikke må afhænde aktier og andre instrumenter mv., der er overdraget til modtageren i medfør af stk. 1, nr. 3, i en passende periode samt ikke i samme periode må foretage en afdækning af den risiko, der knytter sig til disse aktier mv. Forslaget til stk. 4 understøtter forslaget i stk. 1, nr. 3, om, at mindst halvdelen af den variable løn skal bestå af aktier mv., med det formål at sikre, at bestyrelsen, direktionen og de øvrige "væsentlige risikotagere", har samme økonomiske incitament, som en langsigtet investor.

Forpligtelsen til ikke at afhænde aktierne i en af virksomheden nærmere fastsat periode samt til i samme periode ikke at foretage risikoafdækning heraf skal reguleres i lønaftalen mellem modtageren og virksomheden. Det er, ifølge forslaget, virksomhedens ansvar, at dette forhold fremgår af aftalen modtageren.

Virksomheden skal i forhold til det enkelte bestyrelsesmedlem, direktionsmedlem, ansatte eller grupper af ansatte vurdere, hvad der må anses for en passende periode. Det hensyn, der skal varetages ved en sådan passende tilbageholdelsesperiode er, at virksomhedens mere langsigtede interesser på denne måde tilgodeses, jf. bemærkningerne til forslaget stk. 1, nr. 3. Se endvidere bemærkningerne til stk. 1, nr. 4, hvor der gennemgås et eksempel på samspillet mellem kravene i stk. 1, nr. 3 og nr. 4, herunder nærmere om, hvad der skal forstås ved en passende periode i stk. 4.

Forslaget til stk. 5 gennemfører kapitalkravsdirektivets [annex V, litra ia] samt henstillingens pkt. 4.4. Det følger af direktivet, at den udskudte del af den variable løn alene udbetales eller overdrages, såfremt dette er holdbart set i forhold til virksomhedens økonomiske situation som helhed, samt hvis det kan begrundes i de resultater, som forretningsafdelingen og den modtagende medarbejder har leveret. Endvidere fremgår det af direktivbestemmelsen, at den variable løn, under hensyn til aftale- og ansættelsesretlige principper, skal kunne reduceres væsentligt, såfremt virksomheden leverer et væsentligt underskud. Bestemmelsen skal ses i forhold til Kapitalkravsdirektivets [Annex V, litra e og litra ea], hvorefter den variable løndel skal fastsættes på grundlag af en vurdering af den enkelte medarbejders og den pågældende afdelings resultater såvel som virksomhedens resultater. Derudover følger det af direktivet, at vurderingen af resultaterne skal ses i forhold til konjunktursituationen og foretages inden for en flerårig ramme, for at sikre, at vurderingen tager højde for resultaterne set over en længere periode. Kriterier for beregning af den variable løndel vil blive fastsat i den bekendtgørelse, der vil blive udstedt i medfør af lovens § 71, stk. 2.

På baggrund af direktivteksten foreslås det i stk. 5, at virksomheden skal sikre sig, at det fremgår af aftalen med den ansatte, at udbetalingen eller overdragelsen af den udskudte del af den variable løn, er betinget af, at de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løn, fortsat er opfyldt. Samtidig skal udbetalingen være betinget af, at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel (beregningstidspunktet). Det skal således ifølge aftalen ikke være muligt for et bestyrelsesmedlem, en direktør eller en væsentlig risikotager at få udbetalt eller overdraget aktier og instrumenter mv. svarende til 50 pct. af den udskudte variable løndel, såfremt virksomheden har et væsentligt underskud.

Som nævnt under forslaget til stk. 1, nr. 4, er det skatteretlige udgangspunkt, at en indtægt beskattes, når modtageren har erhvervet ret til indtægten (retserhvervelsestidspunktet) Forslaget til stk. 5 skal derfor ses i sammenhæng med stk. 1, nr. 4. Der henvises til bemærkningerne til stk. 1, nr. 4.

Forslaget til stk. 5 skal endvidere ses i lyset af [kapitalkravsdirektivets betragtning 5a sidste led], der anfører, at garanteret variabel løn ikke er forenelig med en sund risikostyring og overordnet set

bør forbydes. Det skal således være muligt for virksomheden, på baggrund af lønaftalen med modtageren, at kunne undlade at betale den udskudte variable løn helt eller delvist, hvis virksomhedens økonomiske situation er forværret i den grad, som det er forudsat i lønaftalen.

Forslaget til stk. 6 gennemfører henstillingens pkt. 4.6 samt [kapitalkravsdirektivets Annex V, litra ia, 2. led]. Ifølge forslaget skal virksomheden sikre sig, at det fremgår af aftalen med modtageren af den variable løn (bestyrelsesmedlem, direktør, væsentlig risikotager mv.), at virksomheden kan kræve, at modtageren tilbagebetaler denne løndel helt eller delvist, hvis den er udbetalt på grundlag af oplysninger om resultater, som kan dokumenteres at være fejlagtige. Krav om tilbagebetaling skal stilles under hensyn til almindelige aftale- og ansættelsesretlige principper, herunder retsgrundsætningen om *condictio indebiti*. Det betyder, at det er en afgørende forudsætning for at virksomheden kan kræve tilbagebetaling af allerede udbetalt variabel løn, at modtageren har været i ond tro – eksempelvis i det tilfælde, hvor modtageren af den variable løn bevidst har været med til at afgive fejlagtige oplysninger om resultater, der ligger til grund for beregningen af modtagerens variable løn.

Bestemmelsen i stk. 7 er en gennemførelse af [Kapitalkravsdirektivets annex V, litra ib], der vedrører virksomhedernes betaling af såkaldte diskretionære pensionsbidrag. Direktivet har til formål at sikre, at der ikke udbetales store pensionsbidrag til bestyrelsesmedlemmer, direktører eller væsentlige risikotagere i en finansiell virksomhed eller finansiell holdingvirksomhed, uden at det sikres, at dette bidrag også vil blive reduceret, såfremt virksomheden efterfølgende kommer i problemer. Det foreslås i stk. 7, at eventuelle diskretionære pensionsbidrag, som tildeles de i stk. 1 nævnte personer, og som kan sidestilles med variabel løn, først indbetales på modtagerens pensionskonto 5 år efter, at modtageren har optjent pensionsbidraget. Såfremt modtageren går på pension inden 5 år efter tildelingen af det diskretionære pensionsbidrag, vil beløbet blive udbetalt til modtageren i form af de i stk. 1, nr. 3 nævnte instrumenter uden mulighed for afhændelse i en periode på 5 år.

Et diskretionært pensionsbidrag er med dette lovforslag en del af den variable løn, såfremt bidraget er omfattet af lovforslagets stk. 8 om definitionen af variabel løn. Der er således tale om et pensionsbidrag, der ikke følger af en overenskomst, jf. også lovforslaget til stk. 10. Da der således reelt er tale om variabel løn, foreslås det, at bestemmelsen i stk. 4 og 5 finder tilsvarende anvendelse.

Bestemmelsen i stk. 8 viderefører den gældende definition af variable løndele i § 77a, stk. 2. Der er ikke tale om en udtømmende opremsning af variable løndele i bestemmelsen.

Stk. 9 er en videreførelse af den gældende § 77 a, stk. 3, der bemyndiger økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om de i stk. 1-8 omtalte forhold.

På baggrund af anbefalingerne fra Arbejdsgruppen, foreslås det i stk. 10 at indføre en bestemmelse om, at stk. 1-8 alene finder anvendelse på ansættelsesforhold, der ikke er omfattet af kollektive overenskomster, dog således at stk. 1-8 finder anvendelse på bonusordninger og andre aftaler om variabel løn for overenskomstansatte, i det omfang sådanne ordninger ikke er fastsat i overenskomsten.

Det fremgår af betragtning 9 i Kommissionens henstilling om aflønning i den finansielle sektor, at henstillingen ikke har til hensigt at berøre de rettigheder, som arbejdsmarkedets parter har i forbindelse med overenskomstforhandlinger. Ligeledes fremgår det af [kapitalkravsdirektivets betragtning 7], at direktivet ikke berører de rettigheder, der følger af national aftale- og ansættelsesret. Arbejdsgruppens rapport anfører følgende vedrørende betragtning 9 i Kommissionens henstilling: ”Det er arbejdsgruppens opfattelse, at overenskomster indgået i den finansielle sektor ikke berøres af Kommissionens henstilling, ligesom parternes ret til frie forhandlinger ikke berøres af Kommissionens initiativ. Den danske implementering af henstillingen skal således alene omfatte de ansættelsesforhold, der ikke er omfattet af kollektive overenskomster, men i stedet bygger på individuelle ansættelseskontrakter, samt aflønningsformer, der går ud over de rammer, der er fastsat i henhold til overenskomsterne, herunder f.eks. såfremt et kreditinstitut vælger at give medarbejderne betydelige bonusser, uden kreditinstituttet i overenskomsten er forpligtet hertil.”

§ 77 b

Forslaget til § 77 b gennemfører [kapitalkravsdirektivets betragtning 5e, samt annex V, litra ed]. Det følger af direktivets betragtninger, at virksomheder, der modtager statsstøtte skal prioritere at genopbygge deres kapital, hvilket disse virksomheders lønpolitik skal afspejle ved tildelingen af variabel løn. Endvidere følger det af direktivet, at disse virksomheders variable aflønning til ledelsen skal begrænses til en nærmere fastsat procentdel af virksomhedens indtjening, såfremt det ellers ville være uforeneligt med opretholdelsen af en tilstrækkelig basiskapital. Endelig skal myndighederne sætte begrænsninger for aflønningen af virksomhedens ledelse. Det foreslås på den baggrund i stk. 1, at der i virksomheder, der modtager statsstøtte, herunder i form af statsligt kapitalindskud, jf. lov om statsligt kapitalindskud, eller individuel garanti fra staten, jf. kapitel 4 a i lov om finansiell stabilitet, og i finansielle virksomheder eller holdingvirksomheder, der er ejet af Finansiell Stabilitet A/S, fastsættes et loft for den variable aflønning på 20 pct. af den faste grundløn inkl. pension i forhold til direktionen, gældende fra tidspunktet, hvor virksomheden modtager statsstøtte eller er ejet af Finansiell Stabilitet A/S. Dette loft følger allerede af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter for så vidt angår de kreditinstitutter, der har modtaget statsligt kapitalindskud. Endvidere foreslås det, at der indsættes et loft for bestyrelsen i disse virksomheder på 20 pct. af bestyrelshonoraret. Endelig vil bestemmelsen gælde for bestyrelsen og direktionen i

finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, der fremover måtte modtage en tilsvarende form for statsstøtte. Med ”tilsvarende form” skal forstås, at de omfattede statsstøtteordninger har en anseelig størrelse og karakter af ekstraordinære tiltag overfor den finansielle sektor – i lighed med de allerede gennemførte ordninger med generel statsgaranti, statslige kapitalindskud og individuelle statsgarantier. Forslaget skal derimod ikke dække støtteordninger, som anses for at være mere generelle erhvervsfremmeordninger og lignende.

Det foreslås endvidere i stk. 2, at der ikke må igangsættes nye aktieoptionsprogrammer eller lignende ordninger for bestyrelsen og direktionen i de i stk. 1 nævnte virksomheder. Et sådant krav følger allerede for direktionen i de kreditinstitutter, der har modtaget statsligt kapitalindskud, jf. lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter § 8, stk. 2, nr. 7 samt for direktionen i de pengeinstitutter, datterselskaber i Danmark af udenlandske pengeinstitutter samt realkreditinstitutter, der har fået stillet en individuel statsgaranti efter kapitel 4 a i lov om finansiel stabilitet. Med lovforslaget udvides kravet til at også omfattet bestyrelsen i disse virksomheder. Endvidere vil bestemmelsen gælde for bestyrelsen og direktionen i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, der fremover måtte modtage en tilsvarende form for statsstøtte, jf. bemærkningerne til stk. 1.

Bestemmelsen i stk. 2 skal ses i sammenhæng med forslaget til § 12, stk. 2 hvorefter de finansielle virksomheder, der modtager en sådan statsstøtte eller er ejet af Finansiell Stabilitet A/S på tidspunktet for lovens ikrafttræden, ikke kan forlænge eller forny eksisterende aktieoptionsprogrammer eller lignende ordninger med bestyrelsen.

Som følge af direktivet foreslås det endvidere i stk. 3, at de i stk. 1 nævnte virksomheder i deres lønpolitik skal begrænse den samlede tildeling af variabel løn til bestyrelsen, direktionen og andre væsentlige risikotagere set i forhold til virksomhedens indtjening.

Til nr. 12 (lov om finansiel virksomhed § 77 a, stk. 3)

Med lovforslaget foreslås nr. 10 ændret til nr. 9. Baggrunden herfor er, at der med § 1, nr. 15, i lov nr. 579 af 1. juni 2010 blev vedtaget en nyaffattelse af § 71, som træder i kraft den 1. januar 2011. Da de med dette lovforslag foreslåede ændringer i § 71 skal træde i kraft ved fremsættelsen, er det nødvendigt at nyaffatte § 71 og ændre henvisningerne hertil i § 77 a, stk. 3, som skal træde i kraft den 1. januar 2011. Der er med ændringen ikke tilsigtet en materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 13 (lov om finansiel virksomhed § 77 c og d)

§ 77 c

Bestemmelsen foreslås indført på baggrund af kapitalkravsdirektivets [annex V, pkt. 22 a] om, at større kreditinstitutter skal nedsætte et aflønningsudvalg med medlemmer fra bestyrelsen. Udvalget skal ifølge direktivet forestå det forberedende arbejde i forhold til bestyrelsens beslutninger vedrørende aflønning, herunder lønpolitik og andre beslutninger herom, som kan have indflydelse

på virksomhedens risikostyring. Endvidere fremgår det af direktivet, at aflønningsudvalget skal sammensættes således, at udvalget er i stand til at foretage en kvalificeret og uafhængig vurdering af virksomhedens lønpolitik og -praksis. I tråd hermed fremgår det af Kommissionens henstilling pkt. 6.4., at medlemmer af aflønningsudvalget bør besidde den sagkundskab og uafhængighed, der gør dem i stand til at foretage en uafhængig vurdering af lønpolitikens formålstjenlighed, herunder af lønpolitikens betydning for risici og risikostyring.

På baggrund af [direktivforslaget] og Kommissionens henstilling foreslås det i stk. 1, at finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked eller som i de to seneste regnskabsår på balancetidspunktet i gennemsnit har haft 125 eller flere fuldtidsansatte, skal nedsætte et aflønningsudvalg. Afgrænsningen af, hvilke finansielle virksomheder, der skal nedsætte et aflønningsudvalg følger de samme kriterier som ved afgrænsningen af, om en virksomhed skal have en intern revision efter bekendtgørelse om revisionens gennemførelse i finansielle virksomheder m.v. samt finansielle koncerner. Det vurderes, at virksomheder med 125 eller flere fuldtidsansatte er af en sådan størrelse og organisering, at der vil være behov for et aflønningsudvalg til brug for forberedelsen af bestyrelsens beslutninger på området.

Ifølge Komitéen for god Selskabsledelses anbefalinger fra april 2010, anbefales det i pkt. 5.10.8, at bestyrelsen i en virksomhed, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, nedsætter et aflønningsudvalg. Med forslaget til § 77 b gøres det til et lovkrav for større finansielle virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked.

I forhold til finansielle holdingvirksomheder og deres dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder, er det muligt at nedsætte det samme aflønningsudvalg i alle virksomheder. Det er dog en betingelse, at formanden og medlemmerne af aflønningsudvalget er medlem af bestyrelsen i samtlige de virksomheder, som aflønningsudvalget er tilknyttet, se hertil også forslaget til stk. 2, 1. pkt. Etableringen af et aflønningsudvalg ændrer ikke på bestyrelsens kollektive ansvar, men har til formål at styrke bestyrelsens uafhængighed af den daglige ledelse samt at medvirke til en øget effektivitet og mere dybdegående behandling af aflønningsområdet i bestyrelsen. Aflønningsudvalget skal alene være et forberedende udvalg.

Det foreslås i stk. 2, at formanden og de øvrige medlemmer af udvalget skal være medlem af virksomhedens bestyrelse. Endvidere foreslås det, at aflønningsudvalget skal sammensættes således, at medlemmerne er i stand til at foretage en kvalificeret og uafhængig vurdering af, om virksomhedens aflønning, herunder lønpolitik og forretningsgange, er i overensstemmelse med §§ 71, stk. 1, nr. 9, og §§ 77 a og b. Det fremgår tilsvarende af Kommissionens henstilling pkt. 6.4., at medlemmer af aflønningsudvalget bør besidde den sagkundskab og uafhængighed, der gør dem i stand til at foretage en uafhængig vurdering af lønpolitikens formålstjenlighed, herunder af

lønpolitikens betydning for risici og risikostyring. Der er ikke i forslaget krav om, at udvalget skal have et vist antal medlemmer, da dette må afgøres ud fra virksomhedens konkrete behov.

Det foreslås i stk. 3, at aflønningsudvalget skal forestå det forberedende arbejde i forhold til bestyrelsens beslutninger vedrørende aflønning, herunder lønpolitik og andre beslutninger herom, som kan have indflydelse på virksomhedens risikostyring. Ud over vurderingen af, om virksomhedens aflønning mv. overholder reglerne i denne lov har aflønningsudvalget også til opgave at overvåge effektiviteten af virksomhedens tiltag på lønområdet set i forhold til risikostyring. Udvalget skal i forbindelse med sit arbejde varetage virksomhedens langsigtede interesser, ligesom udvalget skal varetage aktionærer og andre investorers interesser. Bestyrelsen kan beslutte, at udvalget skal have andre opgaver indenfor aflønningsområdet, dog fortsat under bestyrelsens kollektive ansvar. Det kan eksempelvis være at afgive indstilling overfor bestyrelsen om direktionens og bestyrelsens vederlag.

§ 77 d

Det foreslås i stk. 1, at der indsættes regler om "say on pay" i den betydning, at det øverste organ i den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed – oftest generalforsamlingen – skal træffe afgørelse om godkendelse af virksomhedens lønpolitik, herunder retningslinjer for tildeling af variabel løn samt retningslinjer for tildeling af fratrædelsesgodtgørelser.

Forslaget skal søge at styrke kapitalejernes indflydelse på virksomhedens lønpolitik og betyder, at generalforsamlingens manglende godkendelse af lønpolitikken vil medføre krav om, at bestyrelsen skal vedtage en ny lønpolitik, der igen skal forelægges til godkendelse for generalforsamlingen.

For så vidt angår de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, der er aktieselskaber, hvis andele er optaget til handel på et reguleret marked, er det allerede et krav ifølge selskabslovens § 139, at de af bestyrelsen foreslåede retningslinjer for incitamentsaflønning skal godkendes på generalforsamlingen inden virksomheden kan indgå en konkret aftale om incitamentsaflønning med et medlem af ledelsen. Med lovforslaget vil det blive et krav for alle finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, uanset selskabsform, at virksomhedens øverste organ (ofte generalforsamlingen) skal godkende lønpolitikken, der fastsættes i medfør af forslaget til § 71, stk. 1, nr. 9, herunder de retningslinjer, der gælder for incitamentsaflønning (tildeling af variabel løn) samt retningslinjer for fratrædelsesgodtgørelser.

Bestemmelsen i stk. 2 viderefører den gældende bestemmelse i lovens § 77 b med den tilføjelse, at formanden for bestyrelsen i sin beretning ikke alene skal redegøre for direktionens aflønning men også for bestyrelsens honorering. Med forslaget kommer bestemmelsen på linje med forslaget til § 77 a, der ligeledes er udvidet til også at omfatte aflønning af bestyrelsen. Endvidere udvides bestemmelsen til også at gælde finansielle holdingvirksomheder.

Forslaget til stk. 3 er en følge af [kapitalkravsdirektivets Annex XII, del 2, pkt. 15], hvorefter virksomhederne er forpligtede til at offentliggøre nærmere opregnet information om aflønning af direktionen og andre medarbejdere, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, herunder lønpolitik og – praksis samt samlede beløbstørrelser vedrørende aflønning af disse personer. Det foreslås på den baggrund, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheders oplysningsforpligtelser vedrørende aflønning. Der vil i medfør af denne bestemmelse blandt andet blive stillet krav om, at finansielle virksomheder skal oplyse i deres årsrapport, hvor stor den samlede aflønning er for bestyrelsen, direktionen og andre væsentlige risikotagere, fordelt på fast og variabel løn samt antallet af modtagere.

Der henvises til punkt 2.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14 (lov om finansiell virksomhed § 77 c, stk. 2)

Med lovforslaget foreslås nr. 10 ændret til nr. 9. Baggrunden herfor er, at der med § 1, nr. 15, i lov nr. 579 af 1. juni 2010 blev vedtaget en nyaffattelse af § 71, som træder i kraft den 1. januar 2011. Da de med dette lovforslag foreslåede ændringer i § 71 skal træde i kraft ved fremsættelsen, er det nødvendigt at nyaffatte § 71 og ændre henvisningerne hertil i § 77 c, stk. 2, som skal træde i kraft den 1. januar 2011. Der er med ændringen ikke tilsigtet en materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 15 (lov om finansiell virksomhed § 77 d, stk. 1)

Med lovforslaget foreslås nr. 10 ændret til nr. 9. Baggrunden herfor er, at der med § 1, nr. 15, i lov nr. 579 af 1. juni 2010 blev vedtaget en nyaffattelse af § 71, som træder i kraft den 1. januar 2011. Da de med dette lovforslag foreslåede ændringer i § 71 skal træde i kraft ved fremsættelsen, er det nødvendigt at nyaffatte § 71 og ændre henvisningerne hertil i § 77 d, stk. 1, som skal træde i kraft den 1. januar 2011. Der er med ændringen ikke tilsigtet en materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 16 (lov om finansiell virksomhed § 114, stk. 1)

Med ændringen berigtiges en korrekturfejl i den ændring af § 114, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, som er vedtaget med § 1, nr. 20, i lov nr. 579 af 1. juni 2010 om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., lov om Danmarks Nationalbank og forskellige andre love (Styrkelse af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, præcisering af krav til styring og indretning af finansielle virksomheder m.v. og ændring af regler om egnethed og hæderlighed m.v.). Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 17 (lov om finansiell virksomhed § 128 a)

Det foreslås, at bemyndige Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering af hovedstol samt ubetalte

renter, der er påløbet siden sidste rentebetaling, til aktie-, garanti- eller andelskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.

Selskabslovens kapitel 10 indeholder regler om kapitalforhøjelser, herunder i forbindelse med konvertible gældsbreve og warrants, samt generalforsamlingens beslutning herom, eller dens bemyndigelse til bestyrelsen, beslutningens indhold, krav til indbetaling, tegning, udstedelse og anmeldelse. Med bemyndigelsen kan der fastsættes regler, der tager udgangspunkt i selskabslovens kapitel 10 med de justeringer, der er nødvendige for at tilpasse reglerne de finansielle virksomheders særlige forhold.

Der henvises til punkt 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 18 (lov om finansiel virksomhed § 213, stk. 2 og 3)

Det fremgår af lov om finansiel virksomhed, at mindsterenten skal anvendes som referencerente ved henlæggelse til sparekassereserven og fondsreserven (§§ 213 og 221). Mindsterenteberegningen fremgår af § 213, stk. 2 og 3.

I foråret 2010 blev kursgevinstloven ændret, sådan at mindsterentereglen blev ophævet. Da Skatteministeriet derved ikke længere anvender mindsterenten, vil Skatteministeriet ikke foranledige beregningen foretaget. Hidtil har Skatteministeriet fået beregningen foretaget i regi af Nasdaq OMX Copenhagen A/S. Nasdaq OMX Copenhagen A/S har meddelt, at selskabet ikke længere foretager beregningen, og derfor bliver mindsterenten ikke offentliggjort fremover.

Finanstilsynet har fortsat behov for en referencerente til brug for at understøtte mindstekrav om henlæggelse til sparekassereserve og fondsreserven efter henholdsvis §§ 213 og 221. Det foreslås derfor, at Finanstilsynet får en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for den rente, der finder anvendelse som referencerente, for dermed at kunne sikre, at der fortsat gøres henlæggelser til sparekassereserven samt fondsreserven. Referencerenten vil tage udgangspunkt i relevante obligationsrenter.

Til nr. 19 (lov om finansiel virksomhed § 221, 2. pkt.)

I foråret 2010 blev kursgevinstloven ændret, sådan at mindsterentereglen blev ophævet. Da Skatteministeriet derved ikke længere anvender mindsterenten, vil Skatteministeriet ikke foranledige beregningen foretaget og dermed heller ikke fastsætte en mindsterente. Denne rente kan derfor ikke længere anvendes som referencerente. Det foreslås derfor, at der i § 221 henvises til den referencerente, som det også med dette lovforslag foreslås, at Finanstilsynet får hjemmel til at fastsætte. Se bemærkningerne til det foreslåede nye stk. 2 i § 213 i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 20 (lov om finansiel virksomhed § 343 g)

Med den foreslåede ændring af § 43 bemyndiges økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om kompetencekrav til finansielle rådgivere. Med ændringen af § 343 g indsættes en henvisning til § 43, således at det tydeligt fremgår af § 343 g, at § 43, stk. 4, også finder anvendelse på investeringsrådgivere.

Til nr. 21 (lov om finansiel virksomhed § 347 a)

Med lovforslaget udvides den gældende bemyndigelse således, at Finanstilsynet får mulighed for at udvide anvendelsesområdet for den gældende bekendtgørelse nr. 309 af 26. marts 2010 om penge- og realkreditinstitutters pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af instituttet. Bemyndigelsen muliggør således, at Finanstilsynet kan udstede regler om finansielle virksomheders pligt til og Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af alle finansielle virksomheder, som disse er defineret i § 5, stk. 1, litra a-e. Bemyndigelsen udvides således til også at give Finanstilsynet mulighed for at offentliggøre oplysningerne om Finanstilsynets vurdering af de finansielle virksomheder. Således skal Finanstilsynet ikke længere nødvendigvis afvente, at de finansielle virksomheder offentliggør redegørelsen. Denne mulighed kan tænkes anvendt, når det synes hensigtsmæssigt, f.eks. i tilfælde hvor den finansielle virksomhed ikke kan offentliggøre meddelelsen på sin hjemmeside, eller hvis virksomheden helt ubegrundet undlader at offentliggøre redegørelsen. Hvis virksomheden efter børsreglerne skal udsende en selskabsmeddelelse, skal Finanstilsynets offentliggørelse dog afvente selskabsmeddelelsen.

Der henvises til punkt 2.4.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22 (lov om finansiel virksomhed § 360, stk. 1)

Efter den gældende lov om finansiel virksomhed § 360, stk. 1, dækkes Finanstilsynets bevilling fratrukket salg af varer og tjenesteydelser samt renteindtægter af afgifter fra de virksomheder, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Den finansielle krise har haft den konsekvens, at der har været store udsving i Finanstilsynets udgifter til Kammeradvokaten fra år til år, hvilket Finanstilsynet ikke kan forudse og tage forbehold for. Denne usikkerhed foreslås fjernet ved den foreslåede ændring, således at Finanstilsynet regulerer den årlige afgift ultimo året med sidste års udgifter til Kammeradvokaten, dvs. at udgifter fra det foregående år bliver lagt oven i afgiftsopkrævningen det efterfølgende år.

Til nr. 23 (lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 1, nr. 26)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at beløbene i de øvrige numre i § 361, stk. 1, af hensyn til beregningen af gebyrerne, er angivet i 2004-niveau, og ikke i 2010-niveau. Der er med ændringen ikke tilsigtet en materiel ændring af bestemmelsen, ej heller ændring i gebyrniveauet.

Til nr. 24 (lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 1, nr. 29)

Det foreslås, at udstedere som er optaget til handel på et reguleret marked årligt skal betale et grundbeløb på 2.000 kr. i 2004-priser (i 2010 svarende til ca. 2.650 kr.) i afgift til Finanstilsynet. Udgifterne til Finanstilsynets tilladelser samt løbende tilsyn foreslås således dækket via indsættelse af en hjemmel i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet kan kræve en årlig afgift fra udstedere som er optaget til handel på et reguleret marked omfattet af lov om værdipapirhandel m.v. om short-selling. Ifølge § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal virksomheder under tilsyn betale en årlig afgift i form af et grundbeløb til Finanstilsynet. Grundbeløbet reguleres årligt, jf. § 361, stk. 2.

Til nr. 25 (lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 1 og 2)

Bestemmelserne affattes på ny, således at de bestemmelser, som ikke skal strafpålægges, udgår. De foreslåede ændringerne sker bl.a. som følge af konsekvensændringer, forældede bestemmelser mv.

Med bestemmelsen præciseres det, at overtrædelse af § 175 a vedrørende pligten for koncerner til at indberette koncernens engagementer, der uvægtet overstiger 10 pct. af koncernens basiskapital, kan straffes med bøde.

Med bestemmelsen foreslås det endvidere, at den virksomhed, der overtræder bestemmelserne i §§ 77a-77d vedrørende aflønning, kan straffes med bøde.

Til nr. 26 (lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 2)

Bestemmelsen i § 373, stk. 2, foreslås nyaffattet. Da ændringerne i §§ 77 a-d, skal træde i kraft ved fremsættelsen af dette lovforslag, er det nødvendigt at indsætte §§ 77 a-d i straffebestemmelsen, idet nyaffattelsen af § 373, stk. 2, i lovforslagets § 1, nr. 25, først træder i kraft den 1. januar 2011. Der er således skabt en hjemmel til at straffe overtrædelser af §§ 77 a-d, fra fremsættelsen og indtil den 1. januar 2011.

Til nr. 27 (lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 9)

I § 373, stk. 9, præciseres det, at der ved udmålingen af straf skal lægges vægt på grovheden af overtrædelsen, og hvor længe overtrædelsen har fundet sted. Kriterierne vil medføre, at straffen for en overtrædelse skærpes, hvis der er tale om en grov overtrædelse, og hvis overtrædelsen har stået på i længere tid. Straffen kan endvidere bl.a. skærpes i gentagelsestilfælde, jf. straffelovens § 81, nr. 1.

Der findes kun i et meget begrænset omfang bøderetspraksis på det finansielle område. I det følgende fastsættes derfor retningslinjer for det bødeniveau, der skal være udgangspunktet i forbindelse med overtrædelse af bestemmelser, som det påtænkes at give Finanstilsynet hjemmel til at udstede administrative bødeforelæg vedrørende:

Ved overtrædelse af § 7, stk. 1, vedrørende overtrædelse af kravet om tilladelse som pengeinstitut, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 25.000 kr.

Ved overtrædelse af § 145, stk. 3, § 152, stk. 3, og § 175 a, stk. 1, vedrørende overtrædelse af kravet om indberetning til Finanstilsynet, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 20.000 kr.

Ved overtrædelse af § 182, stk. 1, og § 204, stk. 1, vedrørende manglende tilladelse til at udøve en allerede igangsat aktivitet, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 25.000 kr.

Ved overtrædelse af kravet om indsendelse af årsrapport til Finanstilsynet i § 194, stk. 1, og § 195, stk. 1-3, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 10.000 kr.

Ved overtrædelse af kravet om udarbejdelse af en forretningsorden for bestyrelsen i § 65, stk. 1, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 15.000 kr.

Ved overtrædelse af § 70 og § 71, stk. 1, om god ledelse og indretning af virksomheden, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 25.000 kr.

Ved overtrædelse af kravet i § 77 a, stk. 1, om at variable løndelev ved aflønning af direktionsmedlemmer højst må udgøre 50 pct., forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 15.000 kr.

Ved overtrædelse af kravet i § 77 b om oplysning i beretning om aflønning af direktion, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 10.000 kr.

Ved overtrædelse af kravet i § 92 om angivelse af medlemskab af andelssammenslutning, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 15.000 kr.

Ved overtrædelse af kravene til årsrapport og revision m.v. i § 183, stk. 1, 1. pkt. og stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1, 2 og 3, 1. pkt., § 191, stk. 1-3, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1 og § 199, stk. 2 og 5, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 15.000 kr.

I de tilfælde hvor Finanstilsynets påbud ikke er efterkommet, jf. § 350, stk. 1, forudsættes det, at overtrædelsen som udgangspunkt vil udløse en bøde på 30.000 kr.

De ovenfor nævnte retningslinjer tager blandt andet udgangspunkt i de bødeforelæg som Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet har udstedt på lignende bestemmelser. I tilfælde

hvor en overtrædelse kan skade forbrugere, eller hvor en overtrædelse kan have væsentlig betydning for virksomhedens økonomiske situation, er bøden sat højere end i de tilfælde, hvor der mere er tale om overtrædelse af en formel ordensbestemmelser.

For de øvrige strafbelagte bestemmelser i lov om finansiel virksomhed indføres der med udgangspunkt i en matematisk formel en nedre grænse for de bødestørrelser, som en virksomhed kan blive pålagt. Den nedre grænse skal beregnes som 0,2 pct. af egenkapitalen, dog minimum 5.000 kr. og maksimum 500.000 kr.

Det forudsættes endvidere, at bøderne ved andengangstilfælde fremover som udgangspunkt beregnes på grundlag af en forhøjelse på 50 procent, med 100 procent i tredje gangstilfælde, med 200 procent i fjerde gangstilfælde og så videre ved senere gentagelsestilfælde. Der kan ikke ske en forhøjelse på baggrund af en overtrædelse, som ligger mere end 10 år tilbage.

I relation til finansielle virksomheder skal der i bødeudmålingen tages hensyn til, at bødens størrelse aldrig må føre til, at virksomheden bliver nødlidende eller kommer til at forværre økonomien hos en i forvejen nødlidende finansiell virksomhed. Begrundelsen for dette er, at de finansielle virksomheder har en særlig samfundsmæssig betydning.

Det bemærkes, at straffen, uanset de ovenfor angivne retningslinjer for bødens fastsættelse, fortsat vil bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af sagens omstændigheder, og det angivne bødeniveau vil således kunne fraviges i både op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger omstændigheder, der taler herfor.

Der henvises til punkt 2.5.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 28 (lov om finansiel virksomhed § 373 a)

Med § 373 a foreslås der indført en hjemmel til at fastsætte nærmere regler om særlige procedureregler for visse typer af tilståelsessager på det finansielle område. Økonomi- og erhvervsministeren får med bestemmelsen mulighed for at give Finanstilsynet kompetence til i visse tilståelsessager at udstede administrative bødeforelæg.

Stk. 1 fastlægger, at økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler, om at Finanstilsynet kan afslutte en sag med et administrativt bødeforelæg. Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af i bekendtgørelsen nærmere angivne bestemmelser, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil

kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse af de pågældende bestemmelser alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et bødeforelæg.

Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet er på nuværende tidspunkt af den opfattelse, at en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed (positivlisten) er af en sådan karakter, at overtrædelser generelt vil være ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål. De pågældende overtrædelser vurderes således generelt egnede til udstedelse af administrative bødeforelæg, forudsat at der med vedtagelsen af dette lovforslag tillige fastlægges retningslinjer for sanktionsniveauet, jf. bemærkninger til § 1, nr. 22:

§ 65, stk. 1, § 70, § 77 a, stk. 1, § 77 b, § 92, § 122, § 145, stk. 3, § 152, stk. 3, § 175 a, stk. 1, § 183, stk. 1, 1. pkt. og stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1, 2 og 3, 1. pkt., § 191, stk. 1-3, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 194, § 195, stk. 1-3, § 198, stk. 1, § 199, stk. 2 og 5, og § 204, stk. 1.

Hvis den foreslåede ændring af direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut vedtages, forudsættes det endvidere med lovforslaget, at økonomi- og erhvervsministeren som led i implementeringen af ændringsdirektivet vil kunne tillægge Finanstilsynet kompetence til at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af følgende bestemmelser, uanset at de ikke alle er på positivlisten:

§ 7, stk. 1, § 71, stk. 1, § 77 a, § 77 b, § 145, stk. 3 og 4, § 182, stk. 1, og § 350.

Der vil på sigt kunne være flere typer af overtrædelser, hvor der kan udstedes administrative bødeforelæg, i det omfang erfaring viser, at flere typer af overtrædelser er egnede hertil. En sådan udvidelse af anvendelsesområdet for ordningen med administrative bødeforelæg vil i givet fald ske efter forhandling med Justitsministeriet, som vil inddrage Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet og Rigsadvokaten i overvejelserne.

En betingelse for at sagen kan afsluttes, ved at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Såfremt den pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet, overgår sagen til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse.

Stk. 2 fastsætter, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse.

Stk. 3 fastsætter, at hvis bøden vedtages, bortfalder videre forfølgning. Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpantning.

Der henvises til punkt 2.5.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 29 (lov om finansiel virksomhed § 439)

Forslaget har til formål at indføre en hjemmel til at give den nytiltrådte Forbrugerombudsmand på Færøerne samme beføjelser på det finansielle område på Færøerne, som den danske Forbrugerombudsmand har i Danmark. Det skyldes, at der kun er hjemmel til at sætte en bestemmelse i en dansk lov i kraft ved anordning på Færøerne én gang. På det tidspunkt hvor § 345, stk. 8, blev vedtaget, var Forbrugerombudsmand ikke etableret på Færøerne, hvorfor reglerne ikke blev implementeret på Færøerne på daværende tidspunkt. Den foreslåede bestemmelse vil gøre det muligt at udstede kongelige anordninger på Færøerne om Forbrugerombudsmandens beføjelser på det finansielle område.

Til § 2

Til nr. 1 (hvidvasklovens § 37, stk. 1)

Efter den gældende § 37, stk. 1, i hvidvaskloven, straffes overtrædelse af § 6, stk. 2, som indeholder en undersøgelses- og registreringspligt, med bøde. Overtrædelse af lovens § 6, stk. 1, 1. og 2. pkt., er ikke strafbelagt. Det vurderes, at § 6, stk. 1, 1. og 2. pkt., som indeholder en generel opmærksomhedspligt, er en væsentlig bestemmelse i forhold til bekæmpelsen af hvidvask og terrorfinansiering, hvorfor overtrædelse heraf bør være selvstændigt strafbelagt. Dette anføres endvidere i IMF's evalueringsrapport fra 2006 om Danmark. Derudover er § 6, stk. 1, siden lovens ikrafttræden i 2006, lov nr. 117 af 27. februar 2006, blevet præciseret og udvidet til også at omfatte opmærksomhedspligt i forhold til transaktioner, der har forbindelse til lande og territorier, hvor der i henhold til erklæringer fra Financial Action Task Force anses at være særlig risiko for hvidvask og terrorisme.

Til § 3

Til nr. 1 (fodnote til værdipapirhandelslovens titel)

Det tilføjes til den allerede eksisterende fodnote til lovens titel, at loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009 om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer (EU-Tidende 2009 nr. L 146, s. 37).

Til nr. 2 (værdipapirhandelslovens § 27, stk. 2, 3. pkt.)

Med ændringen indføres en ny oplysningsforpligtigelse således, at en udsteder, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, i tilfælde af at udstederen får viden om eller måtte anses at have fået viden om, at den interne viden ikke længere er fortrolig, er forpligtet til at offentliggøre den interne viden, også i de tilfælde, hvor denne viden vedrører et eller flere forhold eller begivenheder, der endnu ikke er realiseret.

Efter den foreslåede bestemmelse indtræder oplysningsforpligtelsen, når to betingelser er opfyldt. For det første, at den interne viden ikke længere er fortrolig og for det andet, at udstederen får viden om eller må anses for at have fået viden om, at den interne viden ikke længere er fortrolig.

Hvorvidt den interne viden ikke længere er fortrolig, vil bero på en konkret vurdering. Som udgangspunkt vil intern viden ikke længere være fortrolig f.eks. hvis den er tilgængelig på internettet, hvis en tredjemand kommer i besiddelse af den interne viden, eller hvis dokumenter, der indeholder oplysninger, der udgør intern viden, bliver forlagt eller stjålet. Den manglende fortrolighed kan skyldes, at udsteder og rådgivere m.v. ikke har haft tilstrækkelige interne regler eller effektive procedurer med det formål at hindre, at intern viden er tilgængelig for andre end dem, der har behov herfor, jf. § 37 i lov om værdipapirhandel m.v.

Det er som nævnt en yderligere betingelse, at udstederen får viden om eller må anses for at have fået viden om, at den interne viden ikke længere er fortrolig. Hvorvidt udstederen får viden om eller må anses for at have fået viden om, at den interne viden ikke længere er fortrolig, må afgøres konkret. En sådan vurdering kan tage udgangspunkt i, om f.eks. omtalen af udsteders virksomhed vedrørende den interne viden sker på almindelige kendte eller for den pågældende udsteder relevante medier, f.eks. internetsider mv. Vurderingen kan også tage udgangspunkt i hvilke henvendelser, der sker til udsteder, f.eks. fra journalister eller analytikere.

Det er ikke hensigten med lovforslaget at indføre en selvstændig forpligtigelse for udsteder til generelt og løbende at overvåge omtale af udsteders virksomhed i medierne. Er udsteder imidlertid involveret i en proces med tredjemand, f.eks. en mulig aftalepart, hvor udstederen berettiget har videregivet intern viden til denne, bør udstederen have en særlig opmærksomhed rettet mod parten. Som følge af at den interne viden berettiget er videregivet til parten, er der nu flere, der er i besiddelse af intern viden, hvilket kan forøge risikoen for, at den interne viden ikke længere holdes fortrolig på grund af manglende overholdelse af fortrolighedsaftaler eller lignende mellem udsteder og parten. Ligesom det forudsættes, at udsteder holder sig orienteret i almindelig kendte eller for den pågældende udsteder relevante medier.

Hensigten med formuleringen ”må anses for at have fået viden om” er at modvirke, at en udsteder kan omgå den foreslåede bestemmelse ved bevidst at holde sig i uvidenhed om, at intern viden ikke

længere er fortrolig. Er en medarbejder i udstederens virksomhed blevet kontaktet af tredjemand, der refererer til eller omtaler oplysninger, som er intern viden hos udstederen, og som endnu ikke er offentliggjort til markedet af udsteder, må udstederen anses for at være vidende om, at intern viden ikke længere er fortrolig. Der kan dog være tilfælde, hvor de informationer eller oplysninger som tredjemand offentliggør eller forelægger udsteder, er så vage og upræcise, at de under de konkrete omstændigheder ikke kan anses for at udgøre intern viden og derfor ikke medfører en oplysningsforpligtelse. Oplysningsforpligtelsen indtræder således ikke, hvis der er spekulationer eller gætterier i markedet, da oplysningerne ikke udgør intern viden efter definitionen i § 34, stk. 1 og 2.

Det fremgår af lovforslaget, at udstederen skal offentliggøre den interne viden, der ikke længere er fortrolig. Således skal udstederen offentliggøre en meddelelse svarende til en traditionel selskabsmeddelelse. Det er ikke hensigten med bestemmelsen, at der skal gives andre oplysninger end den interne viden, der ikke længere er fortrolig. Det bemærkes, at udsteder fortsat er forpligtiget til at offentliggøre den interne viden, jf. § 27, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., når den interne viden er en realitet.

Efter forslaget skal den interne viden, der ikke længere er fortrolig, offentliggøres af udstederen "hurtigst muligt". Med udtrykket "hurtigst muligt" forstås, at der ikke må gå et længere tidsrum, end hvad der er nødvendigt for, at udstederen kan udarbejde en selskabsmeddelelse. I dette tidsrum skal udsteder foretage en vurdering af, om det konkrete forhold udløser en oplysningspligt, og hvilket indhold selskabsmeddelelsen skal have. Den nøjagtige længde af denne periode beror på en konkret vurdering. Hurtigst muligt kan i visse situationer være et par timer. Der kan være tilfælde, hvor der offentliggøres informationer om udstedere som forpligter udstederen til at offentliggøre intern viden. Hvis oplysningerne er egnet til at give urigtige eller vildledende signaler om udbud af, efterspørgslen efter eller kursen på værdipapirer, risikerer personer, der har offentliggjort informationerne, at overtræde reglerne om kursmanipulation, jf. § 39 i lov om værdipapirhandel m.v.

Der henvises til punkt 2.7.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (værdipapirhandelslovens § 50, stk. 1)

I forbindelse med danske markedsdeltageres indgåelse af aftaler om deltagelse i udenlandske systemer har det vist sig at give problemer ved indhentelse af erklæringer fra advokater om den pågældende deltagers forpligtelser i forhold til de udenlandske systemer, herunder i tilfælde af, at den pågældende deltager tages under insolvensbehandling, at det ikke eksplicit fremgår af bestemmelserne om clearingcentraler og betalingssystemer men kun af bemærkningerne til disse, at reglerne gælder såvel brutto- som nettoafviklingssystemer. I bruttosystemer afvikles hver transaktion for sig, medens nettosystemer udregner én betalings- eller leveringsforpligtelse pr.

deltager for hver valuta eller fondskode. I begge typer systemer, kan den beskyttelse af afviklingen, som bestemmelserne i lovens kapital 18 giver, og som er krævet i henhold til finality-direktivet, være relevant. Det foreslås derfor præciseret i bestemmelsen, at clearing vedrører såvel afvikling på bruttosystemer som på nettosystemer.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (værdipapirhandelslovens § 50, stk. 4 og 5)

Bestemmelsen i § 50, stk. 4, gennemfører ændringsdirektivets tilføjelse i finality-direktivets artikel 2, litra o. Der foreslås i overensstemmelse dermed indsat en definition af interoperable systemer i loven, hvorved forstås to eller flere systemer, der har indgået en indbyrdes aftale om, at transaktioner cleares, cleares og afvikles eller afvikles på tværs af systemerne. Systemer, der er omfattet af definitionen, vil ifølge ændringsdirektivet i et vist omfang blive omfattet af finality-direktivets beskyttelse af afviklingen. Definitionen sikrer således afgrænsningen af, om interoperable systemer og dermed deltagere heri er omfattet af de enkelte bestemmelser i lovens kapitel 18.

Bestemmelsen i § 50, stk. 5, gennemfører ændringsdirektivets tilføjelse i finality-direktivets artikel 2, litra p. Der foreslås i overensstemmelse hermed indsat en definition af systemoperatør, hvorved forstås den enhed eller de enheder, som har det retlige ansvar for driften af et system. Dette kan være relevant i tilfælde, hvor systemet i sig selv ikke er en juridisk person men drives af en systemejer, der som juridisk person har det retlige ansvar. Det bemærkes i den forbindelse, at en clearingcentral i henhold til værdipapirhandelslovens § 7, stk. 1, nr. 2, er et aktieselskab. For at understøtte udviklingen med det stigende omfang af forbindelser mellem systemerne er det hensigtsmæssigt at præcisere begrebet interoperable systemer, ligesom systemoperatørernes rolle præciseres.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (værdipapirhandelslovens § 50, stk. 8)

Bestemmelsen er en konsekvens af ændringen af finality-direktivets artikel 2, litra g. Finality-direktivets beskyttelse kan også omfatte indirekte deltagere, dvs. man kan betragte en indirekte deltager som deltager, hvis den systemiske risiko kan begrunde dette og dermed udstrække direktivets beskyttelse til at omfatte sådanne indirekte deltagere. Denne mulighed har ifølge finality-direktivet hidtil kun omfattet kreditinstitutter. Andre, f.eks. afviklingssystemer, har hidtil ikke kunnet betragtes som indirekte deltagere. Der har ikke været nogen indlysende begrundelse for denne forskelsbehandling, hvorfor ændringsdirektivet udvider definitionen af indirekte deltagere til at omfatte andre end kreditinstitutter. For at sikre, at finality-direktivets beskyttelse kun udvides til at gælde for indirekte deltagere, der er omfattet af definitionen i finality-direktivet, henvises der til

denne. Herved mindskes risikoen for fortolkningstvivil i tilfælde af tvister, hvor flere landes retssystemer er involveret.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (værdipapirhandelslovens § 57, stk. 1)

Bestemmelsen er omformuleret og moderniseret, således at ordvalg og begreber er bragt i overensstemmelse med andre bestemmelser i lovens afsnit om clearing og afvikling. Derudover implementerer bestemmelsen kravet i ændringsdirektivet om, at interoperable systemer, herunder operatøren af et sådant system, også skal være omfattet af beskyttelsen af netting i systemerne.

Ifølge ordlyden af såvel den gældende § 57, stk. 1, som § 57, stk. 5, nr. 2, kunne overførselsordrer tilbageføres i deres helhed. Ordene ”i deres helhed” i det gældende stk. 1, er udgået. Der henvises til bemærkningerne til § 4, nr. 8.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (værdipapirhandelslovens § 57, stk. 2)

Bestemmelsen implementerer den ved ændringsdirektivet gennemførte ændring i finality-direktivets artikel 3, stk. 1, hvorefter overførselsordrer, der er indgået i et system på den forretningsdag, hvor insolvensbehandlingen er indledt, under visse forudsætninger kan afvikles og omfattes af nettingen, selv om forretningsdagen ender senere end i det kalenderdøgn, hvor konkursdekret er afsagt eller rekonstruktionsbehandling er indledt. Det er ikke ualmindeligt, at systemer arbejder med forretningsdøgn, der ikke følger kalenderdøgnet. Således starter afviklingsdøgnet i VP kl. 18 for handler, der skal gennemføres med effekt pr. dagen efter (valør). Under forudsætning af, at VP hverken ved eller bør vide, at insolvensbehandling er indledt, vil ændringen af bestemmelsen i visse tilfælde kunne medføre, at overførselsordrer, der er indgået frem til kl. 18 kalenderdagen efter insolvensbehandlingens indledning, vil kunne omfattes af nettingen, mens nettingen efter den gældende bestemmelse ikke kan omfatte overførselsordrer, der er indgået senere end udgangen af det døgn, hvor konkursdekret er afsagt, eller rekonstruktionsbehandling er indledt. Med mindre afviklingsrutinerne i de nuværende danske systemer eller forløbet i forbindelse med indledning af insolvensbehandling ændres, vil der i praksis formentlig ikke opstå situationer, hvor ændringen af bestemmelsen får reel betydning for disse systemer.

Ifølge konkursloven vil det frem til tidspunktet for konkursens offentliggørelse i Statstidende, jf. konkurslovens § 30, stk. 1, være kurator, der har bevisbyrden for, at systemet vidste eller burde vide, at insolvensbehandlingen var indledt. Denne bevisbyrde er fastholdt i bestemmelsen, mens det, efter offentliggørelsen i Statstidende, i overensstemmelse med ændringsdirektivets artikel 3,

stk. 1, 2. afsnit, er systemet, der skal bevise, at det hverken vidste eller burde vide, at der var indledt insolvensbehandling.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (værdipapirhandelslovens § 57, stk. 6)

Formålet med den gældende § 57, stk. 5, der med dette lovforslag bliver stk. 6, er ifølge bemærkningerne til denne bestemmelse (lov nr. 1072 af 20. december 1995 om værdipapirhandel m.v.) at sikre, at nettingaftaler indeholder objektive kriterier for, under hvilke omstændigheder fordringer kan opfyldes i overensstemmelse med aftalen henholdsvis tilbageføres i tilfælde af, at en part tages under rekonstruktionsbehandling eller erklæres konkurs. Ordene ”anmeldte men endnu ikke opfyldte fordringer”, der har været anvendt fra før finality-direktivets implementering, foreslås ændret til ”indgåede men ikke afviklede overførselsordrer”, således at ordlyden bringes i overensstemmelse med terminologien i de øvrige bestemmelser i kapitel 18. Formålet med stk. 5 var at sikre, at tilbageførsel af en deltagers overførselsordrer ikke kunne ske på diskretionær basis men alene på grund af kriterier, som gjaldt for alle deltagere eller for ensartede grupper af deltagere.

Da formålet med netting og beskyttelsen af netting er at sikre, at så mange handler som muligt gennemføres selv i tilfælde af en deltagers insolvens, har bestemmelsen været anvendt således, at den ikke blev anset for at hindre, at så mange af en deltagers handler som muligt blev gennemført, og dermed at kun en del af handlerne blev tilbageført. Spørgsmålet har for danske systemers vedkommende alene været aktuelt i forhold til afviklingen af værdipapirer i VP, men kan fremover også tænkes at blive relevant for andre systemer.

Indtil for nylig er afviklingen af handler i VP gennemført således, at de enkelthandler, der blev gennemført, blev afviklet i deres helhed. Handler der ikke blev gennemført blev udvalgt på grundlag af faste og ensartede procedurer, der fremgår af VPs clearingregler, der gælder for alle deltagere. Som følge af udviklingen på de finansielle markeder og på grund af overgangen til i nogle tilfælde at anvende såkaldte centrale modparter, der indtræder som henholdsvis køber og sælger i de handler, der skal cleares og afvikles, kan enkelthandler efterhånden have en størrelse, der betyder, at tilbageførsel af store enkelthandler kan skabe stor forstyrrelse i markedet. VP har derfor indført afvikling, hvor så stor en del af en enkelthandel som muligt gennemføres, mens resten af handelen gennemføres som en ny selvstændig handel så hurtigt som muligt derefter. Dette kaldes dellevering. En handel, der indgår fra en central modpart, består som regel af mange underliggende handler. Dellevering af nettohandlerne sikrer, at så mange underliggende handler som muligt gennemføres. Delleveringen sker på objektivi grundlag og opfylder således formålet med § 57, stk. 5.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (værdipapirhandelslovens § 57, stk. 6, nr. 2)

Da formålet med bestemmelsen først og fremmest har været at sikre, at tilbageførsel af overførselsordrer ikke sker på diskretionær basis men på grundlag af objektive kriterier samtidig med, at afviklingen omfatter så mange handler som muligt, synes ordene ”i deres helhed” ikke ud fra en formålsfortolkning at kunne tillægges selvstændig mening. Det foreslås derfor, at ordene ”i deres helhed” i stk. 5, nr. 2, som bliver stk. 6, nr. 2, udgår.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (værdipapirhandelslovens § 57 a, stk. 2, nr. 5)

Det foreslås, at der i § 57 a, stk. 2, tilføjes et nyt nr. 5, hvori det kræves, at de for systemerne og deltagerne gældende regler og tilslutningsaftaler indeholder angivelse af, om clearing sker ved netting, jf. § 50, stk. 4, for hver transaktion for sig eller en kombination heraf. Herved understreges det, at reglerne i § 57 a ff. omfatter såvel netto som bruttosystemer eller en kombination heraf.

I forbindelse med danske markedsdeltageres indgåelse af aftaler om deltagelse i udenlandske systemer har det vist sig at give problemer ved indhentelse af erklæringer fra advokater om den pågældende deltagers forpligtelser i forhold til de udenlandske systemer, at det ikke eksplicit fremgår af bestemmelserne om clearingcentraler og betalingssystemer, men kun af bemærkningerne til disse, at reglerne gælder såvel brutto- som nettoafviklingssystemer. I begge typer systemer, kan den beskyttelse af afviklingen, som bestemmelserne i lovens kapitel 18 giver, og som er krævet i henhold til finality-direktivet, være relevant. Sammen med den foreslåede tilføjelse til § 50, stk. 1, som understreger, at lovens definition af clearing også omfatter de tilfælde, hvor afviklingen sker på bruttobasis, sikrer tilføjelsen i § 57 a, stk. 2, nr. 5, at det udtrykkeligt fremgår, at også clearing og afvikling i registrerede betalingssystemer, der afvikler hver transaktion for sig, er omfattet af reglerne i kapitel 18, i det omfang disse er relevante for sådanne systemer.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (værdipapirhandelslovens § 57 b, stk. 1)

Tilføjelsen vedrører registrerede betalingssystemer og implementerer ændringsdirektivets krav om, at også interoperable systemer skal være omfattet af direktivets beskyttelse.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12 (værdipapirhandelslovens § 57 c, stk. 2 og 3)

Bestemmelsen i § 57 c, stk. 2, implementerer ændringsdirektivets tilføjelse i finality-direktivets artikel 3, stk. 4, hvorefter interoperable systemer i videst muligt omfang skal samordne deres regler for, hvornår en overførselsordre anses for indgået i det enkelte system, og for hvornår den ikke

længere kan tilbagekaldes. Herved søges det opnået, at en transaktion, der indgår i et system, også kan afvikles i et andet interoperabelt system, dvs. man øger sikkerheden for, at en transaktion ikke er uafviklet.

Bestemmelsen i § 57 c, stk. 3, medfører, at aftaler om interoperabilitet altid anses for aftaler af væsentlig betydning og derfor skal godkendes af Finanstilsynet. Formålet med bestemmelsen er således at sikre, at aftalens parter kan dokumentere overfor tilsynet, at aftaler om interoperabilitet bygger på et grundlag, der ikke hindrer markedets forsvarlige funktion.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13 (værdipapirhandelslovens § 57 e)

Det foreslås, at der tilføjes regler om danske deltagere i tredjelandes clearingcentraler og betalingssystemer. Bestemmelsen foreslås delt op, således at stk. 1 omhandler lovvalg for deltagere i danske systemer, mens stk. 2 omhandler lovvalget for danske deltagere i udenlandske systemer, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat eller et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. Stk. 3 regulerer, hvordan udenlandske systemer fra tredjelande er stillet i tilfælde af, at en dansk deltager tages under insolvensbehandling i forhold, der ikke er omfattet af § 57, stk. 3, (efter dette forslag stk. 4) om nettingaftaler eller § 57 b, stk. 4, om aftaler om sikkerhedsstillelse.

For at danske deltageres forpligtelser i forhold til sådanne systemer skal respekteres af deltagerens eventuelle konkursbo foreslås det, at Finanstilsynet forinden skal godkende, at den konkrete clearingcentral eller det konkrete betalingssystem kan blive omfattet af bestemmelsen. Finanstilsynet kan godkende, at deltagelse i et konkret system kan blive omfattet af bestemmelsen, hvis tilsynet finder det godtgjort, at der er tale om et forsvarligt drevet system, og at det kan udledes af systemets regler, hvilken betydning en godkendelse vil have i tilfælde af en dansk deltagers konkurs. Det vil stadig være muligt at søge om godkendelse alene efter § 57, stk. 4, og § 57 b, stk. 4.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14 (værdipapirhandelslovens § 58 a, stk. 2, 2. og 3. pkt.)

Bestemmelsen implementerer ændringsdirektivets tilføjelser i collateral-direktivets artikel 1, stk. 5, 2. og 3. afsnit. Fremover kan finansiell sikkerhedsstillelse mellem parter, der begge er centralbanker, clearingcentraler, betalingssystemer eller finansielle virksomheder omfattet af § 58 b, nr. 1-5, bestå af gældsfordringer, der er defineret som lån ydet af kreditinstitutter, jf. bemærkningerne til den foreslåede § 58 f, stk. 2. Ønsket om anvendelse af udlån som finansiell sikkerhed er opstået i forbindelse med långivning ydet af Den Europæiske Centralbank i forbindelse med dennes

aktiviteter. Der har imidlertid været interesse blandt markedsdeltagerne i EU om at kunne udvide brugen af denne type sikkerhedsstillelse, og muligheden herfor blev givet med ændringen af collateral-direktivet. Lån ydet af kreditinstitutter vil typisk være simple fordringer. I Danmark ydes lån med pant i fast ejendom af pengeinstitutter ved udstedelse af pantebreve, hvor pantebrevet kan være en negotiabel fordring, mens øvrige typer af udlån sædvanligvis er simple fordringer dokumenteret ved udstedelse af en låneaftale, der er et simpelt gælds-brev.

Når gældsfordringer anvendes som finansiel sikkerhed, er sikkerhedsstillelsen omfattet af dokumentationskravet i direktivets artikel 3, stk. 2, hvorefter sikkerhedsstillelsen skal kunne dokumenteres skriftlig eller på en måde, der retligt kan sidestilles dermed. Ifølge artikel 1, stk. 5, 2. afsnit, skal dokumentationen gøre det muligt at identificere den stillede sikkerhed. Direktivet indeholder imidlertid også et forbud mod formelle krav i artikel 3, stk. 1. Forbuddet mod formelle krav drejer sig dels om, hvilke krav, der stilles til dokumentation som bevismiddel dels om, hvilke handlinger, der skal udføres for at gøre en sikkerhedsstillelse effektiv i forhold til tredjemand. I tilføjelsen til artikel 1, stk. 5, 2. afsnit, fastslås det, at en liste over de gældsfordringer, der er omfattet af pantsætningen, skal anses for tilstrækkelig som bevismiddel i forholdet mellem parterne. Ifølge tilføjelsen i artikel 1, stk. 5, 3. afsnit, kan medlemsstaterne bestemme, at en sådan liste også i forhold til tredjemand skal anses for tilstrækkelig dokumentation. I begge tilfælde er det en forudsætning, at listen sendes skriftligt eller på en måde, der retligt kan sidestilles dermed. Ifølge forslaget til § 58 a, stk. 2, skal en sådan liste, såvel i forholdet mellem parterne som i forhold til tredjemand, kunne udgøre dokumentation for, hvilke fordringer sikkerhedsstillelsen omfatter. Listen skal naturligvis indeholde tilstrækkelig information til at identificere den enkelte fordring, herunder hvem der er debitor, vilkårene for lånet, lånets størrelse og forfaldstidspunkt(er). Med dette udgangspunkt synes der ikke at være afgørende grunde til at behandle listens værdi som bevismiddel forskelligt afhængigt af, om der er tale om inter partes forhold eller forholdet til tredjemand.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15 (værdipapirhandelslovens § 58 a, stk. 3 og 4)

For at en gældsfordring kan overdrages som sikkerhed, er det nødvendigt at kunne identificere gældsfordringen og kunne opgøre dens værdi som sikkerhed. Dette vil som minimum kræve oplysning om debtors navn, fordringens størrelse, vilkårene hvorpå lånet er ydet, herunder hvordan og hvornår indfrielse kan finde sted, samt om debitor har modregningsadgang. Den foreslåede bestemmelse i § 58 a, stk. 3, implementerer ændringsdirektivets tilføjelse til collateral-direktivets artikel 3, stk. 3, litra ii, hvorefter medlemsstaterne med forbehold for Rådets direktiv 93/13/EØF af 15. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler og nationale bestemmelser om urimelige kontraktvilkår, skal sikre, at debitorer i skriftlig form eller på en måde, der retligt kan sidestilles hermed, i det omfang det er nødvendigt, gyldigt kan give afkald på deres rettigheder i

henhold til bankhemmelighedsregler. I overensstemmelse hermed foreslås det, at debitor i henhold til en gældsfordring, der anvendes som finansiel sikkerhed, gyldigt kan give afkald på sit krav i henhold til lov om finansiel virksomhed § 117, stk. 1, om, at personlige oplysninger ikke videregives, hvis afkaldet gives skriftligt eller på en måde, der retligt kan sidestilles hermed.

Ved overdragelse af simple fordringer bevarer en debitor som udgangspunkt sin modregningsret. Debitor kan gyldigt give afkald herpå, og afkaldet er ikke omfattet af formkrav. Den foreslåede bestemmelse i § 58 a, stk. 5, implementerer collateral-direktivets artikel 3, stk. 3, litra i, hvorefter afkald på modregningsadgang skal kunne finde sted i forbindelse med anvendelse af gældsfordringer som finansiel sikkerhed, og at dette skal ske skriftligt eller på en måde, der retligt kan sidestilles hermed. Mundtligt afkald på modregning er derfor ikke tilstrækkeligt, hvis gældsfordringen anvendes som finansiel sikkerhed, heller ikke selv om afkaldet kan bevises. Gyldigheden af et afkald på modregning kræver således ikke implementering i dansk ret, men kravet om, at dette skal ske skriftligt eller på en måde, der retligt kan sidestilles hermed, er en skærpelse af formkravene til et sådant afkald og foreslås implementeret i stk. 5.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16 (værdipapirhandelslovens § 58 f, stk. 1, 2. pkt.)

Ifølge ændringsdirektivets bestemmelser om ændring af collateral-direktivets artikel 1, stk. 4, litra a, skal det være muligt at anvende gældsfordringer som finansiel sikkerhed. Som et led i beskyttelsen af debitorerne, foreslås anvendelsesområdet for gældsfordringer som finansiel sikkerhed ved denne bestemmelse indskrænket til brug mellem regulerede virksomheder som centralbanker, clearingcentraler, betalingssystemer og diverse typer af finansielle virksomheder, mens anvendelsen af gældsfordringer ikke skal kunne finde sted, hvis den ene part i aftalen er en juridisk person omfattet af lovens § 58 b, nr. 6, typisk erhvervsvirksomheder. En af begrundelserne for at holde denne personkreds udenfor er, at denne som udgangspunkt ikke er omfattet af regler om tavshedspligt mv. men kun ville blive dette i kraft af lov om finansiel virksomhed § 117, stk. 2. Hertil kommer, at der ikke ses at være noget væsentligt behov for, at finansielle virksomheder kan anvende gældsfordringer som finansiel sikkerhed i forhold til andre end de virksomheder, der er omfattet af § 58 b, nr. 1-5.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 17 (værdipapirhandelslovens § 58 f, stk. 2)

For at sikre, at anvendelse af gældsfordringer med forbrugere som debitorer som finansiel sikkerhed begrænses mest muligt, undtages lån til denne personkreds i bestemmelsen. Collateral-direktivets artikel 1, stk. 4, giver dog ikke mulighed for at udstrække en sådan undtagelse til at gælde i forhold til sikkerhed stillet overfor centralbanker mv., jf. § 58 b, nr. 2. I det omfang virksomheder, der kan anvende gældsfordringer som finansiel sikkerhed, vælger at inkludere lån til forbrugere, vil dette

stille særlige krav til sikkerhedsstillers forpligtelser i forhold til lånenes debitor med hensyn til information om konsekvenserne af de nødvendige afkald på tavshedspligt og måske modregningsret samt om, at sådanne afkald er frivillige.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 18 (værdipapirhandelslovens § 58 g, stk. 5)

Denne bestemmelse implementerer collateral-direktivets artikel 5, stk. 6, hvorefter adgangen til at aftale brugsret i forbindelse med en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse ikke gælder, hvor den finansielle sikkerhed udgøres af gældsfordringer.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 19 (værdipapirhandelslovens § 83, stk. 12)

Bestemmelsen gennemfører ændringsdirektivets ændring af finality-direktivets artikel 10, 2. afsnit, for så vidt angår clearingcentraler. Ifølge bestemmelsen skal en clearingcentral meddele Finanstilsynet, hvem der er direkte eller indirekte deltager i clearingcentralen. Den samme forpligtelse gælder for betalingssystemer i henhold til § 57 a, stk. 5.

Der henvises til punkt 2.6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 20 (værdipapirhandelslovens § 93, stk. 1)

Ændringen er en konsekvens af ændringen i § 27, stk. 2, 3. pkt. Med den foreslåede ændring sikres det, at overtrædelse af bestemmelsen sanktioneres med bøde.

Til nr. 21 (værdipapirhandelslovens § 93, stk. 8)

I § 93, stk. 8, præciseres det, at der ved udmålingen af straf skal lægges vægt på grovheden af overtrædelsen, og hvor længe overtrædelsen har fundet sted. Kriterierne vil medføre, at straffen for en overtrædelse kan skærpes, hvis der er tale om en grov overtrædelse, og hvis overtrædelsen har stået på i længere tid. Straffen kan endvidere bl.a. skærpes i gentagelsestilfælde, jf. straffelovens § 81, nr. 1.

Der findes kun i et meget begrænset omfang bøderetspraksis på det finansielle område. I det følgende fastsættes derfor retningslinjer for det bødeniveau, der skal være udgangspunktet i forbindelse med overtrædelse af bestemmelser, som det påtænkes at give Finanstilsynet hjemmel til at udstede administrative bødeforelæg vedrørende:

Ved overtrædelse af reglerne om offentliggørelse af årsrapport, halvårsrapport, kvartalsrapport og periodemeddelelser, jf. § 27, stk. 7 og 8, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 15.000 kr.

Ved overtrædelse af § 27 a, stk. 1-3, om offentliggørelse og indsendelse af oplysninger, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 10.000 kr.

Ved overtrædelse af § 28 om offentliggørelse af erhvervelse eller afhændelse af selskabets egne aktier, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 15.000 kr.

Ved overtrædelse af § 28 a, stk. 1, stk. 3, 4. pkt., stk. 5, 1. pkt. og stk. 7 vedrørende indberetning af ledende medarbejdere og disses nærtstående transaktioner, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 15.000 kr.

Ved overtrædelse § 29, stk. 1 og 2, vedrørende flagningsregler for storaktionærer, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 15.000 kr.

Ved overtrædelse af § 32, stk. 2 og 3, vedrørende overtagelsestilbud, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 20.000 kr.

Ved overtrædelse af § 33, stk. 2 og 4 og § 33 b, stk. 1 og 2, vedrørende værdipapirhandlers indberetning af transaktioner og offentliggørelse af priser og transaktioner, forudsættes det, at førstegangstilfælde som udgangspunkt vil udløse en bøde på 20.000 kr.

De ovenfor nævnte retningslinjer tager blandt andet udgangspunkt i de bødeforelæg som Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet har udstedt på lignende bestemmelser. I tilfælde hvor en overtrædelse kan være til skade for investorer, eller hvor en overtrædelse kan have væsentlig betydning for markedet, er bøden sat højere end i de tilfælde, hvor der mere er tale om overtrædelse af en formel ordensbestemmelser.

For de øvrige strafbelagte bestemmelser i lov om værdipapirhandel mv. indføres der med udgangspunkt i en matematisk formel en nedre grænse for de bødestørrelser, som en virksomhed kan blive pålagt. Den nedre grænse skal beregnes som 0,2 pct. af egenkapitalen, dog minimum 5.000 kr. og maksimum 500.000 kr.

Det forudsættes endvidere, at bøderne ved andegangstilfælde fremover som udgangspunkt beregnes på grundlag af en forhøjelse på 50 procent, med 100 procent i tredjegangstilfælde, med 200 procent i fjerdegangstilfælde og så videre ved senere gentagelsestilfælde. Der kan ikke ske en forhøjelse på baggrund af en overtrædelse, som ligger mere end 10 år tilbage.

I relation til finansielle virksomheder skal der i bødeudmålingen tages hensyn til, at bødens størrelse aldrig må føre til, at virksomheden bliver nødlidende eller kommer til at forværre økonomien hos en i forvejen nødlidende finansiell virksomhed. Begrundelsen for dette er, at de finansielle virksomheder har en særlig samfundsmæssig betydning.

Det bemærkes, at straffen, uanset de ovenfor angivne retningslinjer for bødens fastsættelse, fortsat vil bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af sagens omstændigheder, og det angivne bødeniveau vil således kunne fraviges i både op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger omstændigheder, der taler herfor.

Der henvises til punkt 2.5.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22 (værdipapirhandelslovens § 93 a)

Med § 93 a foreslås der indført en hjemmel til at fastsætte nærmere regler om særlige procedureregler for visse typer af tilståelsessager på det finansielle område. Økonomi- og erhvervsministeren får med bestemmelsen mulighed for at give Finanstilsynet kompetence til i visse tilståelsessager at udstede administrative bødeforelæg. Kompetencen begrænses til de sager, som er egnet hertil. Det vil sige sager, som er ukomplicerede, og hvor overtrædelsen er klart konstaterbar, således at der ikke er bevismæssige tvivlsspørgsmål. Der skal endvidere være et fast sanktionsniveau på området.

Stk. 1 fastlægger, at økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler, om at Finanstilsynet kan afslutte en sag med et administrativt bødeforelæg. Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af i bekendtgørelsen nærmere angivne bestemmelser, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse af de pågældende bestemmelser alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et bødeforelæg.

Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet er på nuværende tidspunkt af den opfattelse, at en række bestemmelser i lov værdipapirhandel m.v. (positivlisten) er af en sådan karakter, at overtrædelser generelt vil være ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål. De pågældende overtrædelser vurderes således generelt egnede til udstedelse af administrative

bødeforelæg, forudsat der med vedtagelsen af dette lovforslag tillige fastlægges retningslinjer for sanktionsfastsættelsen, jf. bemærkningerne til § 3, nr. 21:

§ 27, stk. 7 og 8, § 27 a, stk. 1-3, § 28, § 28 a, stk. 1, stk. 3, 4. pkt., stk. 5, 1. pkt. og stk. 7, § 29, stk. 1 og 2, § 32, stk. 2 og 3, § 33, stk. 2 og 4, og § 33 b, stk. 1 og 2.

Der vil på sigt kunne være flere typer af overtrædelser, hvor der kan udstedes administrative bødeforelæg, i det omfang erfaring viser, at flere typer af overtrædelser er egnede hertil. En sådan udvidelse af anvendelsesområdet for ordningen med administrative bødeforelæg vil i givet fald ske efter forhandling med Justitsministeriet, som vil inddrage Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet og Rigsadvokaten i overvejelserne.

En betingelse for at sagen kan afsluttes, ved at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Såfremt den pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet, overgår sagen til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse.

Stk. 2 fastsætter, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse.

Stk. 3 fastsætter, at hvis bøden vedtages, bortfalder videre forfølgning. Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpantning.

Der henvises til punkt 2.5.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 23 (værdipapirhandelslovens § 131)

Forslaget har til formål at indføre en hjemmel til at give den nytiltrådte Forbrugerombudsmand på Færøerne samme beføjelser på det finansielle område på Færøerne, som den danske Forbrugerombudsmand har i Danmark. Det skyldes, at der kun er hjemmel til at sætte en bestemmelse i en dansk lov i kraft ved anordning på Færøerne én gang. På det tidspunkt hvor § 84, stk. 6, blev vedtaget, var Forbrugerombudsmand ikke etableret på Færøerne, hvorfor reglerne ikke blev implementeret på Færøerne på daværende tidspunkt. Den foreslåede bestemmelse vil gøre det muligt at udstede kongelige anordninger på Færøerne om Forbrugerombudsmandens beføjelser på det finansielle område.

Til nr. 1 (lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 23 b, stk. 1, nr. 7)

Ændringen af § 23 b, stk. 1, nr. 7, er en konsekvens af den foreslåede § 23 b, stk. 1, nr. 9. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring.

Til nr. 2 (lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 23 b, stk. 1, nr. 8)

Ændringen af § 23 b, stk. 1, nr. 8, er en konsekvens af den foreslåede § 23 b, stk. 1, nr. 9. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring.

Til nr. 3 (lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 23 b, stk. 1, nr. 9)

Forslaget svarer til, hvad der foreslås i relation til § 71, stk. 1, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. [4]. Der henvises i det hele til bemærkningerne hertil.

Til nr. 4 (lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 24 f)

Det foreslås med bestemmelsen i § 24 f at økonomi- og erhvervsministeren efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler for den aflønningspolitik, Arbejdsmarkedets Tillægspension skal have i henhold til den foreslåede § 23 b, stk. 1, nr. 9. Bekendtgørelsen vil fastsætte rammer for aflønningspolitikken, der i videst muligt omfang følger principperne i de foreslåede §§ 77 a – d i lov om finansiel virksomhed, herunder især kravene i § 77 a, stk. 1, nr. 1, 2 og 4 om loft over den variable løn og pligt til udskydelse. Selvom Arbejdsmarkedets Tillægspension ikke er omfattet af kapitalkravsdirektivet, er det hensigtsmæssigt så vidt muligt at have ensartede regler for større aktører i den finansielle sektor. Ved udstedelsen af bekendtgørelsen vil der blive taget hensyn til Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold, herunder den særlige ledelsesstruktur samt til forhold som at Arbejdsmarkedets Tillægspension ikke skal overholde et kapitalkrav. Finanstilsynet fører tilsyn med, at aflønningspolitikken er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.

Bekendtgørelsen vil desuden indeholde regler om oplysningsforpligtelser, der svarer til de regler, som fremgår af den foreslåede § 77 d.

Til nr. 5 (lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 32 a, stk. 1)

Det foreslås, at overtrædelse af § 23 b, stk. 1, nr. 9 strafsanktioneres på samme måde som § 71, stk. 1 i lov om finansiel virksomhed, dvs. med bøde.

§ 5

Til nr. 1 (lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond § 4 c, stk. 1, nr. 7)

Ændringen af § 4 c, stk. 1, nr. 7, er en konsekvens af den foreslåede § 4 c, stk. 1, nr. 9. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring.

Til nr. 2 (lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond § 4 c, stk. 1, nr. 8)

Ændringen af § 4 c, stk. 1, nr. 8, er en konsekvens af den foreslåede § 4 c, stk. 1, nr. 9. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring.

Til nr. 3 (lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond § 4 c, stk. 1, nr. 9)

Forslaget svarer til, hvad der foreslås i relation til § 71, stk. 1, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. [4]. Der henvises i det hele til bemærkningerne hertil.

Til nr. 4 (lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond § 5 e)

Det foreslås med bestemmelsen i § 5 e at økonomi- og erhvervsministeren efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler for den aflønningspolitik, Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal have i henhold til den foreslåede § 4 c, stk. 1, nr. 9. Bekendtgørelsen vil fastsætte rammer for aflønningspolitikken, der i videst muligt omfang følger principperne i de foreslåede §§ 77 a – d i lov om finansiel virksomhed, herunder især kravene i § 77 a, stk. 1, nr. 1, 2 og 4 om loft over den variable løn og pligt til udskydelse. Selvom Lønmodtagernes Dyrtidsfond ikke er omfattet af kapitalkravsdirektivet, er det hensigtsmæssigt så vidt muligt at have ensartede regler for større aktører i den finansielle sektor. Ved udstedelsen af bekendtgørelsen vil der blive taget hensyn til Lønmodtagernes Dyrtidsfonds særlige forhold, herunder den særlige ledelsesstruktur samt til forhold som at Lønmodtagernes Dyrtidsfond ikke skal overholde et kapitalkrav. Finanstilsynet fører tilsyn med, at aflønningspolitikken er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.

Bekendtgørelsen vil desuden indeholde regler om oplysningsforpligtelser, der svarer til de regler, som fremgår af den foreslåede § 77 d.

§ 6

Til nr. 1 (lov om en garantifond for indskydere og investorer § 16)

Det foreslås, at § 16 i lov om en garantifond for indskydere og investorer nyaffattes. Med nyaffattelsen sker der ikke nogen indholdsmæssig ændring af § 16, men nyaffattelsen er nødvendig af lovtekniske grunde. Baggrunden er, at der med lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiel stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter blev ændret i § 16, men først med ikrafttræden den 31. december 2010. Senere er der med lov nr. 721 af 25. juni 2010 om ændring af lov om finansiel stabilitet, lov om finansiel virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om påligningen af indkomstskat til staten igen ændret i § 16, men denne ændring trådte i kraft allerede den 1. oktober 2010.

Ved udarbejdelsen af lov nr. 721 af 25. juni 2010 om ændring af lov om finansiel stabilitet, lov om finansiel virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om påligningen af indkomstskat til staten var det ikke muligt at tage højde for den ændring af § 16, som blev foretaget med lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiel stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter. Det er derfor nu nødvendigt at nyaffatte § 16, således at ændringerne fra begge de to ændringslove fremgår af § 16 fra den 31. december 2010.

Da ændringerne af § 16 fra lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiel stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter foreslås indarbejdet i den nyaffattede § 16, ophæves disse ændringer.

Endelig er det nødvendigt at foretage konsekvensændringer i lov nr. 718 af 25. juni 2010 om ændring af konkursloven og forskellige andre love, der også ændrer i § 16. Ændringerne fra lov nr. 718 af 25. juni 2010 om ændring af konkursloven og forskellige andre love er dog ikke indarbejdet i § 16, da de ikke er trådt i kraft endnu, idet ikrafttrædelsestidspunktet fastsættes af justitsministeren.

Det foreslåede *stk. 1* er en indarbejdning af § 16, stk. 1, som affattet ved lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiel stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, hvorfor der henvises til bemærkningerne dertil.

Det foreslåede *stk. 2* er en videreførelse af det gældende § 16, stk. 2.

Det foreslåede *stk. 3* er en videreførelse af det gældende § 16, stk. 3, dog således at ændringen heraf (det daværende § 16, stk. 2) i lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiel stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter er indarbejdet.

Det foreslåede *stk. 4* er en indarbejdning af det daværende § 16, stk. 3, som affattet ved lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiel stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, hvorfor der henvises til bemærkningerne dertil.

De foreslåede *stk. 5 og 6* er en videreførelse af de gældende stk. 4 og 5. I *stk. 5* foreslås det dog at foretage en konsekvensændring af henvisningen til stk. 1 og 2, som ændres til stk. 1 og 3.

Der foreslås således ikke nogen indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 1 (lov nr. 579 af 1. juni 2010 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., lov om Danmarks Nationalbank og forskellige andre love § 1, nr. 15)

Bestemmelsen foreslås nyaffattet, idet der med § 1, nr. 15, i lov nr. 579 af 1. juni 2010 blev vedtaget en nyaffattelse af § 71, som træder i kraft den 1. januar 2011. Da de med dette lovforslag foreslåede ændringer i § 71 skal træde i kraft ved fremsættelsen, er det nødvendigt at nyaffatte § 71, som skal træde i kraft den 1. januar 2011, således at den nye § 71, stk. 1, nr. 10, bliver § 71, stk. 1, nr. 9.

Til nr. 2 (lov nr. 579 af 1. juni 2010 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., lov om Danmarks Nationalbank og forskellige andre love § 10, nr. 4)

Bestemmelsen foreslås nyaffattet, idet der med § 10, nr. 4, i lov nr. 579 af 1. juni 2010 blev vedtaget en nyaffattelse af § 23 b, som træder i kraft den 1. januar 2011. Da de med dette lovforslag foreslåede ændringer i § 23 b skal træde i kraft ved fremsættelsen, er det nødvendigt at nyaffatte § 23 b, som skal træde i kraft den 1. januar 2011.

Til nr. 3 (lov nr. 579 af 1. juni 2010 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., lov om Danmarks Nationalbank og forskellige andre love § 11, nr. 3)

Bestemmelsen foreslås nyaffattet, idet der med § 11, nr. 3, i lov nr. 579 af 1. juni 2010 blev vedtaget en nyaffattelse af § 4 c, som træder i kraft den 1. januar 2011. Da de med dette lovforslag foreslåede ændringer i § 4 c skal træde i kraft ved fremsættelsen, er det nødvendigt at nyaffatte § 4 c, som skal træde i kraft den 1. januar 2011.

Til nr. 4 (lov nr. 579 af 1. juni 2010 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., lov om Danmarks Nationalbank og forskellige andre love § 21, stk. 6)

Der er tale om en korrektion af ikrafttrædelsesbestemmelsen i lov nr. 579 af 1. juni 2010, da henvisningen rettelig skal være til ændringerne af lov om værdipapirhandel m.v. i lovens § 4.

Til § 8

Til nr. 1 (lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiel stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter § 1, nr. 8-10)

Da ændringerne af § 16 i lov om en garantifond for indskydere og investorer fra lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiel stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter foreslås indarbejdet i den nyaffattede § 16, jf. forslaget § 7, nr. 1, ophæves disse ændringer samt den tilhørende ikrafttrædelsesbestemmelse.

Til nr. 2 (lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiel stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter § 4, stk. 3)

Da ændringerne af § 16 i lov om en garantifond for indskydere og investorer fra lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiel stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter foreslås indarbejdet i den nyaffattede § 16, jf. forslaget § 7, nr. 1, ophæves disse ændringer samt den tilhørende ikrafttrædelsesbestemmelse.

Til § 9

Til nr. 1 (lov nr. 718 af 25. juni 2010 om ændring af konkursloven og forskellige andre love indledningen til § 30)

Det foreslås, at indledningen til § 30 i lov nr. 718 af 25. juni 2010 om ændring af konkursloven og forskellige andre love nyaffattes, således at lov nr. 721 af 25. juni 2010 om ændring af lov om finansiel stabilitet, lov om finansiel virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om påligningen af indkomstskat til staten også fremgår af indledningen.

Til nr. 2 (lov nr. 718 af 25. juni 2010 om ændring af konkursloven og forskellige andre love § 30, nr. 1)

Med ændringen af § 30, nr. 1, foretages to ændringer. For det første tilføjes § 1, stk. 4, i lov om en garantifond for indskydere og investorer til opremsningen. § 1, stk. 4, blev indsat i lov om en garantifond for indskydere og investorer med lov nr. 721 af 25. juni 2010 om ændring af lov om finansiel stabilitet, lov om finansiel virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om påligningen af indkomstskat til staten.

For det andet ændres henvisningen til § 16, stk. 5, til § 16, stk. 6. Det skyldes, at der med lov nr. 721 af 25. juni 2010 om ændring af lov om finansiel stabilitet, lov om finansiel virksomhed, lov om en garantifond for indskydere og investorer og lov om påligningen af indkomstskat til staten blev indsat et nyt § 16, stk. 2, i lov om en garantifond for indskydere og investorer, således at de andre stykker rykkede ét stykke.

Til § 10

Til nr. 1 (lov nr. 67 af 3. februar 2009 om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter § 15, stk. 3)

Forslaget har til formål at indføre en hjemmel til at give den nytiltrådte Forbrugerombudsmand på Færøerne samme beføjelser på det finansielle område på Færøerne, som den danske Forbrugerombudsmand har i Danmark. På det tidspunkt, hvor § 15 i lov om statsligt kapitalindskud blev vedtaget, var Forbrugerombudsmand ikke etableret på Færøerne, hvorfor reglerne ikke blev implementeret på Færøerne på daværende tidspunkt.

Til § 11

Det fremgår af *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2011.

Det foreslås med *stk. 2*, at §§ 7-9 træder i kraft den 31. december 2010. Ikrafttrædelsen sker således på samme tidspunkt, som ændringerne af § 16 i lov om en garantifond for indskydere og investorer foretaget ved lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiell stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter skulle være trådt i kraft.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets § 1, nr. 6, § 4, nr. 4, og § 5, nr. 4, der fastsætter begrænsninger for brugen af variabel løn, har virkning fra lovforslagets fremsættelse.

Formålet er at sikre, at der ikke i perioden fra lovforslagets fremsættelse og frem til dets vedtagelse indgås aftaler mellem de finansielle virksomheder eller finansielle holdingvirksomheder mv. og de berørte ansatte – navnlig ledelsen og andre væsentlige risikotagere, som vil være i strid med lovens § 1, nr. 6, § 4, nr. 4, og § 5, nr. 4, der fremover vil gælde for tildeling af variabel løn.

Til § 12

Overgangsbestemmelsen i *stk. 1* fastslår, at det er tidspunktet for, hvornår en overførselsordre er indgået i et system, jf. § 57, stk. 1, der er afgørende for, om en overførselsordre er omfattet af lovens udvidede beskyttelse, hvilket særligt har betydning, hvis der er tale om interoperable systemer, jf. § 50, stk. 4.

I lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås, at der i § 77 a, stk. 2, indsættes en bestemmelse om, at aktieoptioner eller lignende instrumenter højst må udgøre 25 pct. af den variable løndel til bestyrelsen og direktionen i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder. Ligeledes foreslås det i § 1, nr. 6, at der indsættes en bestemmelse i lovens § 77 b, stk. 2, hvorefter der ikke må igangsættes nye aktieoptionsprogrammer eller lignende ordninger for bestyrelsen og direktionen i de finansielle virksomheder og holdingvirksomheder, der modtager statsstøtte.

I lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås, at der i § 77 a, stk. 2, indsættes en bestemmelse om, at aktieoptioner eller lignende instrumenter højst må udgøre 25 pct. af den variable løndel til

bestyrelsen og direktionen i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder. Ligeledes foreslås det i § 1, nr. 6, at der indsættes en bestemmelse i lovens § 77 b, stk. 2, hvorefter der ikke må igangsættes nye aktieoptionsprogrammer eller lignende ordninger for bestyrelsen og direktionen i de finansielle virksomheder og holdingvirksomheder, der modtager statsstøtte, herunder statsligt kapitalindskud eller individuel statsgaranti, eller som er ejet af Finansiell Stabilitet A/S.

På den baggrund foreslås det i *stk. 2*, at der indføres en overgangsordning, hvorefter de i forslaget til §§ 77 a, stk. 2 nævnte finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder ikke kan forlænge eller forny eksisterende aktieoptionsprogrammer eller lignende ordninger med bestyrelsen og direktionen, der overstiger grænsen på 25 pct. af den variable løn til disse personer. Ligeledes foreslås det, at der indsættes en overgangsordning, hvorefter, de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, der modtager statsstøtte, herunder statsligt kapitalindskud eller individuel statsgaranti, eller som er ejet af Finansiell Stabilitet A/S, ikke må forlænge eller forny eksisterende aktieoptionsprogrammer eller lignende ordninger med bestyrelsen. Sidstnævnte krav følger allerede for direktionen i de kreditinstitutter, der har modtaget statsligt kapitalindskud, jf. lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter § 8, stk. 2, nr. 7 samt for direktionen i de pengeinstitutter, datterselskaber i Danmark af udenlandske pengeinstitutter samt realkreditinstitutter, der har fået stillet en individuel statsgaranti efter kapitel 4 a i lov om finansiell stabilitet.

Det foreslås med *stk. 3*, at lovforslagets regler om aflønning træder i kraft ved fremsættelsen af lovforslaget. Dette sker for at søge at forhindre, at virksomhederne, inden lovens vedtagelse, indgår aftaler om tildeling af variabel løn med deres bestyrelse og direktion mv., som vedrører de kommende år, og som derfor vil komme udenom de begrænsninger for brug af variabel løn, der indføres med lovforslaget.

Til § 13

Bestemmelsen vedrører lovforslagets territoriale afgrænsning. Det foreslås i *stk. 1*, at loven som udgangspunkt ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lov om finansiell virksomhed, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, lov om værdipapirhandel m.v., og lov om en garantifond for indskydere og investorer, de anførte ændringer i lov nr. 579 af 1. juni 2010 om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., lov om Danmarks Nationalbank og forskellige andre love, den anførte ændring af lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiell stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter samt lov nr. 718 af 25. juni 2010 om ændring af

konkursloven og forskellige andre love kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at lov om finansiel virksomhed, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, lov om værdipapirhandel m.v., og lov om en garantifond for indskydere og investorer de anførte ændringer i lov nr. 579 af 1. juni 2010 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., lov om Danmarks Nationalbank og forskellige andre love, den anførte ændring af lov nr. 338 af 1. maj 2009 om ændring af lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om finansiel stabilitet og lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter samt lov nr. 718 af 25. juni 2010 om ændring af konkursloven og forskellige andre love kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.